

Catalunya Cristiana

setmanari popular d'informació i de cultura religioses

Dijous, 11 de març de 1993

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Director: Manuel Valls i Serra

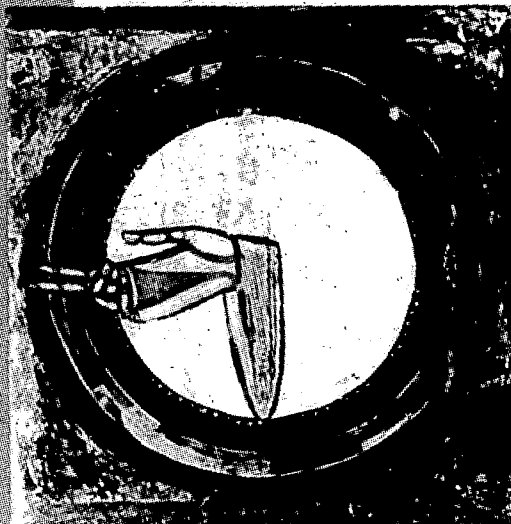
Any XIV - Núm. 703 175 ptes.

Entrevista a Mn. Joan Batlles

En la seva entrevista de pàgs. 18-19, Núria Oriol ens acosta a la personalitat, tant entranyable, de Mn. Joan Batlles, propulsor i veritable ànima del Centre d'Estudis Pastorals. La seva figura esdevé un punt de referència ja obligat en la història de la pastoral moderna a Catalunya. Una vida llarga i fecunda en iniciatives i responsabilitats.

25 FACULTAT DE TEOLOGIA DE CATALUNYA

1968-1993

L'acte de la celebració del 25è aniversari de la Facultat de Teologia de Catalunya tingué lloc dimarts dia 9, just en el moment en què procedíem tancar ja el present número. Haurà de ser en el proper, doncs, que donem la informació oportuna de l'acte.

Tanmateix, a pàg. 3, el lector trobarà un article del Dr. Gaspar Mora, degà de la Facultat, en el qual destaca les tres fidelitats que han definit la nostra Facultat: "la fidelitat a la Paraula de Déu, creguda i viscuda en la comunitat eclesial i la fidelitat a l'Església que viu i pelegrina a Catalunya i la fidelitat a la cultura catalana; i en concret a l'actual, en la qual nosaltres creiem, formulem i vivim l'Evangeli". "Catalunya Cristiana" ens unim de tot cor a la celebració d'una efemèride eclesial tan significativa.

La Creu de Sant Jordi a l'Hospital de Sant Joan de Déu

La Generalitat de Catalunya ha atorgat la Creu de Sant Jordi, distinció que es concedeix a persones o entitats que s'han destacat pels serveis prestats al país, a l'Hospital de Sant Joan de Déu, segons que va anunciar el president Pujol en l'acte de cloenda de la commemoració del 125è aniversari de la fundació d'aquest centre.

El president de la Generalitat va dir, en el decurs d'aquest acte, que poques entitats mereixien la Creu de Sant Jordi com l'Hospital, que s'ha dedicat sempre als altres amb aquell sentit d'humanitat, afecte profund i esperit de servei tan indispensables per complementar la ciència, la política i l'economia.

A l'acte, varen ser-hi també presents l'arquebisbe de Barcelona, doctor Ricard M. Carles; el superior general de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu, germà Brian P. O'Donnell, i el conseller de Sanitat, Xavier Trias.

LLINDAR

Manuel Valls i Serra, director

En el passat número, en sengles entrevistes, el P. Sebastià Bardolet i Mn. Joan Busquets, en referir-se al proper Concili provincial, coincidien a invocar el realisme. "Estic convençut que, si tots col·laborem lleialment i amb realisme, el Concili anunciat pot convertir-se en una magnífica ocasió de rejuveniment de les nostres comunitats", declarava el P. Abat de Montserrat a Francesco Strazzari de la revista "Il Regno". "Penso que remenar temes ja decidits a nivell d'Església universal no és realista ni operatiu. Però caldria que les qüestions considerades importants fossin ben formulades... i no crear expectatives utòpiques, que cremen persones i gasten energies en va... No voldria novetats, i si molta obertura, coratge i realisme per a una autèntica reforma pastoral i per respondre als problemes reals de la gent d'avui", afirmava l'actual rector del Seminari Interdiocesà en l'entrevista que li feia Núria Oriol. Crec que tant l'un com l'altre han sabut sintetitzar molt encertadament les dues notes essencials que haurien de caracteritzar el

Concili provincial: coratge i realisme

nostre Concili: coratge i realisme. D'una banda, coratge per sortir d'una apatia que no ens fa cap bé. Coratge per a la nova evangelització: "nova", recordem, en el seu ardor, en els seus mètodes i en la seva expressió. Coratge per atansar-nos als homes i dones concrets del nostre país i connectar amb les seves necessitats més profundes. I de l'altra, realisme, la qual cosa significa una percepció no distorsionada o miop de la realitat de la nostra mateixa Església. Un realisme que ens permeti de superar aquella mena de masoquisme eclesial que ens ha estat fent tant de mal. Un realisme que s'hauria d'expressar en la recuperació d'una sana autoestima, l'única forma

d'eliminar, d'una vegada per totes, aquells elements patògens que encara alteren i pertorben la salut de l'organisme eclesial. Perquè és només amb coratge i realisme que podrem avançar. Tots, jerarquia i laïcat, hauríem de tenir la valentia, i la humilitat, de reconèixer que una excessiva problematització no ens ha ajudat gens a avançar aquests darrers anys. En la meua modesta opinió, crec que ha arribat el moment de fer un seriós esforç col·lectiu per tal d'assimilar i de digerir el que l'Església ens va donar en el Concili Vaticà II, procurant de no cedir a nous, i segurament estèrils, qüestionaments que altra vegada ens cremin unes energies que necessitem per anunciar Jesucrist. Altrament fóra com aquell que té sempre el cotxe al mecànic, en permanent reparació. I el que ens convé i convé també a la societat catalana és que sortim d'una vegada del taller de reparacions, i de l'asèpsia dels nostres laboratoris, i ens disposem a fer quilòmetres, amb el coratge i el realisme que han de caracteritzar als veritables apòstols de Jesucrist.

VIATGES I PELEGRINATGES DE
L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE **CATALUNYA CRISTIANA**

VOLEU CONÈIXER

PARÍS

DES DEL CAIRE CRISTIÀ

Podeu fer-ho en el pelegrinatge preparat per
Mn. Joan E. Jarque

Del 15 al 21 d'abril

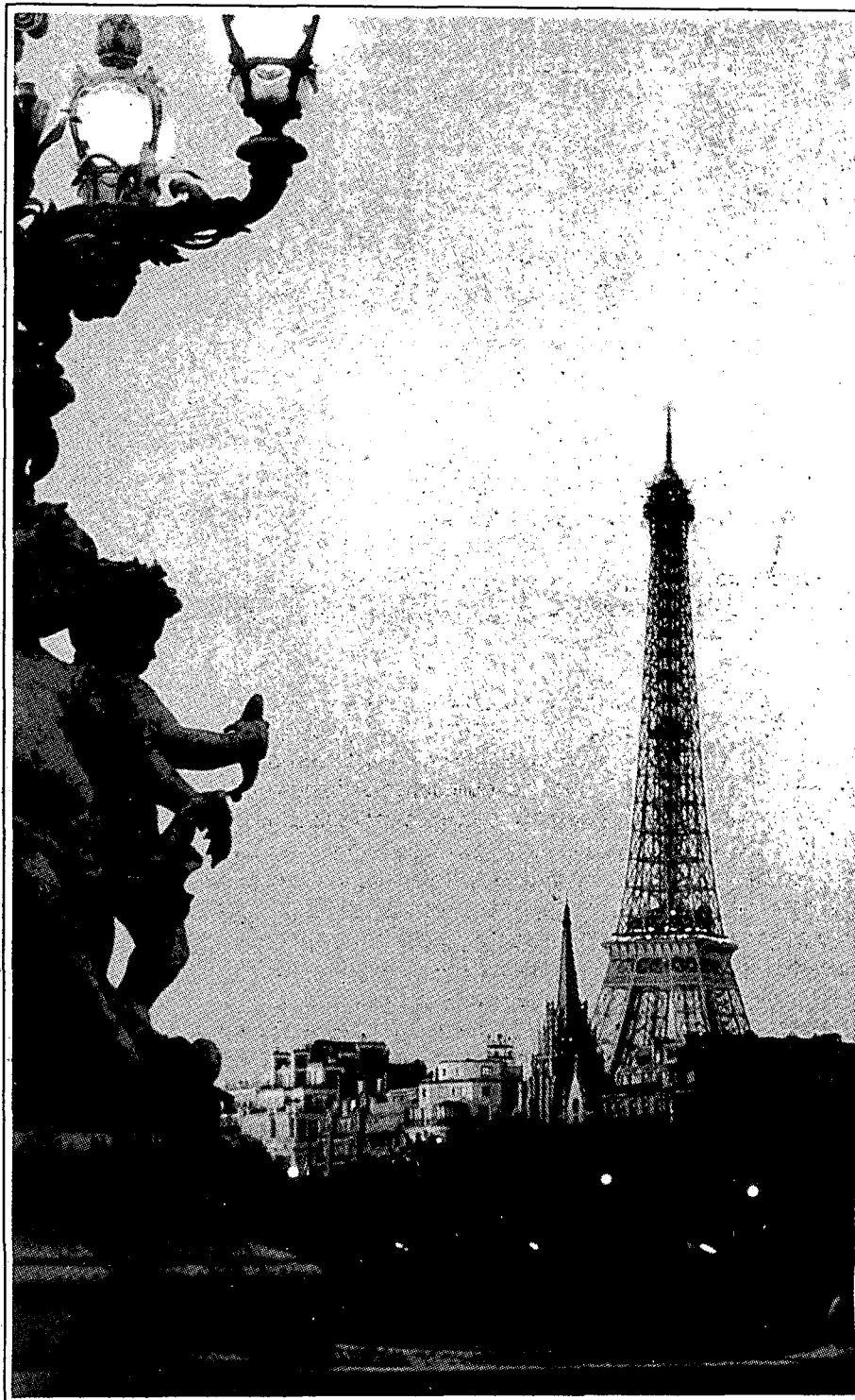
Celebracions religioses a Saint Gervais, a la Medalla Miraculosa (rue du Bac), a la Mare de Déu des Victoires, a Notre Dame i amb les Germanetes de Betlem.

Visites: panoràmica de la ciutat, Montmartre i Sacré Coeur, Torre Eiffel, Invàlids, Halles, centre Pompidou, la Défense, bosc de Boulogne, Versailles, etc.

Recepcions: a la Unesco i a Bayard Presse (editora de "La Croix")

AIXÍ PODREU CONÈIXEREL ROSTRE CRISTIÀ DE PARÍS

PLACES LIMITADES - OBERTA LA INSCRIPCIÓ

PELEGRINATGE A

TERRA SANTA

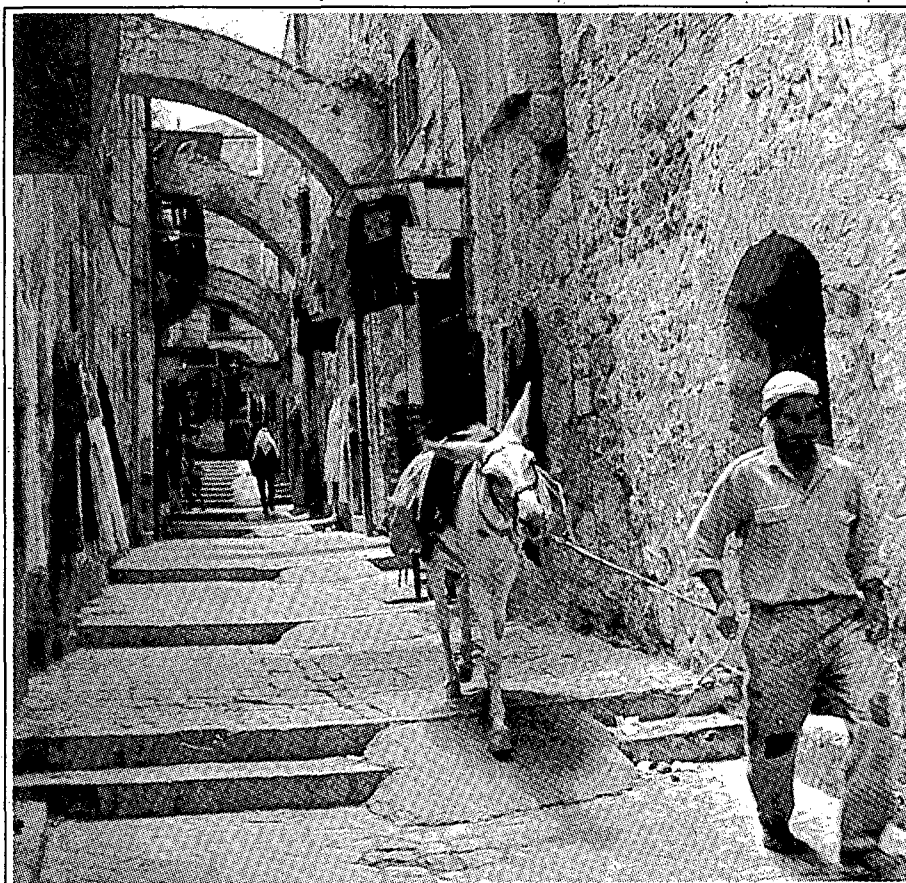
Del 22 al 30 de maig de 1993

**FEU-VOS "PELEGRINS DE LA PARAULA"
VISITANT LA JUDEA I LA GALILEA:**

Jerusalem (sant sepulcre, via Dolorosa, cenacle, muntanya de les Oliveres, esplanada i mur occidental del Temple, etc.) i el seu entorn (Betània, Ain Karem, etc.), Betlem, Jericó, la mar Morta i el riu Jordà, el llac de Tiberiades, el mont Tabor, Cafarnaüm, Canà de Galilea, Natzaret, el mont Camel, etc.

Una vivència inoblidable, pas a pas amb el Nou Testament, seguint les pautes i la tradició iniciada i trasmesa per l'Escola bíblica de Montserrat.

DEMANEU MÉS INFORMACIÓ

Podeu demanar-ne informació per telèfon, per correu o bé personalment a l'associació
AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA:

Pelegrinatges i viatges: Plaça Urquinaona, 11-3er. A. 08010 Barcelona - Telèfon: **301 37 18**

EDITORIAL

La Facultat de Teologia de Catalunya compleix vint-i-cinc anys

Aquests dies se celebra el vint-i-cinquè aniversari de la fundació de la Facultat de Teologia de Catalunya. És una efemèrides important per a la nostra Església.

La reflexió sobre el primer quart de segle d'aquesta institució eclesial sorgeix espontània i no s'atura en la història passada: apunta cap al futur.

Resulta inevitable, no cal dir-ho, evocar, d'entrada, el clima d'aquells últims anys seixanta. D'una banda, la bullida d'idees noves i una confiança il·limitada en la seva viabilitat, en la seva victòria. De l'altra, la contenció obligada que imposava la situació política del país, de tanta repercussió en l'Església. El xoc d'aquests dos factors creava conflictes o, més ben dit, constituïa una situació de conflictivitat permanent. Però també va donar-se una línia de creativitat eclesial: no mancaren homes capaços d'expressar totes les possibilitats del moment sobre la base d'un diàleg constructiu. De fet i ni que ara pugui semblar paradoxal són moltes les iniciatives que començaren a prendre cos aleshores. Després, les circumstàncies n'han permès un desplegament més ampli i normalitzat. Però el seu impuls i el seu carisma vénen d'aquells anys.

La Facultat de Teologia de Catalunya ha significat un salt qualitatiu important en els estudis teològics, tant en l'aspecte estrictament acadèmic com en la seva projecció sobre les nostres diòcesis. La participació en el seu alumnat tant dels seminaristes diocesans com dels religiosos i religioses, així com la lenta però progressiva incorporació dels seglars, els seus cursos especialitzats i, molt singularment, les seves publicacions i les dels seus professors han introduït un nou estil de competència i de seriositat. També cal consignar com un valor positiu el seu arrelament en l'àmbit de la cultura catalana.

Pel que fa al futur, la responsabilitat de la Facultat de Teologia de Catalunya és gran, atesa la creixuda que el món universitari ha fet en el nostre país. Se li demana que sigui realment una presència viva d'Església en el camp del pensament, en una hora plena d'incerteses. Té confiada, alhora, la formació teològica del clergat, l'extensió de l'interès per la teologia a un cercle cada dia més ampli i la recerca de respostes des de la fe per a l'home d'avui.

El Degà-President de la Facultat de Teologia de Catalunya, en unes declaracions recents, ha remarcat la prioritat que aquesta institució ha de donar a l'espiritualitat. Descriu aquesta comesa com una vocació de consciència crítica que assenyali metes, més enllà de l'assoliment per la societat catalana d'un alt nivell de vida i del seu tancament en el reducte europeu, amb oblit d'un tercer món cada dia més enorme i cada dia més pobre. És una bona manera d'explicar les aspiracions d'una Facultat orientada a vertebrar el pensament de l'Església i a impulsar l'evangelització del país.

Només amb una aproximació creixent a tot el conjunt de la comunitat eclesial i amb una presència cada dia més perceptible en la cultura catalana podrà complir aquesta missió. De tot cor desitgem a la Facultat de Teologia de Catalunya l'èxit del seu treball en el segon quart de segle de la seva vida que ara comença.

La Facultat de Teologia de Catalunya compleix enguany 25 anys. El 7 de març de 1968, aleshores festa de Sant Tomàs patró dels estudis teològics, fou signat el decret d'erecció de la Facultat. Tots sabem que celebrar 25 anys és convencional; el nostre curs actual no serà especialment diferent al curs passat o al curs vinent. És ocasió, però, per a reflexions que arriben a aspectes molt seriosos de la vida i del treball de la nostra institució docent.

1. La primera reflexió és el retrobament del que és una Facultat de Teologia i del que la nostra està cridada a ser. Una Facultat no es pot entendre sinó en el conjunt de la vida eclesial. Ja des del primer moment, l'Església es va veure obligada a reflexionar sobre la seva fe i a expressar-la. Això era urgent per la mateixa vida eclesial, cridada a viure l'Esperit evàngelic i a anunciar-lo als homes del seu temps. I aquesta missió, renovada a través dels segles, ha portat constantment l'Església a repensar la seva fe, a buscar la manera de viure-la, d'expressar-la i d'anunciar-la, amb l'intent que el missatge evàngelic sigui entès, viscut i estimat per la gent de cada temps, de cada llengua, de cada tradició, de cada cultura.

2. La Facultat de Teologia de Catalunya està al servei d'aquesta missió eclesial. Ens defineix en tres fidelitats; la fidelitat a la Paraula de Déu, creguda i viscuda en la comunitat eclesial; la fidelitat a l'Església que viu i peregrina a Catalunya; i la fidelitat a la cultura catalana.

Fidelitat a la Paraula, a l'Església i a Catalunya

■ Gaspar Mora

na, i en concret a l'actual, en la qual nosaltres creiem, formulem i vivim l'Evàngeli. Aquestes tres fidelitats volen expressar-se en la imatge que hem triat com a símbol de les nostres celebracions: la mà romànica de Taüll. Ella significa la Paraula de Déu oferta als homes en una mà oberta que evoca la transcendència i ofereix el do de la llum. Ella simbolitza també la nostra Església catalana, vella de molts segles, capaç de viure aleshores i ara la novetat joiosa de l'Esperit del Senyor, dibuixada amb traç alhora fort i insegur, definit i irregular, simple i sublim. I vol significar també la cultura catalana, mil·lenària, plasmada en un joc de colors que per una sorprenent coincidència resumeix el gust romànic i les recerques actuals.

No qualsevol treball respon a aquestes fidelitats fonamentals. Creiem que avui demanen accents especials. Un és el del retorn constant a l'Evàngeli, deu perenne de la Veritat, i al Concili Vaticà II, marc eclesial, magisterial i viu de la vida cristiana. Un altre és l'accent sobre la coresponsabilitat de tots els membres de la comunitat eclesial catalana, especialment ara que hem

estat convocats pels nostres bisbes a un Concili Provincial. I el tercer accent és el del diàleg, conjuminant alhora l'adhesió ferma a la llum evàngelica i el diàleg sincer, respectuós, intens, amb tots els que cerquen la Veritat i volen construir una vida més autènticament humana.

3. La reflexió sobre el que defineix avui la nostra

La celebració dels 25 anys, si no vol quedar estèril, ha de llançar-nos a una recerca renovada dels camins que la nostra Església i la nostra societat necessiten. Sens dubte que els anys passats marquen ja un tarannà determinat. Es tracta de recollir la torxa i continuar la tasca amb esperit fidel i creador.

Facultat ens porta al repte del nostre futur. La celebració dels 25 anys, si no vol quedar estèril, ha de llançar-nos a una recerca renovada dels camins que la nostra Església i la nostra societat necessiten. Sens dubte que els anys passats marquen ja un tarannà determinat. Es tracta de recollir la torxa i continuar la tasca amb esperit fidel i creador. També avui celebrar 25 anys no pot ser sinó fer-se càrrec del que hem estat i som per preparar amb més responsabilitat el que ens cal fer i el que ens cal ser.

4. L'última reflexió ha de completar el cicle. Avui ens posem davant dels ulls no només el present i el futur sinó també el passat. Els primers 25 anys són memòria i crònica, i amaguen una història plena de decisions, de fidelitats, d'esforços i també d'ombres i de mancances. Comemorant els 25 anys vol dir aprendre a conèixer-nos, i això suposa una actitud molt complexa: alegria pel treball fet, reconeixement de les mancances, penediment per les infidelitats, aprenentatge dels nostres perills i les nostres possibilitats, i, al fons, contemplació, silenci i lloança.

L'últim i més noble fruit del record és l'agraïment. Els anys passats han estat testimonis de la ingent aportació de persones i d'institucions per tal de fer possible la vida i el treball de la Facultat. Seria impossible fer-ne un elenc mínimament just. A tots ells, i el nom d'ells només Déu el sap, moltes gràcies. Aquest agraïment arriba, transformat i humil, a Déu Pare, que per l'Esperit del seu Fill dona vida a l'Església de Catalunya i a aquesta comunitat eclesial que és la Facultat de Teologia. Sense oblidar que som servents inútils i que només en la seva llum podem rebre, pensar, expressar i viure joiosament la seva Paraula.

Dr. Gaspar Mora

és Degà-President de la Facultat de Teologia de Catalunya

RESPIR

Al capdamunt!

Diuen que, més que la mort, a molts els fa por el sofriment i la vellesa. Ho comprenc. Com també comprenc que hi hagi qui vulgui morir sense heur'n esment: anar a dormir, per exemple, i ja no despertar-se. Comprendre-ho, però, no vol pas dir ni aprovar-ho, ni desitjar-ho per a un mateix. Personalment confesso que no renego de la vellesa, que, tot i no fer-me cap gràcia el sofriment, no el rebutjo, i que m'agradaria una mort conscient. I permeteu-me que deixi parlar Charles PÉGUY, el gran poeta, que en quatre versos diu:

*Heus ací que hem arribat a la terrassa més alta,
on ja res no oculta l'home a la mirada de Déu,
on cap fingiment ni del temps ni de l'espai
ja no ens podrà salvar, Senyor, de la vostra obstinada recerca.*

¿No us recorda, aquest esment de la mirada i de l'obstinada recerca, una colla de paraules de l'Escriptura, i, concretament, la paràbola del bon Pastor?

■ Miquel Estradé

Director: Manuel Valls i Serra

Director adjunt: Jaume Planas i Pahissa

Coordinació: Josefina Picas i Pauné

Redacció i col·laboradors: Joan Carrera Planas, Núria Albert, Montserrat Albert, Josep M. Aragonès, Jordi Bassas, Pilarín Bayés, Pietat Campmajó, Oriol Camps, Pere Campàs, Salvador Cardús, Rosa Collé, Guillem Farré, Francesc Gamissans, Núria Giralt, Joan Guiteras, Jordi Jorba, Pau López, Enric Graupera, Jaume Mora, Antoni Munné, Francesc Nicolau, Núria Oriol, Albert Pera, Antoni Plaia, Tomàs Puntí, Jordi Roigé i Solé, Joan Salvador, Pere Tena, David Vidal, Pere Vives, Miquel Estradé, Francesc d'A. Picas, Pere Saumell.

Corresponsals: Leonard Santacana, CERVERA; Carme Frigola, FIGUERES; M. Caballé, GIRONA; Josep Nadal, IGUALADA; Jaume Montaña, LLEIDA; Enric Badosa, ROSES; Joan Boronai, TARRAGONA; Norbert Miracle, TORREDEMBARRA; Antoni Mirabet, SEU D'URGELL; Joaquim Blanch, TORTOSA; Enric Benavent, VILANOVA I LA GELTRÚ; Antonio Gil,

ANDALUSIA i SUD D'ESPANYA; Glòria Carrizosa i Guillem Farré, BARCELONA; Maria del Pilar Brault, FRANÇA.

Disseny: Josep Samper. Compaginació: Carlos Aguado

Redacció, administració, publicitat i autoedició:

Edifici de la Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels, c/ València, 244, 2.

Telèfons: 215 27 39 / 215 27 84. Fax 215 28 05 - 08007 BARCELONA.

Impresora: Publiagraf, S.A. L. Passatge Valeri Serra, 30,

Tels. 454 16 30 / 17 77 BARCELONA. D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 9.100 Ptes.
Resta d'Europa: 17.732 Ptes. □ Amèrica: 21.892 Ptes. □ Àfrica: 21.892 Ptes.
□ Àsia: 30.732 Ptes. i Oceania: 30.732 Ptes

Edita: Fundació Catalunya Cristiana, de l'Arquebisbat de Barcelona

Fundadors i membres honoraris del patronat:

Mn. Joan E. Jarque i Jutglar i Mn. Francesc Malgosa i Riera

President: L'Arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard Mª Carles i Gordó

President delegat: Mons. Joan Carrera Planas, bisbe auxiliar de Barcelona

Vice-president executiu: Ricard Foraster i Ruiz

Patrons: Josep-Rafael Carreras, Ramon Casals, Antoni Bascompte, Gaspar

Vilarrubies, Pere Planellas, Pere Fàbregues, Marcel·l Coromines, mossèn Joan Pujol i mossèn Manuel Valls

Secretari: Jaume Planas

Gerent: Jaume Roigé i Torreniguerós

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

ARA MATEIX

Educació moral i sida

J. Carrera Planas

Si el senyor Ramon Solsona (Avui, 2/3/93, pàg. 52) hagués volgut debatre el contingut real de la carta de l'arquebisbe de Barcelona sobre la sida (CATALUNYA CRISTIANA, 25/2/93, pàg. 15) hauria pogut contribuir a una controvèrsia útil. Però l'àgil columnista de "Sala i Alcova" va tenir la feblesa —al meu entendre— d'heure-se-les ni més ni menys que amb l'esperit que destil·la —al seu entendre— aquella carta. Ja situat en aquest pendis, continuà eixamplant el seu objectiu. De l'arquebisbe passà a tota la jerarquia de l'Església, de la sida al divorci, entre altres temes, de les observacions puntuals de la carta a l'evocació de vivències personals del periodista... Completà, encara, el quadre amb conceptes totalment aliens a l'escrit de l'arquebisbe com el de càstig diví, no sexe, el plaer és la perversió i altres. Amb un fitó tan engrandit i pintat a gust... no és difícil fer diana. I, tanmateix, no n'ha fet... en allò que realment deia la carta.

És el cas que el text de l'arquebisbe contenia, aquesta vegada, un teixit de cites: de Magic Johnson, del Centre de Control de malalties d'Atlanta, de la Societat Americana de malalties infeccioses, de l'Organització Mundial de la Salut i del director del seu programa contra la sida, doctor Nelson. Totes poden ser resumides amb una recomanació: cal una educació dels adolescents i dels joves que inclogui dos objectius: afavorir la capacitat d'abstinència i orientar cap a les relacions sexuals "monògames", en "parella mútuament fidel". L'Organització Mundial de la Salut afirmava, el 28 de gener de 1992: "L'OMS vol fer saber que només l'abstinència sexual o la fidelitat absoluta eliminen el risc d'infecció".

Aquestes consideracions, fetes des d'una perspectiva sanitària, ¿són falses? ¿Perjudica algú citar-les i difondre-les? Res d'això no es dedueix de l'article de Solsona. La carta de l'arquebisbe, a més, incorpora dues matisacions en la línia del respecte a les persones, que cal valorar. La primera, que és millor parlar de "conductes de risc" que no pas de "grups de risc", a fi d'evitar tota aparença de discriminació. La segona, que existeix el cas diferent dels hemofílics i altres transfusos, i el dels nascuts de mares amb VIH. ¿D'on ve, doncs, la irritació del periodista de l'"Avui"? Probablement de tres coincidències entre els personatges i organismes citats i l'arquebisbe. Coincideixen en la necessitat d'educació. Coincideixen a assenyalar com a terme d'aquesta educació un *alliberament personal que ens faci amos de nosaltres i dels nostres actes*: capaços, per tant, d'abstinència. Coincideixen a proposar dues pautes de conducta, no una: l'abstinència sexual i l'exercici de la sexualitat en parella mútuament fidel. Val a dir que es tracta, només, de coincidències parcials: l'educació, la capacitat d'abstinència i la fidelitat de la

L'educació, la capacitat d'abstinència i la fidelitat de la parella tenen per als cristians motivacions més altes i continguts més transcendents que la salut. Formen part d'una manera d'entendre la vida que ens ve de la Bona Nova de Jesús.

parella tenen per a l'arquebisbe —per als cristians— motivacions més altes i continguts més transcendents que la salut. Formen part d'una manera d'entendre la vida que ens ve de la Bona Nova de Jesús. Per això el dia que —com tots desitgem— la sida trobi mitjans tècnics de solució, nosaltres mantindrem les mateixes propostes que fem avui.

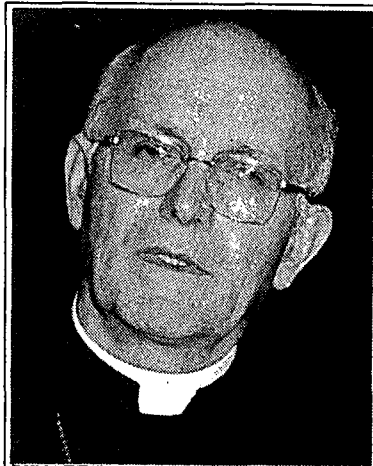
Però de moment, ¿per què irritar-se? ¿No són bones aquestes coincidències? ¿Què ens diuen si, en lloc d'això, discrepéssim de la ciència? ¿No li és positiva a la nostra societat una aportació de voluntat educativa, d'exigència moral, de valors espirituals, d'ànima? Curiosament, aquesta filosofia, contestada per molts quan és referida a alguns temes d'ètica sexual i familiar, és la mateixa que genera compromisos socials —com el de les religions que treballen en la marginació, per exemple— que tants, persones i institucions, valoren i requereixen cada dia més, des de les més diverses maneres de pensar...

J. Carrera Planas és bisbe auxiliar de Barcelona

Pel seu interès reproduïm, en forma d'article, el primer discurs del nou president, Mons. Elías Yanes, a l'Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal.

Amb la intensitat de la feina dels dies passats, gairebé ni he tingut temps per dedicar uns minuts a una cosa que em sembla imprescindible: expressar-vos amb un cert assossec la meua gratitud per la confiança que heu dipositat en mi i comunicar-vos amb senzillesa fraterna els meus primers sentiments en assumir la presidència de la nostra Conferència Episcopal com un aspecte més del meu servei episcopal a l'Església de Déu.

Primer de tot, vull agrair, en nom de tots, la feina feta i la sol·licitud

de mostrar als homes que "Déu és amor; el qui viu en l'amor està en Déu, i Déu està en ell" (1Jo 4:16).

Tot i que entre nosaltres no faci falta dir-ho, vull deixar ben clar davant l'opinió pública que els bisbes espanyols volem continuar actuant en comunió absoluta amb els ensenyaments i les orientacions pastorals de la Santa Seu, dins la tradició viva de l'Església i del magisteri viu de Joan Pau II.

Aquesta comunió catòlica amb el ministeri de Pere serà un punt de partida i, alhora, un ajut i un estí-

La meua contribució com a President de la Conferència Episcopal

del cardenal Àngel Suquía tot al llarg dels sis anys que ha exercit la presidència, tot afegint els seus afanys a la càrrega, no pas petita, que suposa el fet de ser arquebisbe de Madrid. En contra d'algunes interpretacions que han aparegut als mitjans de comunicació social, entenc que és voluntat de tots nosaltres el fet de continuar el treball col·lectiu de la nostra Conferència sense trencaments, assumint tot allò que està en marxa i prosseguint les línies fonamentals del nostre treball com un fruit de l'afecte col·legial i de la col·laboració fraterna pel millor exercici del nostre ministeri comú.

Des del primer moment, vull ajustar la meua actuació des de la presidència de la Conferència a la lletra i a l'esperit dels nostres estatuts, que expressen la naturalesa eclesial i teològica d'una Conferència episcopal. Sé molt bé que el fet de la presidència no em dona cap preeminència sobre l'autoritat sagrada i el ministeri episcopal dels meus germans en l'episcopat. Vull simplement contribuir a coordinar el treball comú i la col·laboració fraterna de tots nosaltres en un esforç convergent per tal d'ajudar-nos els uns als altres a servir millor cadascú el Poble de Déu que ens ha estat confiat.

En aquesta perspectiva de respecte i de servei al vostre ministeri, miraré d'escoltar tothom i d'estar igualment al servei de tots. La comunicació sincera entre nosaltres i la caritat pastoral viscuda fraterna-ment seran la millor garantia d'eficàcia de la nostra feina. Passats aquests dies d'eleccions, en què apareixen les diferències legítimes que hi pot haver en els nostres punts de vista, estic segur que l'afecte col·legial, la responsabilitat pastoral comuna i les bones relacions personals facilitaran el clima de col·laboració sincera i espontània que sempre ha regnat entre nosaltres.

No voldria que les qüestions internes d'organització ens distraiguessin d'allò que ha de ser sempre l'objectiu principal dels nostres treballs: ajudar-nos fraterna-ment en l'exercici del nostre ministeri episcopal al servei del Poble de Déu, tant en la perspectiva estrictament diocesana com en l'atenció comuna als problemes, també comuns, de les nostres esglésies diocesanes, sempre, no cal dir-ho, dins les normes del dret canònic i en estreta comunió d'afecte i d'obediència a la Santa Seu. A través del nostre treball pastoral hem

mul per a exercir amb plena responsabilitat aquells aspectes del nostre ministeri episcopal que constitueixen els objectius del nostre treball comú dins la Conferència.

Cadascú de nosaltres ens hem d'enfrontar amb dificultats, no pas petites, en la presidència i el govern pastoral de les nostres diòcesis. El diàleg i la comunicació entre nosaltres ha de ser el servei més important de la Conferència en favor del nostre ministeri episcopal, sense cap minva de la nostra llibertat ni de la nostra responsabilitat apostòlica. D'aquesta comunicació naixeran aquelles iniciatives de tasca comuna que entre tots vegem necessàries. Entenc que la sobrietat i l'encert en la tria d'aquestes iniciatives comunes és indispensable per al bon funcionament de la nostra conferència.

En el marc d'aquestes preocupacions pastorals compartides, haurà de continuar ocupant un lloc important el diàleg evangelitzador amb la societat, que comprèn una presència servicial i evangelitzadora en les àrees de la cultura i de la problemàtica social. Això comporta un diàleg respectuós i constructiu amb els poders constituïts i l'accés a l'opinió pública a través dels mitjans de difusió. Amb aquests últims s'imposa, per ara, dissipar els malentesos i les caricatures que emmascaren la nostra imatge i avançar amb reciprocitat en una relació constant amb els professionals de la informació.

Haurem d'atendre moltes tasques més, tot continuant allò que ja hem fet i hem assolit fins ara. Vull assenyalar, entre d'altres; la col·laboració amb la Santa Seu i amb la Nunciatura Apostòlica en l'ardu treball del desenvolupament dels Acords entre la Santa Seu i l'Estat Espanyol, les relacions amb les esglésies cristianes establertes a Espanya, així com amb les comunitats jueva i musulmana, en una clara perspectiva evangèlica i evangelitzadora.

En nom de tots, demano al Senyor que ens assisteixi amb la seva gràcia en aquesta bonica tasca de servir el seu poble i de guiar-los pels camins de la salvació. Que la Verge Maria, Estrella de l'Evangelització i Mare de l'Església, sigui sempre la nostra advocada i la nostra intercessora.

Elías Yanes és arquebisbe de Saragossa i president de la Conferència Episcopal Espanyola

SABER ESCOLTAR

El paper social dels cristians

Es parla molt sovint, i amb raó, del paper social dels cristians. Perquè res del que és humà, en paraules del clàssic, els és aliè. La salvació del Crist no els permet desentendre's dels altres que els són proïmes i germans. És cert que no han pas d'imposar les exigències morals de l'Evangeli que els recorda l'Església. Tanmateix tenen la seguretat que l'Evangeli proposa una autèntica plenitud de la persona i de la humanitat. La moral del Crist fa ser més, aclareix el misteri de l'home i el fa pujar en el primer lloc del pòdium humanitzador.

Els deixebles del Senyor, per tant, han de fer sentir la seva veu per al servei de l'home i de la societat, per un home que visqui la seva dignitat i

per una organització social que en sigui vertadera funció. Tenei el drè i el deure d'ocupar-se d'aquests aspectes. I molts ho fan amb una gran generositat i amb un enorme encert.

No obstant això, els cristians no es poden deixar vèncer pel clima moral imperant. Una cosa és clara: necessiten el coratge de ser ells mateixos i d'actuar segons el que són. De fet han d'aportar la seva contribució original a l'edificació d'un món digne de l'home. Aquest home, imatge del Crist, fill de Déu i temple de l'Esperit Sant.

■ Joan Guiteras

És clar que ha d'haver-hi respecte per a "totes i tots". És clar que "Democràcia és igualtat". I és molt lloable que diferents entitats cíviques i sindicals ho pregonin en un cartell patrocinat pel "Ministerio de Asuntos Sociales". Res a dir, si no fos que...

Si no fos que... ja no veig tan clar que la gent del meu país hagi dit mai "negre de merda" a Martin Luther King, ni "gitana havia de ser" a Carmen Amaya, ni "inútil" a Stephen Hawking, ni "marica" a Oscar Wilde. Entre les finalitats del pòster i les seves argumentacions hi ha tot un joc de pre-supòsits, que més aviat em semblen un joc de des-propòsits. Hi ha una càrrega ideològica que enfarrega la simplicitat del missatge i omple de perplexitat el lector.

Després de subtitular els personatges amb qualificacions que jo mai no hagués emprat em pregunten si em penso que sóc "millor que ells": quina bajanada! Si haig de ser franc, sí que em sento superior: em sento superior en sentit comú als qui han confegit el desgraciat cartell. Si més no, no em passaria mai pel cap apel·lar a la presumpció de culpabilitat per sensibilitzar la gent davant d'un problema. Una cosa és que els qualificatius a què al·ludeix el text sovintegin en boca de la gent; una altra és que els destinataris siguin personatges com els que presenta el cartell —molts dels quals ni tan sols són coneguts del gran públic.

Luther King, Carmen Amaya i Oscar Wilde, segur que van tenir problemes amb els seus compatriotes contemporanis —Luther King fins i tot ho va pagar amb la vida. No és tan probable el cas de Stephen Hawking. Però, en el dia d'avui, ¿qui els discutirà, tret d'algun obcec

"Et penses ser millor...?"

■ Jordi Bassas i Ribalta

irreconciliable? El cartell parteix d'una argumentació fal·laç: que la posteritat qualifica en base a la raça o a les inclinacions del personatge històric. I això és mentida. La posteritat en fa tàbula rasa, si no és que aquesta posteritat es troba sota el jou d'un règim polític totalitari.

Però el rerafons negatiu del missatge va més enllà dels personatges concrets. És un exponent més d'aquesta forma subreptícia d'inducció als problemes, més pròpia de ressentiments encoberts que no pas d'intencions reivindicatives. Coneixent el nostre peculiar tarannà mediterrani, no seria gens estrany que, a partir de la lectura d'aquest cartell, molts

—ara sí— comencessin a parlar amb to burleta del "negre", de la "gitana", de l'"inútil" i del "marica", en referir-se a alguns dels personatges en qüestió. L'acció depuradora de la història fa tornar nítides i transparents les aigües, però si algú les remou de forma imprudent, torna a aparèixer el llot a la superfície? ¿Qui deu tenir interès que les aigües es tornin

brutes...?

Ben poc respectarem les persones, si les posem com a figures d'un aparador. Aquesta és la crítica que jo adreçaria a les entitats cíviques que han divulgat el cartell patrocinat pel "Ministerio de Asuntos Sociales".

Jordi Bassas i Ribalta escriptor i teòleg

Davant el Dia del Seminari

Novament ha arribat la festa de Sant Josep i amb ella la celebració del Dia del Seminari. El lema d'enguany és: "CAPELLANS, JOVES, NECESSITAT URGENT". En un món sovint desorientat i tan angoixat com el nostre, en el qual tantes persones cerquen la felicitat lluny de Déu, ens cal, ens urgeix, elevar les nostres pregaries al Senyor perquè molts joves escoltin la crida de Déu a la vida sacerdotal i hi responguin generosament. L'Església, el món i cada u de nosaltres els necessita, i ens sentim responsables de cobrir aquesta necessitat amb el mitjà principal que el mateix Jesús ens va donar per a cobrir-la: PREGAR.

Fa un any, la nit del 18 de març, vigília de Sant Josep, patró de les vocacions sacerdotals, el Seminari de Barcelona i l'Adoració Nocturna realitzàvem conjuntament la primera vigília d'oració per pregar únicament i exclusivament per les vocacions sacerdotals. I superant tota previsió, fou un encontre ben nombrós. Presidits pel nostre Bisbe Auxiliar Mons. Carles Soler, un nombrós grup de laics, religiosos, preveres i seminaristes, ens uníem a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona per demanar a l'Amo dels sembrats que enviés més treballadors als seus camps.

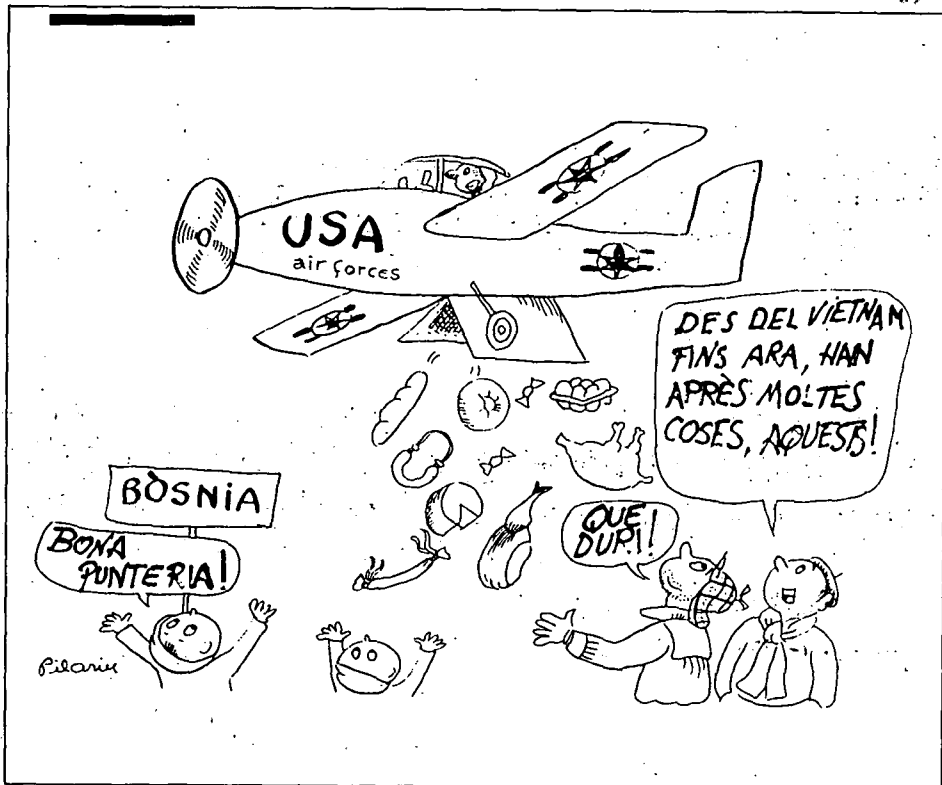
Va ser una bella celebració i un signe d'esperança per a la nostra Església Diocesana veure els seminaristes compartir amb nosaltres els nostres cantos i la nostra pregària. Nois joves del món d'avui, alegres, amb aquella alegria que dóna saber que han encertat el camí... Així són els preveres que necessita l'Església d'avui: oberts als altres, plens d'alegria comunicativa, homes d'oració.

L'experiència, a més d'emotiva, va resultar ben positiva. I la resposta del Senyor no es féu esperar. Aquella mateixa nit, un jove d'entre els presents demanava entrar al Seminari.

Es per tot això que novament m'atreveixo a proposar l'oració com a gran camí d'eficàcia pastoral. I el proper dia 18 de març, de 10 a 12 de la nit, presidits pel Bisbe Auxiliar Mons. Joan Carrera, ens tornarem a reunir a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona per pregar units a l'Amo dels sembrats. En el silenci de la nostra pregària, contemplant i adorant Jesucrist, Summe i Etern Sacerdot, ens sentirem més Església, més compromesos, més responsables del futur del nostre Seminari diocesà. Tots podem unir-nos a la celebració des de les nostres llars, com ho faran també enguany les comunitats contemplatives de la Diòcesi.

■ Rosa Navarro
Adoració Nocturna

ACUDIT

SI TÉ VIDEO: LLOGUI LES MILLORS PEL·LÍCULES

A VIDEOLAR

i VISITI'NS!

- LA SEVA FAMÍLIA VEURÀ EL QUE DESITGIN, NO EL QUE ELS IMPOSIN
- SELECCIÓ I SEGURETAT MORAL DE CADA UN DELS SEUS TÍTOLS
- SERVEI OPCIONAL A DOMICILI

Balmes, 114 (Xamfrà Provença) tel. 215 70 71 / 08008

◆ Xafarderies intereclesials

Sr. Director:

M'agradaria exposar alguns criteris que fa temps em preocupen. Hi ha una obsessió per restaurar elements perifèrics en la litúrgia i en la pastoral cristiana, o fidels que s'escandalitzen per canvis propis d'una cultura o d'un temps que no afecten ni el dipòsit de la fe, ni el dret o legislació de l'Església. En canvi, massa vegades, comunitats eclesials s'enfronten per poder mantenir els propis criteris rebutjant en un dogmatisme desfasat els criteris dels altres. Penso que això fa mal, divideix la comunió eclesial i moltes iniciatives apostòliques. Vull recordar una frase de Mahàtma Gandhi que sempre m'ha colpit molt: "Respecto, admiro i estimo la persona de Jesús de Natzaret, i si no m'he convertit al cristianisme és perquè no he vist que els cristians visquin les ensenyances del seu Mestre".

MARIA VILA I VIA
Barcelona

◆ Contra alguns programes de televisió

Sr. Director:

Em faig ressò de la queixa general que hi ha contra els programes de televisió violents en els dibuixos animats, propaganda de pel·lícules pornogràfiques entre mig de les notícies del migdia i a tothora que els plau, i del gran nombre de pel·lícules que DESE-
DUQUEN la joventut, i al respecte a tota persona sigui del color que sigui.

Demanem a "C.C." que emprengui una campanya de signatures demanant un canvi radical en els programes, en bé del nostre país. Creiem que "C.C." té un gran pes moral per aconseguir l'objectiu.

Nosaltres ens oferim a fer fotocòpies i recollir signatures, sabem que hi ha moltes persones que ens ajudaran i col·laboraran amb molt de gust.

CARME BRUNET
Tarragona

◆ A mi m'agraden les cartes al Director

Sr. Director:

Diferenciant-me del Sr. Francesc Font i Vilà, sobre les opinions a les Cartes al Director de Catalunya Cristiana, del dia 11 d'aquest mes, li dic que el comprenc molt bé, però voldria expressar-li que a mi m'agraden totes les cartes al director.

Aquelles que no m'interessen no fan forat. Però crec honestament que, en el pluralisme hi ha l'autèntica vida. S'entén, per pluralisme en aquest cas, la del demòcrata i, el cristià. Escoltar a

◆ La Imatge del Perú

Sr. Director:

El Perú ha passat —i passa encara— grans trifulgues. El terrorisme ha minvat una mica, des de la captura del seu màxim líder, Abimael Guzmán, però àdhuc en queden bones restes. La pobresa, la tuberculosi, la misèria entren pels ulls, malgrat que augmenta l'anomenada compensació social gràcies als finançaments internacionals.

Però el Perú segueix essent el país més pobre d'Amèrica Llatina. Manca esperit de treball, responsabilitat, educació, hi ha molta feina a fer en aquest sentit i en molts d'altres.

Potser és per això que jo, català de mena, em trobo a gust ací: perquè sóc conscient que puc contribuir a millorar el país, des del meu lloc de treball de rector d'un seminari, el de Chiclayo, ciutat d'uns 700.000 habitants, a la part nord, a uns 12 kms. del Pacífic. El sacerdot, ací, sense sortir de l'àmbit que li és propi, contribueix a la promoció humana i social.

Hi porto 14 anys. Des de llavors, d'11 seminaristes majors, hem passat a més de 80, descomptant els que s'han anat ordenant de sacerdot —al voltant de 50— que ja treballen a les parròquies i en d'altres quefers pastorals de la diòcesi. Són joves, alegres, educats per al treball, apostòlics.

També és just reconèixer que els principals agents de la pastoral vocacional són els mateixos seminaristes. És que estan enamorats de la seva vocació. Se'ls presenta davant dels ulls un camp immens de treball apassionant.

Per altra part, l'ambient del seminari està dominat per un ampli esperit de llibertat responsable, d'alegria, de bon humor, d'enginy, de vida de família, de pietat fonda, d'estudi i d'exigència acadèmica. I, com que filem molt prim a l'hora de la selecció i del garbellament, l'índex de perseverança és molt alt.

El problema greu és l'econòmic, com és natural. Sortosament, la col·laboració de molts amics meus de Catalunya, i de familiars, ens ajuden eficaçment a resoldre el problema.

Ara bé, malgrat que pugui donar la impressió d'haver escrit aquest article amb segones intencions —i en part és veritat—, em permeto indicar la nostra llibreta bancària: "BANCO DE CRÉDITO DEL PERÚ. SUCURSAL CHICLAYO. Seminario Santo Toribio.

Si algú s'anima a ser col·laborador del citat Seminari, li restaré agraïdíssim. Prego els que puguin i vulguin col·laborar que em comuniquin el seu nom i direcció. Moltíssimes gràcies!

MN. RAMON ROCA I SALLAS
Rector del Seminario Santo Toribio
CHICLAYO. PERÚ

tothom. Llegir a tothom, qui manifesta la seva opinió tal com raja.

El que no estic d'acord amb el Sr. Font, és en aquelles paraules que diu: "estan escrites per gent molt gran". És que la gent gran no pot opinar? No s'ha assabentat, Sr. Font, que l'any 1993 és, declarat pel Consell d'Europa, l'Any de les persones d'edat

avançada i de solidaritat entre les generacions?"

Amb això no vull dir que estigui totalment disconforme amb les encertades, en part, manifestacions fogoses i legítimes del Sr. Font. Caldria seleccionar les cartes al director i ben segur que això ho farien els de Catalunya Cristiana, si tinguessin opinions o denúncies amb més destresa i

més dirigides a l'actualitat social del moment.

Per exemple: ¿Què pensen dir els encarregats de la Pastoral de joves i, si és que n'hi ha, dels ancians? ¿Ens podria, per exemple, donar difusió i doctrina per viure l'any 1993, "amb la joia d'un evangeli intergeneracional"? O sia actual. Arranjant les deteriorades relacions entre avis i néts. A cadascú amb llenguatge entenedor; a uns per "progres" i els altres per "carrosses".

ENRIC VALLVERDÚ I GRAU
Barcelona

◆ El cost de la Sida

Sr. Director:

A nivell mundial, y segons un recent reportatge de "Europe Today" (14 desembre 1992), la SIDA costa uns 26.000 milions de pessetes diàries.

Aquesta esgarriosa xifra, comprèn els costos directes de tractaments, prevenció i investigació i els indirectes derivats de l'absència de guanys. A aquest pas, a l'any 2000 la factura de només aquesta malaltia sexual serà superior a tot el producte nacional brut del nostre país. (I el més trist del cas, és que aquesta gran quantitat de diners no ha pogut fins ara salvar una sola vida. Únicament ha aconseguit, en el millor dels casos, retardar la mort inevitable de les víctimes de la SIDA).

Part d'aquests diners es fan servir en preservatius (recordem la campanya del "Póntelo, pónselo" del nostre "Ministerio de Asuntos Sociales). Però com que el preservatiu no és eficaç al 100% —la OMS li dóna un índex d'eficàcia del 87 al 90% per prevenir embarassos i el virus de la SIDA té una mida cinc-centes vegades menor que el espermatozoide, per tant s'escampa amb més facilitat— l'efecte és contraproduent, ja que confiant en la seguretat d'aquesta protecció, augmenta el nombre de contac-

tes sexuals i les possibilitats d'agafar la malaltia.

De fet, segons els experts, les àmplies campanyes de propaganda de preservatius en diversos països no han aturat l'allau de la SIDA. D'aquí que creixi el nombre dels que pensen que un retorn a la fidelitat conjugal i l'enfortiment de la voluntat dels joves, junt amb el rebuig de la promiscuïtat i de la pornografia seria molt més eficaç.

Y sense gastar-nos ni cinc!

LUIS RIESGO MENGUEZ
Barcelona

◆ La ciutat futura i la ciutat present

Sr. Director:

Vull manifestar la meua alegria per la publicació del volum PRE-GUEM EL SENYOR. Especialment vull remarcar un aspecte: l'equilibri que hi he vist entre les peticions de caire terrenal (justícia, prosperitat, salut, etc.) i les de caire més transcendent (anunci de Jesucrist, perseverança en la fe, conversió dels pecadors, bona mort, etc.). En les pregàries que més sovint sento en les celebracions gairebé sempre es prega únicament pel benestar material. I si això esdevé el tarannà més habitual en la pregària, a la fi el color es materialitza com diu l'antic adagi "la gota d'aigua forada la roca, no per la seva força sinó perquè cau continuadament". Tant de bo els responsables de les esglésies imitin aquest equilibri i no ens obliguin a pregar únicament per la nostra ciutat terrenal.

JOSEP M. SUÑÉ I NEGRE
Barcelona

El text de les "Cartes al director" no ha de superar les vint línies a màquina i a doble espai; han d'anar signades amb nom i cognom, adreça i telèfon, encara que s'hi vulguin fer constar unes sigles o pseudònim, "CC" no es compromet a la seva publicació, ni mantindrà correspondència amb els remittents.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Moltíssimes gràcies: Continueu donant matèria d'informació i de reflexió per tants cristians que viuen la preocupació d'una Església rejoyenida. Falta tanta esperança! Calen profetes d'esperança. I Catalunya Cristiana ho pot ser." P. Bonifaci Tordera. COLÒMBIA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

JOSEP RUBIO CALVAO RUA SEBASTIAO PAULA C.P. EL 13170 VILA REAL SUMARE S.P. BRASIL.....	21.892 Ptes
GNA M. DOLORS BORRAS. CARM. MSS. THER. HOSP. ST. JEAN DE DIEU. B.P. 43 THIES SENEGAL.....	21.892 Ptes.
JOSEFA FALCO SOLSONA CAIXA POSTAL 24 MAPUTO XINAVANE MOZAMBIQUE.....	21.892 Ptes.
ANGEL BENEDETTI I KALITOWSKI SACCIDAMANDA ASHRAM, VALAVAD SIHOR, 36420, GUJARAT INDIA.....	30.992 Ptes.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom i cognoms.....	Tel.....
Direcció.....	Província.....
Població.....	D.P.....
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner..... (nom i cognoms)	
L'import el faré efectiu mitjançant:	
☐ taló que adjunto	☐ gr postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:	
Domiciliació: Banc / Caixa.....	
Sucursal n.º.....	
N.º compte corrent.....	
Província.....	
Prego al Banc / Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.	
Població.....	Data.....
Signatura.....	

"CATALUNYA CRISTIANA" c/. València, 244, 2.º - 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

ITALIA

Joan Pau II en la seva homilia del Dimecres de Cendra

La justícia de Déu triomfarà sobre el pecat

ROMA.— El dimecres de Cendra, 24 de febrer, durant la missa celebrada a la basílica de Santa Sabina, Joan Pau II va parlar als fidels de la Quaresma com a temps, no solament de penitència i de conversió, sinó també de recordar l'existència i el significat del pecat.

Després de citar les paraules del Rei David quan va admetre la gravetat del seu pecat, el Papa assenyalà: "Com n'és de profunda la senzillesa d'aquestes paraules: la senzillesa de la consciència, la senzillesa de la veritat!".

"Però l'home modern, ¿no ha perdut, potser, aquesta senzillesa?", es va preguntar el Papa. "¿No ha intentat potser frenèticament en el curs de la història —i ho està intentant encara— esborrar del seu pensament i de la seva vida la categoria de pecat? Intenta de diverses maneres no anomenar més el mal, mal i el bé, bé".

Va recordar als fidels que l'Evangelí és "una crida urgent al bé" la resposta del qual és "fer el bé pel bé mateix, i no 'per ser vistos' pels altres". Joan Pau II va assenyalat que per bé que les persones que fan el bé "no volen que els vegin els homes, el món reconeix el bé que realitzen i en fa referència. Sembla tenir una gran necessitat del bé; ho necessita probablement per equilibrar el mal que sovint sembla dominar".

"Estem submergits —afirmà el Papa— en una batalla

El cardenal Bernardino Galtin imposa la cendra sobre el cap de Joan Pau II durant la cerimònia del Dimecres de Cendra a l'església de Santa Sabina de Roma. Uns dies després el Papa començaria els Exercicis Espirituals amb diversos membres de la Cúria romana.

espiritual: el bé lluita contra el mal. No podem negar aquest fet ni podem baixar la guàrdia". Invità els fidels a viure "l'auster itinerari quaresmal" —que s'inicia amb aquesta missa i amb la imposició de la cendra—, com "un temps de salvació, on la justícia de Déu triomfarà sobre el pecat".

Agilita les Causes de Beatificació i Canonització

Un any de la constitució apostòlica "Divinus Perfectionis Magister"

VATICÀ.— El 26 de febrer de 1983 el papa Joan Pau II firmava la Constitució Apostòlica "Divinus Perfectionis Magister" sobre nous normatives per a les Causes de Beatificació i Canonització, que suposava una agilitat en aquests tràmits.

Joan Pau II ha elevat a la glòria dels altars 571 beats —entre ells 439 màrtirs— i 264 sants —249 màrtirs—.

Les properes canonitzacions seran el diumenge 21 de març: Claudina Thevenet, fundadora de les religioses de Jesús-Maria, i la carmelita xilena Rosa de los Andes. La canadense Dina Bélanger i el franciscà de l'Edat Mitjana, Joan Duns Scoto anomenat "Doctor Subtil i Marià" seran proclamats beats la vigília, el 20 de març.

Enric d'Ossó i Cervelló, sacerdot del segle passat d'origen tarragoní, fundador de la Companyia de Santa Teresa de carisma especialment dedicat a l'educació de la joventut, però, com ja és sabut, canonitzat a la Plaza de Castilla, de la capital d'Espanya, el 16 de juny, en el darrer dia del viatge apostòlic de Joan Pau II a Espanya. El novembre de 1982, el en seu primer viatge va canonitzar a Sevilla Sor Àngela de la Cruz.

Comissió per a l'Església Europea Oriental

Consolidar les pròpies arrels en comunió amb els catòlics d'arreu del món

ROMA.— Sa Santedat Joan Pau II amb el "Motu proprio 'Europae Orientalis'" amb data del 15 de gener, substitueix la Pontificia Comissió per a Rússia, instituïda pel papa Pius XI el 1925, per la Comissió Interdicasterial Permanent per a l'Església a Europa Oriental.

El cardenal M. Lubachivsky, arquebisbe de L'viv dels Ucraïnesos (al centre) durant la concelebració feta a la catedral de L'viv amb ocasió del seu retorn a la seu després de l'exili

A continuació els oferim alguns paràgrafs d'aquest document:

"La recent evolució de la història de l'Europa oriental, ha permès que les comunitats catòliques es puguin reconstruir i manifestar lliurement. No obstant, encara és necessari en aquesta nova situació, donar a aquestes comunitats un suport que els permeti consolidar les pròpies arrels en la terra pàtria i desenvolupar la comunió amb les altres comunitats catòliques del món".

"Aquest nou organisme (Comissió per a l'Església a Europa Oriental) té competència per a les Esglésies tant de ritu llatí com de ritu oriental, en els territoris de l'Europa de l'ex-règim comu-

nista, i s'estén per tant als països que pertanyen a l'ex-Unió Soviètica, compresa Àsia, i, en segon lloc, en la mesura del que calgui, tots els altres països de l'Est d'Europa".

"La Comissió tindrà la tasca de seguir i promoure la missió apostòlica de l'Església Catòlica

en totes les seves activitats i d'acompanyar en el diàleg ecumènic amb les Esglésies ortodoxes i amb les altres Esglésies de tradició oriental. La Comissió tindrà cura també de tenir contactes regulars amb les diferents Institucions catòliques, que des de fa molt de temps

ajuden les comunitats catòliques, a Europa oriental, ja sigui per coordinar les seves activitats, com per a donar-hi un nou impuls".

"La Comissió Interdicasterial estarà presidida pel cardenal secretari d'Estat i integrada, com a membres, pel secretari per a les Relacions amb els Estats, pels

secretaris de les congregacions per a les Esglésies Orientals, per al clergat i per als instituts de vida consagrada i societats de vida apostòlica, pel secretari del Pontifici Consell per a la promoció de la Unitat dels Cristians i pel sots-secretari per a les Relacions amb els Estats". (APIC)

El dia abans serà beatificada Dina Bélanger, filla de la mateixa congregació

Canonització de Claudina Thévenet, fundadora de l'Institut de Jesús-Maria

ROMA.— El proper dia 21 d'aquest mes, el papa Joan Pau II canonitzarà Claudina Thévenet, fundadora de les religioses de Jesús-Maria, per bé que el dia abans serà beatificada una altra religiosa de la mateixa Congregació, la

canadenca Dina Bélanger. Un fet sense precedents que ha dut molta alegria a tot aquest institut religiós, i també als alumnes i tots els qui estan vinculats a una congregació femenina molt arrelada a Barcelona i Catalunya.

Claudina Thévenet:
"¡Que bo és Déu!"

Claudina va néixer a Lió el 30 de març de 1774, segona dels set fills del matrimoni Thévenet. Familiarment l'anomenaven "Glady".

El drama de la Revolució Francesa va comportar una decadència econòmica familiar, persecució, culte clandestí, afusellament de dos dels seus germans pel "delicte" de ser patriotes i defensar la ciutat.

Claudina obre el seu cor per remeiar la misèria del seu temps,

sobretot la més dolorosa, la ignorància i l'oblit de Déu. Sense més recursos que la seva confiança en el Senyor, funda la congregació de "Jesús-Maria" el 1818, amb la finalitat de "fer conèixer i estimar Jesús i Maria" mitjançant l'educació cristiana de la infància i la joventut, amb preferència pels més necessitats.

"Si és bonic vestir i alimentar els cossos, molt més és tenir cura de les ànimes amb la instrucció" deia Claudina. I afegia: "Tenim per als infants un cor de mare, estimant els que tenen més defectes i menys qualitats".

La petita llavor d'aquell 6 d'octubre de 1818 ha donat el seu fruit, ja que la congregació religiosa femenina fundada per ella avui floreix en els cinc continents.

Claudina Thévenet fou una dona humil, sotmesa en el silenci del seu interior. Un cap ben posat i un gran cor. No divaga per fora, es concentra per dins. Busca en tot agradar a Déu, devorada pel zel apostòlic, sempre exigent en la seva profunditat espiritual. El seu amor a Maria li configurarà "ser desconeguda i ser tinguda per no-res". Tanmateix, viu la saviesa de la creu: davant el dolor descobreix la mà traspasada de Crist ressuscitat.

Claudina Thévenet —la nova santa— mor a Lió el 3 de febrer de 1837, amb aquestes paraules plenes de goig: "¡Que bo és Déu!"

Dina Bélanger:
"La mística del quotidià"

Dina neix a Quebec (Canadà) el 30 d'abril de 1897. Dotada per a la música, obté brillants èxits com a pianista en el seu país i als Estats Units. La seva qualitat de filla única polaritza l'amor i els esforços dels seus pares, corregint, tanmateix, els seus defectes i capricis. No va néixer santa però va deixar que Déu n'acongués una resposta total: el lliurament incondicional a l'amor de Crist. Davant la crida a seguir-lo, ho abandona tot per la vida religiosa en l'institut de "Jesús-Maria".

Va viure la seva donació en la missió educadora, estimant les seves alumnes amb un "cor de mare", com volia la seva fundadora, la mare Claudina Thévenet.

"Amar i deixar fer a Jesús i a Maria" fou la seva vida.

Una ex-alumna seva —Berta Béland—, diu: "Sempre l'admiraré per la seva inalterable dolcesa i alegria. A mi em semblava molt bonica, i no sabia que el seu atractiu físic procedia de la seva intensa vida interior; al seu costat ens sentíem més a prop de Déu".

Dina és una gran mística, però sense fenòmens exteriors, perquè no feien falta. Tot passà dins, on es pot convertir el que és banal i insignificant en sagrat i en gràcia. Per obediència va escriure la seva autobiografia. Les seves pàgines sorprenen i comprometen. En el marc existencial del quotidià es deixà innovar per Déu, penetrant en el núvol del misteri diví.

La nova beata, Dina Bélanger, mor a Sillery (Quebec) el 4 de setembre de 1929 als 32 anys.

Algú ha dit de les dues religioses que el Papa col·locarà en la glòria de Bernini: "Qui porta Déu en el seu interior el troba fora en totes les coses, perquè Ell ens desborda amb la seva proximitat". Aquest és el missatge de santa Claudina Thévenet i de la seva filla espiritual, la beata Dina Bélanger.

■ Aurora Royo, R.J.M.

El Papa practica Exercicis espirituals

ROMA.— Del diumenge 28 de febrer al dissabte 6 de març, van tenir lloc al Vaticà els Exercicis espirituals per a la Cúria romana, als quals assistí el Papa, havent suspès totes les audiències, fins i tot la general del dimecres 3 de març.

Les meditacions foren dirigides per monsenyor Jorge Arturo Medina Estévez, bisbes de Rancagua (Xile). (APIC)

Visita "ad limina" dels bisbes de Letònia

ROMA.— En el discurs als tres bisbes de Letònia al final de la seva visita "ad limina", Joan Pau II els aconsellà "actueu amb paciència i fermesa mentre les vostres comunitats catòliques reneixen lentament, gairebé des del principi".

Observà que els canvis polítics no han eliminat tots els obstacles a l'Evangeli i a l'evangelització, però bé que aquests canvis, assenyalà, sí han permès una més gran llibertat d'acció. I afegí: "Ningú no demana ni espera miracles en un curt període de temps".

El Papa expressà el seu desig que el nombre creixent de congregacions i institucions religioses ajudin a florir "l'activitat apostòlica i fins i tot al compromís social de l'Església". Comentà que "les noves estructures de les vostres Esglésies seran establertes a poc a poc allí on la cura pastoral es faciliti i sigui més eficaç".

L'arquebisbe Janis Pujats, de Riga, va expressar la seva gratitud al Papa per haver pogut concelebrar la Missa amb ell, i recordà al Pontífex que "aquest any esperem Sa Santedat a Letònia, el nostre país. L'esperem com al pastor a qui Crist digué "pasturo les meves ovelles". (APIC)

Solidaritat amb les dones violades de Sarajevo

ROMA.— En una carta adreçada a l'arquebisbe Vinko Puljic, de Sarajevo, amb data del 2 de febrer, Joan Pau II expressa solidaritat amb les persones que sofreixen a Bòsnia-Herzegovina per la seva "prolongada destrucció material i espiritual", i fa una crida perquè s'ajudi les dones que "han sofert violència". Els pastors han d'animar les famílies, i més urgentment aquelles en què les dones han estat violentades, "a fer gestos de reconciliació, de generositat i d'amor cristià", afegeix el Papa.

"Aquestes criatures —continua—, han estat fetes objecte d'una ofensa molt greu, i han de poder trobar en la comunitat el suport de la comprensió i de la solidaritat. És necessari ajudar-les i distingir entre l'acte de violència menyspreable i la realitat dels nous éssers humans, arribats de totes maneres a la vida".

El Sant Pare subratlla que el fill nascut de la violència "és innocent i no pot considerar-se de cap manera com a agressor", després de fer una crida a la solidaritat amb aquestes dones "tan dolorosament ofeses". (SID)

Joan Pau II al primer president de la República, Milan Kucan

Eslovènia ha escollit el camí de la pau

VATICÀ.— El passat 19 de febrer, el Sant Pare va rebre en visita d'Estat el president eslovè, Milan Kucan, primer Cap d'Estat de la República d'Eslovènia, lliure i independent, que ve al Vaticà. Kucan convidà el Papa a visitar el seu país.

En el seu discurs, el Papa li recordà que "Eslovènia sap que l'autonomia nacional és un valor important, però no absolut". "Massa vegades en la història antiga, recent, i fins als nostres dies, el sentiment patriòtic ha degenerat en nacionalismes tancats i agressius, precursors de llàgrimes i de sang".

Perquè no es repeteixin els mateixos errors, va dir, "és necessari afirmar amb força que abans dels interessos nacionals, hi ha els homes amb la seva inalienable dignitat, i que, per sobre de les tradicions particulars de cada grup

humà, hi ha la comunitat comunitat universal".

Joan Pau II, manifestà el seu afecte per la decisió d'Eslovènia

en haver elegit el camí de la pau i de la col·laboració internacional, i afegí: "el programa que ha adoptat és la construcció d'una

societat, on siguin respectats els drets humans i garantides les llibertats fonamentals, on a ningú no li manqui el necessari per viure amb dignitat i on les minories ètniques siguin protegides i valorades".

"L'Església està d'acord a posar-hi la seva part", va dir el Papa. "Eslovènia pot comptar amb la col·laboració activa de la comunitat catòlica (...), que no té un altre objectiu que el lliure anunci de l'Evangeli". I acabà: "el lloc que demana l'Església no és el del poder, sinó el del servei, perquè el seu fi és ajudar els homes a trobar Déu", apropar-se als malalts, educar en la pau, inculcar la solidaritat y "el valor sagrat de tota vida humana".

Després de la visita al Sant Pare, el president d'Eslovènia fou rebut pel secretari d'Estat, el cardenal Angelo Sodano. (APIC)

El primer president d'Eslovènia, Milan Kucan, durant l'audiència amb el papa Joan Pau II

Document de l'Episcopat Espanyol, presentat pel cardenal Jubany

La legalització de l'eutanàsia, un greu perill per a la societat

MADRID.— El dissabte passat, 6 de març, fou presentat a la seu de la Conferència Episcopal, el document elaborat pel Comitè Episcopal per a la defensa de la vida, titulat "L'Eutanàsia. 100 preguntes i respostes sobre la defensa de la vida humana i l'actitud dels catòlics". Presidí l'acte el cardenal Jubany, el qual va destacar el caràcter religiós, moral i humà del document.

El cardenal Jubany en el moment de presentar el document sobre l'eutanàsia i l'actitud dels catòlics

El document episcopal sobre l'eutanàsia, segons el cardenal Jubany, no aborda solament un problema religiós, sinó també un problema moralment i profundament humà. Per aquesta mateixa raó hi han intervingut en la seva elaboració més laics que eclesiàstics i s'ha adoptat un estil i una presentació, inusual en els documents episcopals, que, per raó de la seva importància, es va pretendre fos assequible a l'home del carrer.

En el document es recullen no solament els arguments oposats a aquesta pràctica des de l'ètica cristiana, sinó també aquells altres que poden compartir tots els qui consideren prioritària la defensa de la vida humana i s'oposen per això a l'eutanàsia. Estructurat a tall de preguntes i respostes, com ho va ser el document sobre l'avortament del qual copia no solament l'estil popular, sinó el nombre de qüestions, ocupa més de vuitanta fòlis.

Mètode que s'ha seguit

Metodològicament s'ha seguit un itinerari semblant al del document de l'avortament. Per això el subtítol "Cent qüestions i respostes sobre la defensa de la vida humana i l'actitud dels catòlics". La positiva experiència, que, al seu dia, fou acollit el document sobre l'avortament, va fer pensar en la repetició del procediment. En el seu contingut s'ha aconseguit

estructurar de forma que el conjunt, en les diverses parts, ha quedat enllaçat entre si amb lògica fermesa, formant un sòlid cos doctrinal.

En resum, que en el Document, a més d'una completa i objectiva doctrina, el lector es troba amb una dosi —i no petita— d'"art", fruit per altra banda de l'afecte i la reflexió redaccional.

Les cent preguntes

Les "Cent preguntes i respostes" s'ha dividit en sis parts. Una primera, molt necessària com clarificadora en el confusióisme regnant, es dedica a la terminologia com aclariment de conceptes i continguts. La segona "L'home entre el dolor i la mort" és, d'una riquesa filosòfico-antropològica notable. Segueixen a continuació la medicina, la societat i l'Estat davant l'eutanàsia, trilogia sense malgastar en totes i cada una de les preguntes i respostes —de la 21 a la 89—, per finalitzar amb la sisena part "L'Església davant l'Eutanàsia" considerant des de la fe l'enfocament de final de la vida humana temporal, així com el sentit del dolor, la malaltia i la mort en la seva plenitud i valuosa especificitat. El tema queda així molt complet i objectiu.

Document de l'episcopat espanyol sobre els reptes de la unitat europea

Sense una renovació cívica, moral i espiritual no és possible una Europa unida

MADRID.— Coincidint amb la clausura de la LVIII Assemblea plenària, els bisbes espanyols han fet públic un document titulat "La construcció d'Europa, un quefer de tothom", on ofereixen una reflexió sobre la desitjada unió europea. Hi assenyalen com a base fonamental la renovació cívica, moral i espiritual dels pobles, i afirmen que els cristians han de comprometre's a construir una Europa al servei de la humanitat.

Els bisbes espanyols consideren oportú "oferir unes reflexions sobre la realitat d'Espanya i de la unitat europea, a la llum de l'ensenyament de l'Església, ja que aquesta no pot romandre indiferent a la marxa dels pobles, perquè res d'allò que interessa al bé de l'home i dels pobles, és estrany a l'Església, com va manifestar en diverses ocasions Pau VI i ha repetit Joan Pau II".

Problemes actuals

El document fa un diagnòstic breu de la situació actual, i destaca l'afermament de valors com la llibertat, la justícia, els drets humans, l'ecologia i un nivell científic i tecnològic més gran en la productivitat, en l'economia i

en les comunicacions. Entre els problemes actuals, els bisbes es fixen en l'atenció que reclama la família com a fonament de la societat; en els interrogants oberts per la caiguda del mur de Berlín; en els forts corrents migratoris, i les crisis de solidaritat, xenofòbia i racisme que aquells descobreixen, i en el dramàtic espectacle dels nacionalismes exacerbats i dels seus fruits: la guerra, la barbàrie, les violacions i la "neteja ètnica".

També en el camp religiós, hi veuen els bisbes una situació marcada per: la descristianització, la pseudo-religió de les sectes, els fonamentalismes i les noves dificultats ecumèniques. I tot plegat, coincideix amb una possibilitat més gran de trobades

interreligioses i una urgència més gran d'unitat.

La posició d'Espanya davant la unitat europea, és vista pels bisbes amb preocupació i amb esperança; però aquesta exigeix lucidesa, reflexió, informació honesta d'allò que es fa i un repartiment proporcional dels sacrificis i dels costos socials.

Exigències ètiques i cristianes

Subratlla el document dues menes d'exigències, les ètiques i les cristianes. Els bisbes veuen com a exigències ètiques: la solidaritat en la recerca del bé comú, la superació dels nacionalismes exagerats, superar la idea d'una Europa dividida en oriental i occidental i una Europa al servei de tot el món.

Per als cristians, "fóra equivoc —diu el document episcopal— pensar que no són cridats a intervenir en el procés de la unitat europea. A la nova Europa li cal redescobrir la dimensió moral i el paràmetre humà interior de tot progrés i de tot desenvolupament. L'al·lunament d'ànima, del qual tota acció social i política en té necessitat intrínseca, si vol

Entre els problemes dramàtics d'Europa, els bisbes assenyalen els forts corrents migratoris i les crisis de solidaritat

de debò estar al servei de l'home i de tot home". Recorden els bisbes unes paraules de Pau VI parafrasejant Diognet: "Allò que és l'ànima en el cos, així són els cristians al món".

Acaba el document parlant de la nova evangelització d'Europa i fent vots per una "Europa de l'esperit".

Les Escoles de Pregària per a Joves han complert 70 celebracions

Les Escoles de Pregària per a Joves, organitzades per la Delegació de Joventut des del 1984, han complert setanta celebracions. Aquestes trobades mensuals dels joves amb l'arquebisbe per llegir la Paraula de Déu i rebre les orientacions del seu pastor sobre la vida quotidiana han esdevingut un vertader oasi per a una joventut que vol buscar, en uns moments de soroll, el sentit de la seva vida en el silenci de l'Evangeli.

Un oasi de silenci contemplatiu

"Mira, ja arriba el bisbe". L'Enric es gira en el seu seient del cadirat del cor de la catedral. A la porta, efectivament, es dibuixa la figura eixuta del doctor Carles. Quan passa a prop seu camí del seu lloc, esmunyint-se com pot entre els joves asseguts al sòl del cor, monsenyor Ricard M. li llança una mirada cordial amb un tímid somriure. **"De prim que està no sembla un bisbe"**, sent l'Enric a cau d'orella.

Al cor tot es prepara per a la celebració de la setantena Escola de Pregària per a Joves de la diòcesi de Barcelona: les guitarres encara afinen; el director de cants posa cura en assajos; els vigilants del recinte sacre passen indolents; i les noies que reparteixen els fulletons dels cants i les pregàries van d'una banda a una altra. L'Anna —una d'elles— recorda quan aquestes Escoles de Pregària per a Joves, al seus inicis a l'advent del 1984, eren uns actes quasi multitudinaris, i la feien passejar, a mesura que anaven arribant els joves, amb un rètol de cartró on un vermell feridor exigia silenci; allò ho feia ella i uns quants més que sempre enxampaven, i, francament, no li feia cap gràcia.

Les trobades de Milà

L'Anna i l'Enric recorden aquelles primeres celebracions, copiades —diguem-ne potser inspirades— en els "dijous del cardenal" que el carismàtic Carlo M. Martini, arquebisbe de Milà, celebrava per als joves mensualment al *Duomo*: les *scuola della parola*. El mateix mons. Martini havia definit aquestes trobades dels joves catòlics milanesos: **"Són iniciatives que no necessiten gaires programacions ni aparells organitzatius venint com vénen del desig de fer una mica més d'espai a l'escolta atenta d'aquell Mestre interior"**.

I, efectivament, el silenci ha estat durant aquests nou anys l'element invariable de la *scuola della parola*

en la seva versió barcelonina. L'Enric ha vist canviar els rostres de la gent que hi assisteix; el lloc de celebració; la seva planificació; fins i tot l'arquebisbe —va engegar-les el doctor Narcís Jubany i les ha prosseguit amb l'esperit constant propi del muntanyer que és el doctor Ricard M. Carles—; l'Enric ha vist canviar també l'enfocament de l'escola: d'acte adreçat a centenars de joves

que omplien la catedral i paralitzaven l'activitat de la seu a encontre íntim sota els llums febles del cor, amb el bisbe assegut entre els joves, amb el so de l'orgue envoltant-los per tots els costats —fins per dintre. L'Enric ha vist tots aquests canvis, però mai no ha vist una Escola de Pregària sense silenci. Uns oasis de silenci que l'ha fet mestre en allò que ja deien els clàssics: *nosce te ipsum*,

coneix-te tú mateix.

I pensa això mentre el doctor Carles s'entreté xerrant amb un tetraplègic dels que l'Enric ja va veure aquell vint de desembre del 84, quan van començar aquestes Escoles. La integració de tothom en aquests actes —disminuïts, estrangers, joves, i fins i tot vells, de totes procedències— ha estat una altra constant d'aquestes Escoles de Pregària.

1985, Any Internacional de la Joventut

Aquests actes, iniciats en perspectiva de la declaració del 1985 com a Any Internacional de la Joventut, els organitza la Delegació de Joventut de l'Arquebisbat. Mossèn Antoni Serramona, el delegat de Joventut del bisbe, recorda avui, abans que s'iniciï la pregària amb els cants, la lectura de l'Evangeli i l'al·locució de l'arquebisbe, els deures que comporta haver estat quasi deu anys reunint-se un dijous al mes a la catedral per pregar. **"Setanta escoles: ¿Voleu dir que no hauria de cremar el nostre cor i el de milers de joves de la diòcesi?"**

Mentre reflexiona en veu alta davant dels joves escampats pel cor, mossèn Antoni recorda allò que ell mateix va dir a la primera Escola de Pregària feta a Barcelona —al 84, presidida pel cardenal Jubany— que era també allò que repetia quan algú demanava la utilitat i les finalitats d'una nova trobada per al jovent: **"La pregària no necessita cap justificació per a un creient, sigui jove, infant o adult. La pregària no necessita justificacions, però potser sí que demana aprenentatge, disposició interior"**. Per això es van iniciar, als primers anys de l'Escola, unes lliçons sobre la pregària proferides des de l'experiència personal i el testimoni. Un dia parlava un jove estudiant universitari; un altre, una monja benedictina; un altre, una noia casada; una altre, un seminarista. Tots parlaven de la seva relació amb Crist. L'orgue catedralici recorria la celebració d'aquestes primeres escoles —com ho fa ara— fonent aquests testimoniatges exigents i senzills amb els propòsits sincers d'aquells primers assistents.

Innègablement, però, el centre

Celebració d'una Escola de Pregària a la Catedral de Barcelona

de les Escoles ha estat i continua essent l'al·locució de l'arquebisbe. "Gràcies senyor, perquè el nostre bisbe és el nostre amic", diu en aquesta setantena escola una de les participants al torn de les pregàries espontànies. Efectivament, mons. Carles, com anteriorment el cardenal Narcís Jubany, ha sabut fer-se imprescindible a les Escoles. Hi ha aportat el seu carisma d'educador —i per tant d'amic— dels joves; hi ha explicat les seves experiències, els seus neguits, els seus dolors. L'Enric, assegut avui al cadiat del cor, recorda el dia que mons. Ricard M. va acudir a la pregària malgrat que hores abans un seu vell amic havia mort en un atemptat terrorista. La veu del bisbe va sonar més colpida que mai aquell dijous, però va transmetre més fe, més esperança que cap altre dia: aquell esguard brillant i aquella veu tremolant d'una emoció gràcies a Déu mal dissimulada van impressionar els joves.

L'Enric també recorda tantes anècdotes explicades pel bisbe com qui les explica entre amics: aquell espadat difícil de flanquejar; aquell cim que tant va costar; aquell estret viarany pel qual a penes es podia passar sense precipitar-se al buit; aquella nit xerrant en una tenda de campanya amb un muntanyenc jueu... "Aquí em trobo entre amics", ha dit

El doctor Carles ha aportat a les escoles el seu carisma d'educador

directa de la preocupant instal·lació del jovent de la diòcesi en l'abstencionisme religiós, i de la seva voluntat que siguin els joves cristians els qui atreguin a la fe els joves allunyats de la pràctica religiosa.

L'Anna, sense anar més lluny, recorda especialment aquella Escola en la qual monsenyor Carles va demanar-los tendrament que

ment al bell mig de l'aldarull d'una gran ciutat".

Quan aquest oasi de silenci es trenca, i arriba el moment dels comiats, l'arquebisbe s'entreté xerrant amb aquests i amb aquells, tothom se li apropa, li explica qui és, d'on prové. Ell se'ls escolta, se'ls mira preguntant-se el bé que han fet i que faran a aquesta diòcesi, tan pesant, que duu entre mans. I sempre els encoratja. A la majoria ja els coneix, almenys de vista. Els germans disminuïts s'alegren a desdir quan se'ls apropa a les cadires de rodes. Ell no ho fa com una obligació: en gaudeix. És ben clar que, per a ell, és tota la resta el que és obligació.

I quan s'acaba, l'oasi s'obre al desert dels sorolls i de la vida quotidiana. Són ja setanta escoles de pregària, mirant d'aprehendre aquesta disposició interna, aquesta pau, per exportar-la al món, un cop tancades les massisses portes de la catedral el dijous a la nit. I a l'Enric, i a

l'Anna, i als altres, que es dispersen mentre monsenyor Carles enfila, també caminant, el camí cap a casa, potser els ve a la memòria aquella frase que va dir el cardenal Jubany a la primera Escola de Pregària. "Volem ser una joventut nova. Diguem-li [a Jesús] amb el cor i amb el cant. No en volem cap altre, de profeta. No n'esperem d'altre perquè la veritat és que no ens fa cap falta. Volem seguir-lo a ell, que és el Camí, la Veritat i la Vida".

trenquessin el glaç, que som nosaltres mateixos, per poder transmetre l'Evangeli amb tot el seu calor; o aquella altra en què va demanar directament als joves presents que passessin de la contemplació a la conversió pròpia i dels altres; o aquella en què exigia una vida de testimoniatge autèntic, sense rebaixar un mil·límetre ni la vida interior ni el missatge evangèlic.

Per a l'Anna, per a l'Enric, per a tants i tants joves —¿milers?— amb nom i cognoms que han passat per aquestes escoles es fan realitat cada mes aquelles paraules de Carlo M. Martini, i la pregària esdevé "un oasi de silenci contemplatiu, creat precisa-

L'arquebisbe encoratja a viure la veritable amistat de Jesús

L'arquebisbe de Barcelona, Ricard M. Carles, va aprofitar aquesta Escola de Pregària número setanta, corresponent al mes de febrer, per encomanar una nova tasca evangelitzadora als 200 joves aplegats, aquest cop basada en el concepte d'amistat: "No hi ha amistat sense resposta, i els amics responen estimant—va dir—; brinda, doncs, la teva amistat amb Jesús a d'altres amics que tens". L'arquebisbe va recordar que el mateix concepte d'amistat ens aboca a aquesta feina evangelitzadora, ja que "un amic és aquell que ens estima i ens ajuda a ser millors, a superar-nos".

Davant el jovent que omplia el cadiat del cor de la catedral i bona part del seu sòl, emprant sempre el to pròxim i entranyable que l'ha caracteritzat en aquestes Escoles de Pregària mensuals, mons. Carles va dir als joves un cop més que són "terra de Jesús", una terra fruit d'una amistat que el mateix fill de Déu va comprar "amb la seva sang, amb un sacrifici heroic d'un déu". L'arquebisbe, però, va lamentar que mentre la nostra societat valora els humans que lliuren heroïcament la seva vida pel proïsme "no valora l'heroisme de tot un Déu", que es lliura ell mateix al cadafal per amistat.

Així mateix, mons. Carles va convidar els assistents a reflexionar sobre "què ens demana Crist en el nostre interior i com li responem" i va encoratjar a viure la veritable amistat de Jesús—tema d'aquesta Escola de Pregària—"passant de no voler viure sense ell a no saber viure sense ell", senyal de l'existència d'una relació de mútua i pregona proximitat.

■ D. V. C.

■ David Vidal i Castell

"Els joves cerquen el sentit de la seva vida en el silenci de l'Evangeli"

"Són celebracions inspirades en els 'dijous del Cardenal' que l'arquebisbe de Milà celebrava mensualment al Duomo"

avui monsenyor Carles.

Contemplació i evangelització

El discurs que ell ha adreçat als joves aquests últims anys ha resultat enormement coherent, quasi repetitiu, fixat en un doble eix d'argumentació: contemplació i evangelització. Aquest estil de vida proposat als joves per l'arquebisbe és, sens dubte, deutor de les tres dimensions claus per al pla pastoral diocesà que ell ha dissenyat: identitat, comunió, evangelització. Així mateix, l'exigència de les seves paraules, mes rera mes, és conseqüència

• **DEBAT PER A CAPELLANS.** - Al Centre d'Estudis Pastorals de les diòcesis catalanes (c/ Rivaldeneyra 6, 3r, Barcelona; tel. 317-48-58), **dilluns 15**, sobre: *La comunitat cristiana i els pobres: assistència o promoció*, amb Mn. Joan A. Ventosa, director de Càritas diocesana, com a ponent. És oberta a preveres i diaques.

BARCELONA

• **EXPOSICIÓ DEL SANTÍSSIM DIÀRIA.** - A la parròquia de Sant Jaume (c/ Ferran 28), els dies de cada dia, comprès el dissabte, de les 9.30 a les 13h i de les 18 a les 20h.

• **L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA.** - Taula rodona informativa, **dissabte 13**, a les 10h, a la parròquia de Crist Rei, de Barcelona, tot recordant sant Maximilià, màrtir del segle III (mort com a objector el 12 de març del 295).

• **FESTES DE SANT OLEGUER.** - Iniciades dissabte proppassat a la parròquia titular, de Barcelona (c/ Nàpols 137), continuen aquest cap de setmana: **Dissabte 13**, a les 20h, eucaristia pels difunts de la parròquia, i a les 21h, actuació musical del grup Santa Mandra, a la sala parroquial. **Diumenge 14**, a les 21h, a l'església, concert coral a càrrec de l'Orfeó Gracienc, sota la direcció d'Antoni Pérez i Simó.

• **RECÉS DE QUARESMA AL MONESTIR DE SANT BENET, DE MONTSERRAT.** - Per a nois i noies, **diumenge 14**, amb el P. Vilarrúbias, a les 8.30h, eucaristia, i a les 18h, comiat. Cal dur la Bíblia i confirmar l'assistència: tel. 835-00-78.

• **UNIÓ EUCARÍSTICA REPARADORA (UNER).** - Convivència per celebrar l'aniversari de la fundació, **diumenge 14**, a partir de les 11h, a la casa d'exercicis Sant Ignasi de Sarrià (c/ Carrasco i Formiguera 32). Hi parlaran Mn. Francesc Vergés i Vives i l'assessor diocesà Mn. Francesc de P. Sala i Arnó; hi haurà

també dinar de germanor. Cal avisar al secretariat diocesà: tel. 213-01-82.

• **PARRÒQUIA DE SANTA MADRONA.** - Celebració de la festa titular, **dilluns 15**, a les 20.15h, celebració eucarística amb la participació de tots els grups i les persones que treballen d'una forma o altra a la parròquia. Hi haurà també l'entrepà de germanor. Altres actes per celebrar són la fira de treballs manuals, el dia 18 d'abril, l'aplec a l'ermita de Santa Madrona, a Montjuïc.

• **RECÉS DE QUARESMA.** - Organitzat pel Moviment de Dones d'Acció Catòlica (c/ Roger de Llúria 7 pral, 08010 Barcelona), **dimarts 16**, a les 17.30h. Farà la reflexió i presidirà l'eucaristia Mn. Felip Casañas, rector de Sant Vicenç de Sarrià.

• **«LA NOSTRA RELIGIÓ L'ANY 2000.»** - Cicle de conferències al col·legi La Salle Bonanova (c/ Sant Joan de La Salle 33; amb aparcament), organitzat per la comissió de religió de l'APA. Comença el **dimarts 16**, a les 21.30h, amb el bisbe Joan Carrera, que farà la presentació del nou *Catecisme de l'Església catòlica*.

• **ENTESA JUDEO-CRISTIANA DE CATALUNYA.** - Conferència a càrrec de Sor Esperanza de Sión sobre "La Reina de Saba y la sabiduría de Salomón", **dimarts 16**, a les 19.45, a ARCCI c/ Diputació 237, 5è—3a Barcelona

• **VIURE LA BIBLIA.** - Cicle organitzat per la Unió Espiritual de Mares a Riera de St Miquel 1 bis; **dimecres 17**, a les 16.30h, missa, i a les 17.30h, conferència sobre «Dones de la Bíblia» per Maria-Rosa Ocaña.

• **CONCERT D'ORGUE A LA CATEDRAL DE BARCELONA.** - Sobre

tres grans mestres: D. Buxtehude, J.S. Bach i C. Frank, **dimecres 17**, a les 20h, amb Jiri Cipera a l'orgue.

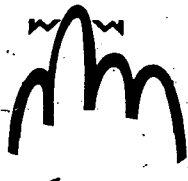
• **APORTACIONS DE LA DONA AL PENSAMENT ACTUAL.** - Continua aquest cicle de conferències del Col·lectiu Dones en l'Església, a l'auditori de la Fundació Enciclopèdia Catalana (c/ Diputació 250 pral, 08007 Barcelona), a les 19.30h, **dimecres 17**, amb Pilar Rahola, i **dimecres 24**, amb Manolita Pedra. Més informació a Justícia i Pau: tel. 317-61-77.

• **RÚSSIA, ENTRE LA CONVERSIÓ I L'APOCALIPSI.** - Conferència a càrrec del Dr. Müller-Markus, organitzada per l'associació DIF (Desenvolupament Integral de la Família), **dijous 18**, a les 21h, al Reial Monestir de Santa Isabel (c/ Rocaberti 12, 08017 Barcelona; tel. 280-27-92).

• **VETLLA DE PREGÀRIA PER LES VOCACIONS SACERDOTALS.** - Sobre el lema del Dia del Seminari: «Capellans joves, necessitat urgent», **dijous 18**, de les 22 a les 24h, amb eucaristia i vetlla, presidides pel bisbe Joan Carrera; a la capella del Seminari Conciliar de Barcelona, c/ Diputació 231 (facilitat d'aparcament).

só solemne amb la imatge de sant Josep pel jardí del santuari, seguida de la missa vespertina.

• **JORNADES DE REFLEXIÓ PER A JOVES A MONTSERRAT.** - Adreçades a nois i noies, a partir de 18 anys, motivats per temes de fe i espiritualitat. La primera d'enguany, dedicada a la pregària, serà **dissabte 20** (des de 12.30h) i **diumenge 21** (fins a 15.30h), assistida per sor Maria-Lourdes Solé, benedictina, i Mn. Salvador Bacardit en la reflexió personal i en el treball de grup; amb una vetlla de pregària el dissabte a la nit. Les places són limitades. Cal portar-se el menjar, sac de dormir i el Nou testament. Inscripcions: tel. (93) 835-02-51 (de 12 a 13h i de 16 a 18h), demanant pels monjos Josep-Enric Parellada, Josep Maria Henríquez o Lluís Juanós.

• **DIA DE RECÉS (FEMENÍ).** - Dirigit pel P. Alfredo Muntané s.i., **diumenge 21**, de les 10 a les 18h, a la Casa de Betània, de Cornellà de Llobregat (c/ Bonavista 37, metro L5: Gavarra; tel. 375-11-02).

• **CONCERT DELS AMICS DELS CLÀSSICS.** - L'orquestra de cambra, amb Maria-Elena Domènech i Mateu Caballé (violins), sota la direcció de Joan Palet i Ibars, **diumenge 21**, a les 11.15h, a la sala d'actes de la Delegació de l'ONCE (c/ Calàbria 66, 2n), amb obres d'Elgar, Vivaldi, Kreisler, Debussy, Català i Bizet. Al local social (c/ Ausiàs Marc 26, 8è), **dimarts 23**, a les 19.30h, recital de Maria Canela (piano) i Joan Peracaula (violí), amb obres de Franck, Pugnani, Dvorak, Toldrà i Mozart.

• **MONESTIR DE SANT PERE DE LES PUEL·LES.** - Predicació quaresmal, **diumenge 21**, a les 18h, *Compartir, camí de pau*, a càrrec de Mn. Romà Fortuny.

• **ENCONTRES DE PROMOCIÓ JUVENIL.** - Amb motiu de celebrar-ne el número 100 a la diòcesi de Barcelona, **diumenge 21**, a les 19.15h, a l'església dels Escolapis de Balmes (c/ Balmes / Travessera de Gràcia), «llançament» de l'Encontre núm. 100; **dissabte 27**, a les 17h, a la sala parroquial del Carme (c/ Bisbe Laguarda, A), celebració i festival per a commemorar aquest fet.

• **PELEGRINATGE A FÀTIMA I A COMPOSTEL·LA.** - Organitzat per l'Apostolat Mundial de Fàtima, del 28 d'abril al 4 de maig, amb sortides des de Barcelona, Manresa i Berga. Més informació al tel. 872-55-48 o al 872-92-94 (de 16 a 17h i de 21 a 23h).

GIRONA

• **NIT DE CAMPANES.** - Organitzat pel Museu d'Art, concert dels campanars del barri vell de Girona, **dissabte 13**, de les 23.15 a les 24h; compositor: Llorenç Barber.

LLEIDA

• **«LA RESPONSABILIDAD DEL CRISTIANO, HOY.»** - Continua aquest tercer cicle de conferències de la Junta Diocesana d'A.C., **dimarts 16**, a les 18h, amb el catequètic Antonio Fernández-Galiano, sobre «La legislació actual, ¿puesta por la vida?». Lloc: Av. Blondel 11, 2n; 25002 Lleida.

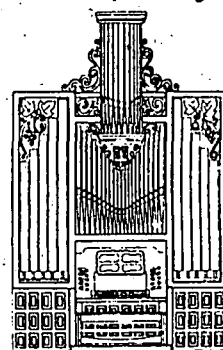
SOLSONA

• **RECÉS PER A CAPELLANS.** - Dirigit pel bisbe Deig, **dilluns 15**, a partir de les 11h, a Sant Pau de Casserres.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A RELIGIOSES, AL MIRACLE.** - Dirigits pel P. Alcuí Serras, monjo, del dia 15 al 21, a la casa d'espiritualitat: tel. (973) 48-00-45.

TARRAGONA

• **CONCERT D'ORGUE A SANT PERE DE REUS.** - Represa del XVII cicle, a l'església prioral, **diumenge 14**, a les 19.30h, amb un concert a càrrec de joves organistes.

• **LA BISBAL DEL PENEDÈS.** - Concert de Sant Josep, inici dels de Primavera, **diumenge 21**, a les 18.30h, a l'església de Santa Maria, amb la intervenció de l'orquestra de l'Escola de Música Pau Casals, del Vendrell, i del Pòdium de Joves Músics.

VIC

• **MANRESA: LA PLANA DE L'OM.** - Continua oberta fins al 28 de març l'exposició *Anglada-Camarasa a Montserrat*. Cicle de conferències de la Fundació Caixa de Manresa amb motiu del Seminari sobre els Drets dels Pobles i les Estructures europees, els dies 16, 17 i 18, a les 20h, a càrrec de Josko Paro, Onno Serroo i Salvador Cardús; **divendres 19**, sessió pública de cloenda del seminari. Més informació al tel. 872-49-76.

Novetat editorial: ENCHIRIDION FAMILIAE

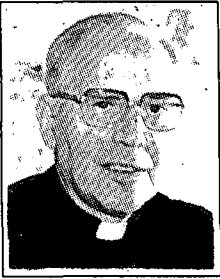
Tot el magisteri de l'Església sobre el matrimoni i la família. 6 volums, 6.000 pàgines. Des de 2.108 ptes/mes. Demanar informació. Apartat 32.136 Barcelona tel. (93) 203 73 61 (nits)

Residència Geriàtrica BON VITURE

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convallescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

Teniu temps lliure? Guanyeu-vos un sobresou!

CATALUNYA CRISTIANA busca persones com vostè, d'arreu de Catalunya, per cooperar en la difusió del setmanari, contactant amb possibles subscriptors. És una tasca apassionant per a la qual no hi ha distinció d'edat ni de sexe. S'estableix una notable compensació econòmica per cobrir despeses i dedicació. Interessats, truqueu al núm. (93) 487 10 25. Sr. Roigé.

FETS I CRITERIS

La fortaleza cristiana

La fortaleza és una de les virtuts cristianes fonamentals. Ella ens estimula a seguir endavant en la vida cristiana i en la santificació a través de totes les dificultats.

El temps de Quaresma ens recorda que la vida cristiana no és cosa fàcil. El camí de la santedat demana esforç, lluita, constància i perseverança. La vida de cada dia ens demostra que perseverar és difícil. D'altra banda, la fortaleza és una virtut molt necessària en aquest temps de crisi econòmica, social i espiritual que travessem. La virtut de la fortaleza suposa l'acceptació de les dificultats que acompanyen la nostra vida. És difícil acceptar-se a si mateix, la pròpia feblesa i la pròpia misèria. Hem de lluitar contra la comoditat, contra la tendència al mínim esforç. També hem d'acceptar les dificultats que vénen dels altres: la poca comprensió, la manca de col·laboració, la indiferència i, fins i tot, el menyspreu.

La fortaleza ens ajudarà a emprendre el camí de la santedat amb decisió, bon ànim i energia. Potser ens trobarem amb una reculada. Haurém de reemprendre la pujada amb nou entusiasme. La regla per no quedar-se enrera és tornar a començar cada dia i perseverar amb constància.

La perseverança i la constància ens permeten "tenir" i "mantenir" un projecte, un ideal, malgrat les amenaces i els perills. La perseverança és la força contra els obstacles; la constància és la victòria contra el temps.

Arribarà un moment en què l'impuls es mantindrà a força de voluntat. Per això és molt important enfortir la voluntat i alimentar les raons profundes d'actuar, com són l'amor de Déu, el seguiment de Jesucrist i el seu Evangelí. No oblidem que la fortaleza és també una disposició general de fermesa necessària per a l'exercici de tota virtut humana i cristiana.

Convé recordar que la paciència, virtut, és un aspecte de la fortaleza cristiana. Qui considera la paciència com una virtut dels debils no ha entès que aquesta té per missió suportar un mal present, o quelcom que ens aclapara i ens entristeix.

Tots coneixem per experiència la temptació de deixar fer, d'anar fent; però aquesta actitud és una caricatura de virtut. Hem de tenir el coratge de lluitar contra les temptacions, contra els egoismes. Les mateixes benaurances ens diuen que la vida present no és un jardí de delícies.

Jesucrist explicà la necessitat de la paciència en la paràbola del sembrador: aquells que la retenen donen fruit amb paciència (Cf. Lc 8, 15). Pocs dies abans de la seva Passió parlà als seus deixebles de les persecucions que haurien de sofrir i acabà amb aquesta conclusió: "el qui haurà perseverat pacientment fins a la fi és el qui se salvarà" (Cf. Mt 24, 13).

■ † Ramon Torrella i Cascante
Arquebisbe de Tarragona i Prímat

Una enquesta diu que només el 28% volen la confessió individual

Els fidels de la parròquia de Sant Narcís demanen que se celebri comunitàriament el Sagrament de la Unció

GIRONA

La parròquia de Sant Narcís ha realitzat una enquesta escrita entre els seus feligresos, composta de 36 grups de preguntes i 26 suggeriments, i s'han rebut un total de 245 respostes. A la pregunta sobre com qualificaria la línia general de la parròquia la majoria dels enquestats —el 41'3%— respon que "hi ha intents de renovació segons el Concili" i un 36'88% diu que ja ha fet aquesta renovació. Només un 19% creu que encara és tradicional o molt tradicional.

A la pregunta sobre l'acolliment que dona la parròquia als que hi acudeixen a demanar algun sagrament el 59'3% diu que "els han atès correctament" i un 36'7% que "amb simpatia i comprensió". Sobre la participació en les misses dominicals, un 57'7% afirma que "en surt content" i només un 3'8% diu que les troba "llargues i pesades". Pel que fa a l'administració de la Primera Comunió la majoria, un 37'5% creu, que "no s'aprofita per evangelitzar els pares" i un 36'2% que "s'aprofita poc". I respecte a la manera com se celebra, un 52'7% opina que "és correcta", un 30'2%, que "ho és força" i un 12'2%, que "no ho és".

Sobre el sagrament de la Penitència un 48'3% diu que "allò important és celebrar-la"; un 28'6% diu que "el millor continua essent la confessió individual", i el 22'6%, que "ja està bé participar en dues celebracions comunitàries

a l'any". I sobre el sagrament de la Unció dels Malalts, el 63'7% afirma que "caldría oferir una celebració comunitària a l'any per acollir els malalts i la gent gran". En aquest aspecte convé recordar que fa uns anys un rector, mossèn Pere Soler, va implantar aquest costum de celebrar la Unció comunitàriament a l'església dos cops l'any.

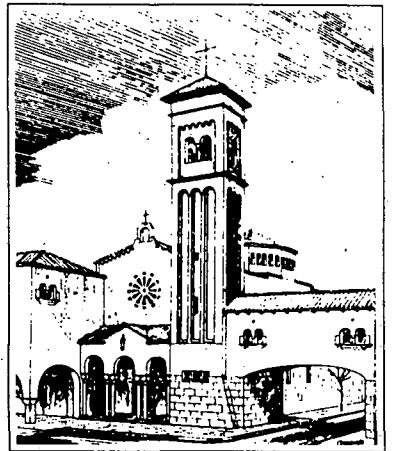
Un altre tema que toca l'enquesta és el de la celebració de les exèquies. El 63'8% respon que "ja està bé com es fan"; però un 21'3% diu que "s'hauria de poder triar entre celebrar o només fer una pregària".

Formació i presència jove

Sobre la formació permanent dels cristians el 52'5% respon que "és necessària una formació permanent" i el 20% que "és necessària per créixer". Només un 3'7% diu que "ja n'hi ha prou". Pel que fa al treball del jovent a la parròquia, el 54'3% opina que "és positiu" i un 12'2% que "és molt interessant". En canvi, el 41'2% afirma que "desconeix l'acció caritativa de la parròquia" i un 34'3% la qualifica com "a molt bona".

Respecte al Consell Pastoral que funciona a la parròquia des de fa una dotzena d'anys el 59'7% dels enquestats confessen que "no saben qui el forma" i un 24'3% que només "coneixen algunes persones". Igualment el 34% diu que "desconeix quina és la seva feina" i un 31'1% que "és com si no n'hi hagués".

Per últim, l'enquesta també

preguntava quines haurien de ser les obres més urgents que caldría fer i la majoria —el 32'2%— responia que era "instal·lar la calefacció a l'església parroquial" i un 24'3%, "arreglar la casa de colònies". En l'apartat de suggeriments, la majoria es decantava per la celebració comunitària de la Unció dels Malalts.

La tipologia dels enquestats es concretava en una mestressa de casa de més de 45 anys que habitualment no participa en les activitats de la parròquia. Ara els resultats de l'enquesta han quedat en mans del Consell Pastoral que els anirà posant en pràctica dintre les seves possibilitats. La parròquia de Sant Narcís va ser creada després de la guerra civil en el pla de Girona, actualment té 10.000 habitants i el rector és mossèn Ramon Alventosa, ajudat per mossèn Joaquim Pla i mossèn Narcís Xifra.

■ M. Caballé

Els Amics dels Malalts de Figueres i la Verge de Lourdes

FIGUERES.— Els Amics dels Malalts, de Figueres, ja tenen imatge pròpia de la Verge de Lourdes; la seva patrona. Ha estat col·locada a un pati de la parròquia de la Sagrada Família, on el sol li besarà les galtes i la tramuntana farà filigranes als seus peus.

A la festa anual dels malalts, el consiliari mossèn Pere Font, que predià l'homília, féu un detallat estudi de la història dels pelegrinatges a Lourdes, des del 1908, els primers que s'organitzaren a Catalunya. Vuitanta-cinc anys de pelegrinatge són un exponent de la fe i de la caritat mariana dels figuerencs.

A la sortida de missa, el Grup de Dansaires "Petits Rebrols" dansaren, enfront del pati de Lourdes, melodies de la terra. I com cada any el dinar de germanor amb els malalts se celebrà al Col·legi de la Salle, i a la tarda, tingué lloc un escolit i divertit festival de teatre i de música.

El Grup de Dansaires "Petits Rebrols" al peu de la Verge de Lourdes, patrona dels Amics dels Malalts de Figueres

■ Francesc A. Picas

El Miracle. Activitats pel mes de març

Exercicis espirituals, per a religiosos

Del 15 al 21 de març

Director: P. Alcuí Serras, monjo

Jornades de reflexió i pregària

Del 22 al 28 de març

Tema: Conèixer i pregar Déu amb el Pare nostre

Director: Mn. Ignasi Montraveta

Dues oportunitats de reforçar la nostra fe, en el temps fort de la Quaresma.

Per informació i inscripcions: Casa d'Espiritualitat. Tel. 973 / 48 00 45

Taula rodona sobre "Església i societat civil" a la parròquia de Sant Josep Oriol

"Els cristians estan immersos també en tota la vida política"

BARCELONA

A la parròquia de sant Josep Oriol, del barri de l'Eixample de Barcelona, dijous passat, 4 de març, a la nit, es va celebrar una taula rodona sobre el tema "Església i societat civil", que va aplegar els representants dels sis partits polítics parlamentaris a Catalunya. Aquesta reunió de debat s'emmarca dins dels diversos actes que durant tot aquest any organitza aquesta parròquia per celebrar el 75è. aniversari de la seva creació —amb el lema "75 anys al cor del barri"—, i va tenir la finalitat d'analitzar amb els polítics el paper de l'Església catalana en aquests darrers 30 anys i debatre amb ells la militància política dels creients, sense amagar dos aspectes actuals que poden aparèixer com a conflictius en el cristià immersit en la vida política: la subjecció a una disciplina de vot o les contradiccions amb la fe.

balanç positiu de l'Església durant aquells anys per la incidència en la societat civil i va diferenciar dues etapes, "una de substitutiva i una altra de normalitat", reconeixent que "l'etapa substitutiva va ser més evangèlica, perquè l'Església va ser un paraigua d'aixopluc democràtic i un reducte nacional català". En aquesta etapa, segons el líder d'ERC, l'Església jeràrquica va ser poruga, però hi havia molta valentia des de baix. Després amb la normalitat, hi ha hagut una retirada de l'Església i, per tant, també menys compromís. "Hi ha hagut uns 'vents polonesos' —digué Colom— que han portat valors molt conservadors que no són valors que m'illusionin. Però ara, de moment, sembla que hi ha 'vents de canvi', que espero que es vertebrin al voltant del Concili Català, com també hi ha veus profètiques de bisbes que desitgen una Conferència Episcopal Catalana —referint-se, com després reconegué, al bisbe

D'entre els actes commemoratius dels 75 anys d'implantació de la parròquia de Sant Josep Oriol a l'esquerra de l'Eixample barceloní, el del propòsit dia 4 tractà sobre l'"Església i societat civil", amb la participació de persones representatives de diversos partits polítics.

finestres a la primavera, a un món d'esperança i més just". "Aleshores els cristians d'esquerres vam obtenir carta de ciutadania, donant pas a molts grups de cristians i comunitats de base". A Espanya també va començar la crítica contra el nacional-catolicisme i es va trencar la imatge del creient "de dretes" donant pas al "militant d'esquerres", amb més consciència crítica i agrupat en l'Acció Catòlica (HOAC, ACO, JOC i JEC) o en els Cristians pel Socialisme. Aquí, la regidora Gispert va recordar Alfons Carles Comín com una "trobada ètica de compromís per la llibertat", en un mateix espai comú, i va citar-ne la

una croada, malgrat altres bisbes discordants no van acceptar els fets consumats —com l'arquebisbe de Tarragona, Vidal i Barraquer, l'abat Escarré o el bisbe Añoveros—. Però, com que l'Església no són sols els bisbes sinó tot el Poble de Déu, el sector de capellans i laics van ser els més crítics contra Franco i van rebre una forta repressió". Durant la transició l'Església va acollir els sectors que caminaven cap a la democràcia, recordant "el protagonisme de Tarancón com a portaveu de l'Església i durament criticat pels sectors dretans, i que va tancar una etapa i n'obrí una altra amb el respecte a les llibertats. Ara, però, l'Església sembla recelosa de les llibertats i de l'estatut que se l'hi ha atorgat, i els bisbes sembla que tenen enyorança del passat perdut, mentre el Govern també es posa nerviós. Acabà Lluís Hernández afirmant que "els cristians s'han de comprometre en política perquè, a part del pecat individual, hi ha el pecat social o col·lectiu que es venç només amb el compromís".

del materialisme i del consumisme; mantenir un clar compromís ètic i moral, perquè no tot és bo; i finalment, un compromís amb la solidaritat davant de la crisi econòmica i social, defensant la justícia.

Joan Rigol, president d'Unió Democràtica de Catalunya (UDC) i ex-conseller de Treball i Cultura de la Generalitat, va manifestar d'entrada la necessitat de la política: "el nostre país o el lliga la política o bé ho faran els grups de pressió. Fer política és una de les feines més dignes que podem fer i una satisfacció. Pel que fa a l'Església i al fet de ser creient, Rigol va dir que "dins l'Església hi ha moltes maneres de pensar, i en algunes no m'hi identificaria". "La meua fe no em dona cap directriu del que he de fer en política, sinó que em dona uns valors personals i interiors" pels quals "jo no puc tenir com a raó última el poder" o la pretensió de la veritat completa, "sinó de caminar per accedir-hi conjuntament". "És per això que, l'Evangeli no em diu com he d'actuar en política, però sí que em convida a humanitzar la política i la societat, cohesionant, i amb la participació de tothom".

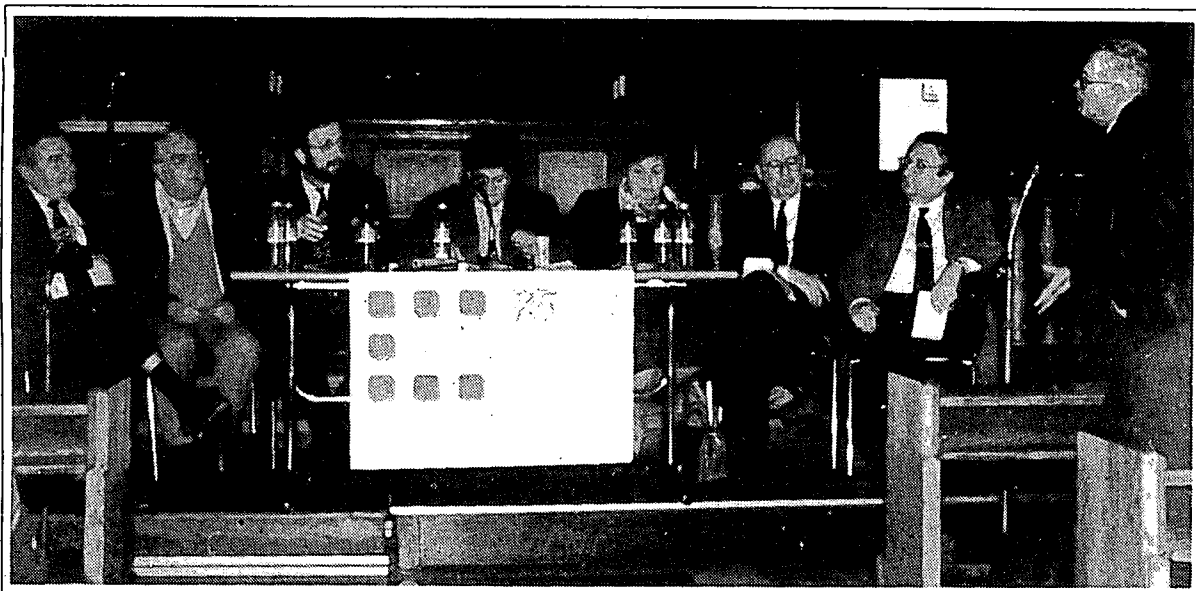
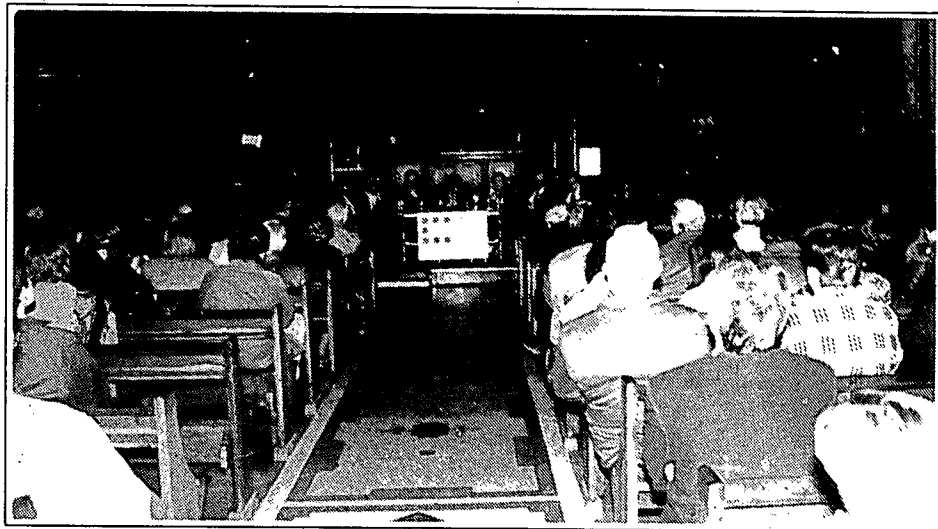
Compromís transcendent - Compromís temporal

Com a representant del Partit Popular (PP) va intervenir el diputat al Congrés, Manuel Milián, que començà amb uns records familiars per justificar que "no vull parlar del passat, perquè és una mala memòria. Mentre, el món està canviant, i no t'entenc parlar avui de dretes i esquerres". Per a Milián "el cristià té un compromís transcendent que l'implica en el compromís temporal", concretant-lo en tres punts. Primer, perquè el cristianisme és un patrimoni, font de cultura, que ens ha portat fins aquí. Segon, perquè ser creient imposa un compromís seriós, fins a les últimes conseqüències, que té més en compte la verticalitat que l'horizontalitat, que lliga el compromís amb el testimoni i la solidaritat. "Jo sóc polític —digué— perquè sóc cristià, sinó no ho seria". I tercer, "davant de l'actual desfeta dels valors em preocupen alguns actituds dels cristians" com: la necessitat de comprometre'ns en política, per contestar les agressions que demanen resposta i no pas desfer-se'n; ser imprescindiblement coherent; defensar l'esperit davant

L'Església com a refugi

El darrer participant va ser el diputat al Parlament de Catalunya, Jordi Vila Foruny, representant de Convergència Democràtica de Catalunya (CDC) que va dir que dins del seu partit "hi ha molta gent creient, potser majoria, però també altra gent". Vila va reconèixer la seva formació profundament cristiana i "a partir de les tres virtuts teològiques, de les quals ara conservo l'esperança". "Després —digué— vaig descobrir que jo era català, i això em va portar a la política, perquè no sabia com s'escribia la llengua que parlava i em vaig adonar que era ciutadà d'un país inexistent, esdevinent així nacionalista". "Vaig formar part del Front Nacional de Catalunya, en la clandestinitat, i vaig trobar refugi en l'Església (a Franciscàlia, Montserrat, la Caputxinada...). "És cert —acabà dient— que no tots els polítics són iguals, n'hi ha d'honestos i de corruptes, però el cristià s'ha de comprometre en política, és clar, com tothom". En el col·loqui posterior amb els assistents van intervenir-hi diverses persones, centrant-se la reflexió en el fet que no aparegui massa sovint la paraula Déu, i més l'humanisme, en el discurs dels polítics creients, i el com poder lligar la fidelitat al partit i a la pròpia consciència.

■ Francesc Romeu

D'esquerra a dreta: Jordi Vila Foruny, Lluís Hernández, Àngel Colom, Maria Martinell, Núria Gispert, Joan Rigol i Manuel Milián, participants a l'acte dedicat a tractar sobre l'Església i la societat civil. A mà dreta, Mn. Josep Boix, rector de la parròquia

Després d'una breu salutació inicial de mossèn Josep Boix, rector de la parròquia, agraint la presència dels participants i la seva dedicació al món de la política, va presentar l'acte dins del marc de la commemoració de la parròquia —al cor del barri— "perquè no volem l'Església tancada a la sagristia". Va presentar els participants i moderava la taula rodona Maria Martinell, directora de l'Institut Catòlic d'Estudis Socials de Barcelona (ICESB) que feu intervenir els participants per estricte ordre alfabètic.

En primer lloc, va prendre la paraula Àngel Colom, secretari general i portaveu parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya (ERC), que va felicitar la parròquia i recordà la seva experiència a principis dels anys 70, quan va sortir del seminari de Vic i començà la lluita antifranchista. En aquells temps sant Josep Oriol era una parròquia oberta on es podien picar i imprimir textos clandestins. Colom, com a creient, va fer un

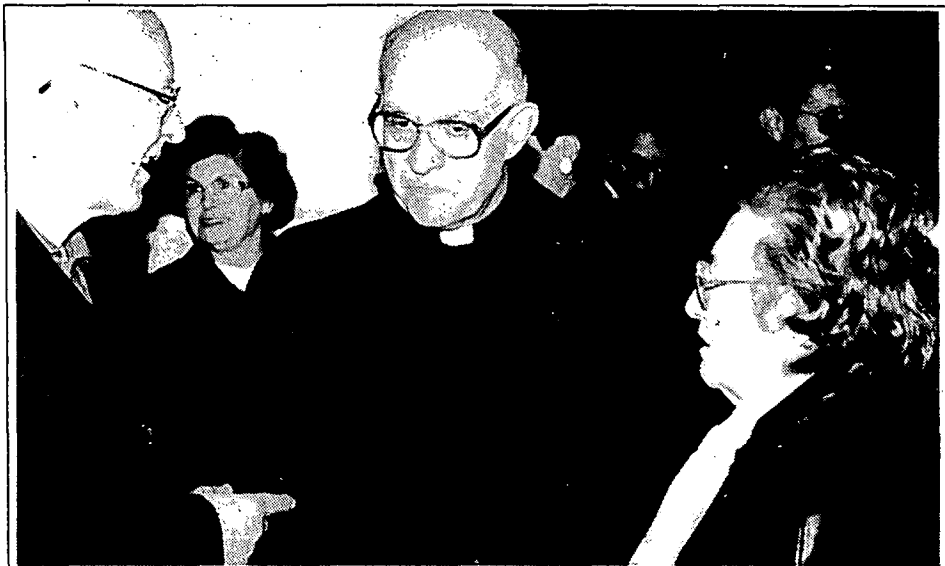
Deig—. Finalment, Àngel Colom, va fer una crida als creients perquè es comprometin a militar políticament "però no en una única línia política, sinó dins del pluralisme, tant eclesial com polític".

L'Església als anys 60

En segon lloc va intervenir Núria Gispert, representant del Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC) i regidora de Promoció i Relacions Cíviques de l'Ajuntament de Barcelona, que també va felicitar la parròquia i va agrair el record de mossèn Llopart "perquè deixava els locals de la parròquia per reunir-se i multicopiava els fulls clandestins sense demanar-ne cap explicació". Núria Gispert va començar la seva anàlisi als anys 60, "amb el Concili Vaticà II com a resposta a les postures d'una Església tancada contra la modernitat i que anava perdent influència social davant del pluralisme i el liberalisme". Joan XXIII va ser la renovació, "obrint

frase de "cristians en el partit i comunistes en l'Església". Finalment acabà Gispert dient que avui en l'Església hi falta diàleg, tolerància i obertura, i que "cristianisme i socialisme tenen una sensibilitat comuna, de pau, ecologia, llibertat, fraternitat, justícia i solidaritat". Va reclamar "una plataforma humanística comuna" i demanà a l'Església un "centre d'espiritualitat i reflexió".

El tercer participant va ser l'actual regidor i ex-alcalde de Santa Coloma de Gramenet, Lluís Hernández, representant d'Iniciativa per Catalunya (IC), que va manifestar d'entrada la seva condició de "capellà, sense responsabilitat pastoral, sempre en comunió amb el bisbe, sense que això vulgui dir que està d'acord amb mi". En l'anàlisi del passat, Hernández va dir que "no es poden fer generalitzacions perquè no tots els sectors de l'Església van actuar de la mateixa manera. Els bisbes van donar suport a la dictadura i van lloar el dictador, titulant la rebel·lió com

El bisbe Joan, el consiliari i una àvia en diàleg, en la festa de "Vida Creixent"

"Vida Creixent" celebrà la Festa Anual a la Seu d'Urgell i Oliana

URGELL

LA SEU D'URGELL.— Simeó, "home just i pietós", i Anna, la profetessa de 84 anys que servia "Déu, nit i dia amb dejunis i pregàries", donen peu a la festa que "Vida Creixent" celebrà el dia 2 de febrer, festivitat de la Presentació del Senyor.

A La Seu d'Urgell els avis de "Vida Creixent" van aplegar-se en una missa a l'església de la Missió. El prevere Antoni Vidal, consiliari diocesà de "Vida Creixent", concelebrà l'Eucaris-

tia amb Manuel Pal i Pau Marqués, a la qual assistiren una setantena d'avis, que van cloure la litúrgia amb el cant de l'himne de "Vida Creixent". Antoni Vidal, a l'homilia, recordà que els avis porten al cor el coneixement de Jesucrist, han de ser portadors de tendresa a la família i missatgers de pau en la societat. Després de la missa, al casal parroquial, el Sr. Bisbe i el rector de la parròquia van saludar els avis i Carles Dalmau, coordinador del moviment cristià, recordà que el 1993 és l'Any

Europeu de la Gent Gran i informà que els dies 29 i 30 d'abril se celebrarà a Montserrat la trobada general de "Vida Creixent".

Al matí, a Oliana, dues-centes persones havien participat a l'Eucaristia organitzada per celebrar la festa de la Gent Gran.

A La Seu d'Urgell una trentena d'avis participen regularment a les reunions mensuals de "Vida Creixent". El moviment cristià de la Gent Gran ha començat arrelar a la Diòcesi.

■ A.M.

Solsona, Lleida i Urgell coordinen la seva acció a favor dels magrebis

BALAGUER.— Solsona, Lleida i Urgell, les tres diòcesis de comarques lleidatanes, coordinen la seva acció d'ajuda humanitària als magrebis que resideixen i treballen als pobles dels tres bisbats. Representants de Càritas dels tres bisbats van reunir-se el dia 28 de gener, a Balaguer, per estudiar la problemàtica social dels treballadors negres i redactar un projecte d'actuació conjunta.

Agents de Càritas parlaran personalment amb les famílies magrebis per detectar les seves necessitats concretes. Prèviament Càritas farà als magrebis una triple oferta: ensenyament d'idiomes, assessoria jurídica i habitatge. La diòcesi de Lleida aporta l'experiència d'ensenyament de llengua castellana a càrrec d'estudiants i mestres voluntaris, subvencionats pel programa Horizon a la CEE a través de Càritas Espanyola. L'assessoria jurídica se'ls facilitarà, sobretot, per regular la residència legal a Espanya. Càritas facilitarà un advocat que s'encarregarà del servei.

Els representants de Càritas de les tres diòcesis van constatar també greus deficiències, en alguns habitatges arrendats a famílies magrebis, ja que els preus eren abusius i sense les condicions elementals d'higiene.

D'aquesta forma Càritas dels tres bisbats intentarà ampliar l'oferta de serveis i guanyar eficàcia en l'actuació social als pobles del Pla d'Urgell, Noguera i Segarra.

A la reunió de finals de gener assistiren una assistent social de Cervera i una altra de Lleida i, per part de Càritas Diocesana d'Urgell, el delegat, els rectors de Guissona i Balaguer, la presidenta de Càritas de Balaguer i Anna Domingo, redactora de l'enquesta sobre la situació dels magrebis al Pla d'Urgell. La propera reunió se celebrarà a Balaguer el dia 16 d'abril.

■ Antoni Mirabet

en amplifon los mejores audífonos desde 9.900 Pts/mes.

¡¡ Oír bien ya no es un lujo !!

En **amplifon** pensamos siempre en Ud. y por eso le ofrecemos las **máximas facilidades de pago en audífonos**. Ponemos a su servicio la **máxima calidad y tecnología con los mejores audioprotesistas para encontrar una nueva solución personalizada y prácticamente invisible**.

Lláme cuanto antes.

Nuestros audioprotesistas tienen la solución a su problema.

Centros **amplifon**

BARCELONA. C/ Balmes, 174
(esq. Diagonal). Tel. 237 54 32

SABADELL. C/ Capmany, 10
(esq. Les Vallés). Tel. 727 92 01

TARRAGONA. Avd. Prat de la Riba, 4
Tel. 24 31 52

BADALONA. Tel. 384 63 85
CASTELLDEFELS. Tel. 664 17 02

CORNELLÀ. Tel. 375 65 01

GRANOLLERS. Tel. 870 08 69

HOSPITALET. Tel. 448 07 90

SANT ADRIÀ DEL BESOS. Tel. 381 01 32

SANT BOI. Tel. 654 18 54

STA. COLOMA GRAMANET. Tel. 386 61 50

TERRASSA. Tel. 788 25 91

amplifon

LA VIDA TIENE OTRO SENTIDO.

In memoriam

P. Jordi Maymó

El proper dia 4 de març se celebrà a l'església parroquial de Caldes de Montbui la missa exequial per l'ànima del P. Jordi Maymó Casabayó, rector de la Comunitat Escolàpia de Sarrià. L'estimació, l'admiració i el seu record són ben vius entre tots aquells que el conegueren en els diversos ambients on ell va prodigar el seu treball, des de l'ensenyament a les comunitats religioses. De 65 anys de vida cristiana, el P. Jordi Maymó en va dedicar 49 a la vida religiosa i 42 al ministeri sacerdotal.

Francesc Callís

Francesc Callís i Puigferrer va morir el proper dia 15 de febrer deixant enrere una vida lliurada al proïsme i a l'ajuda als necessitats. El seu enterrament va ser un emotiu testimoni d'agraïment a la seva dedicació a diverses obres socials, des del Centre Catòlic de Manlleu, fins a Càritas, l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes i la Residència Aura.

Cloenda del 125è aniversari de l'Hospital de Sant Joan de Déu

Sa Santetat el papa Joan Pau II va impartir el propi dilluns, dia 8, una benedicció apostòlica al Prior General i a la Comunitat de Religiosos de Sant Joan de Déu, amb motiu de la missa solemne celebrada com a punt final dels actes commemoratius del 125è aniversari de la fundació de l'Hospital de Sant Joan de Déu.

La missa fou concelebrada a la Catedral de Barcelona per l'arquebisbe Ricard Maria Carles, el bisbe emèrit, Mons. Ramon Daumal, i uns altres trenta preveres, alguns de l'Orde Hospitalària i d'altres eren amics i col·laboradors seus.

El Papa va donar la benedicció als metges, infermeres, personal sanitari, pacients, familiars i

benefactors de la institució, als quals va ser especialment dedicada la celebració litúrgica. La missa, en la qual intervingué la Coral Canticorum, acompanyada per un quartet de corda i el gran orgue de la Catedral, fou seguida per un nombrós estol de fidels.

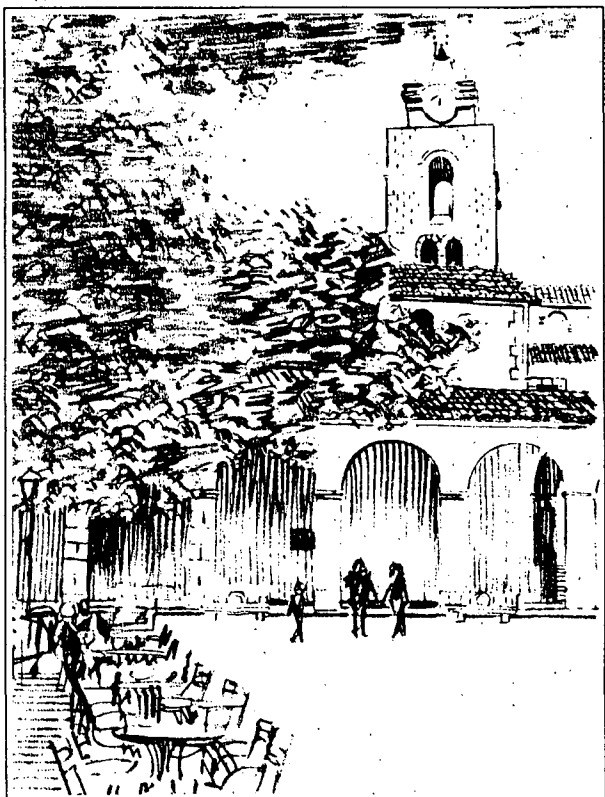
Sa Santetat s'adreça especialment al cos sanitari, animant-los "prosseguir el valor sagrat de la vida humana enmig de la societat actual, des del seu inici fins al moment final, seguint fidelment la doctrina de l'Església Catòlica i ajudats pels avenços positius de la ciència mèdica, que sempre ha d'estar al servei del home.

● C.C.

La missa de cloenda dels actes de celebració dels 125 anys de l'Hospital de Sant Joan de Déu va ser concelebrada a la Catedral de Barcelona per Mons. Ricard M. Carles, Mons. Ramon Daumal i trenta capellans més

LXXXVI Viatge Cultural

Santa Coloma de Farners

21 de març de 1993

Visitarem:

TOSSA DE MAR- visita al Museu i muralles medievals segle XIV

SILS- visita al Museu de cotxes antics

SANTA COLOMA DE FARNERS- visita a les esglésies romàniques i fàbrica de galetes

Tossa de Mar

Preu: 3.500 ptes., comprenent viatges, visites, propines, sorteig de llibres i dinar al restaurant. Per reserves de places truqueu al tel.: 215 27 84 Sra. Roser. La sortida serà a les 8 en punt del matí, carrer de València, xamfrà Balmes.

DINAREM:
BAR RESTAURANT
Can Gurt
Santa Coloma de Farners
Tel. 840 02 60

Preguem els participants en els viatges culturals de CATALUNYA CRISTIANA, que assisteixin a la missa vespertina del dissabte en els seus llocs de costum, ja que no podem garantir la tornada en hora hàbil per complir el precepte dominical

AVÍS La direcció del Viatge Cultural es reserva el dret d'anul·lar l'excursió i de modificar l'itinerari anunciat, durant el viatge, si les circumstàncies ho aconsellen.

Recomanació de l'arquebisbe Mons. Ricard M. als joves per Quaresma

"Que no ens atrapi la falta de sentit de pecat actual"

BARCELONA

L'arquebisbe de Barcelona, Mons. Ricard M. Carles, va lamentar en el curs del recés de Quaresma per als joves de la diòcesi "la falta de sentit de pecat que hi ha actualment", i va assegurar que "és el moment de desitjar que no ens atrapi" aquesta manca de sensibilitat amb l'amor de Déu.

Durant la seva al·locució als prop de 300 joves congregats a l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona, monsenyor Carles va insistir en la idea que "no es pot aspirar a la pròpia conversió o a la pròpia santedat sense pensar en la conversió o en la santedat dels altres". Així, els va recordar que, com a joves cristians, són "el camí per a molts companys", als quals "no els hem de dificultar la seva conversió amb les nostres actituds".

En aquest sentit va demanar als joves que fossin camins que convidessin "a ser seguits, no camins que repel·lin". "No us demano que sigueu sants, sinó que es pugui llegir en vosaltres que voleu ser-ho", va argumentar l'Arquebisbe.

Signe salvífic

"Convertir-se és pegar el tomb —va explicar el prelat—, mirar fit a fit Déu. I el procés es tanca amb l'evangelització del nostre ambient, donant un fruit que tingui prou força per testimoniar la pròpia conversió, que actui com a signe salvífic: els homes ens han de llegir com a mostra de la bondat del Pare". Aquesta actuació que ha d'esdevenir signe salvífic ha de fer-se, va dir, des de la voluntat de servir, tal i com proclama l'exemple de Jesús.

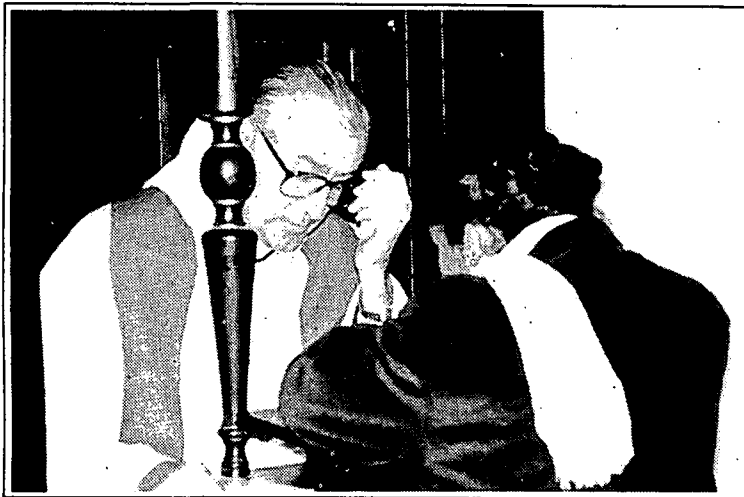
L'evangelització no la fem, va recordar l'Arquebisbe usant una frase simpàtica que mostrava el

clima pròxim establert entre predicador i auditori, "perquè ens ha pegat per ahí, perquè nosaltres volem, sinó perquè Ell ens hi ha enviat. Són paraules literals de Jesús. Hem de tenir molt d'amor als altres per corregir les nostres febleses".

La predicació de monsenyor Carles, emmarcada en un clima de silenci i reflexió que presidí tot el recés, va fer especial esment de la perseverància: "Que no se us cansi l'ànima d'estimar Déu i els ger-

que les hem de fer de tal manera que els altres vegin que és així com s'han de fer".

Un cop acabada l'al·locució de l'Arquebisbe, el recés va prosseguir amb un espai de silenci i meditació amb exposició del Santíssim i confessions. Cal destacar que monsenyor Carles va assegurar a confessar els joves que ho van desitjar. Aquests en sortir en destacaven la finor espiritual i la tendresa i senzillesa del tracte, de la mateixa manera que ho van fer els altres

Mons. Ricard M. Carles va confessar joves assistents al recés de Quaresma

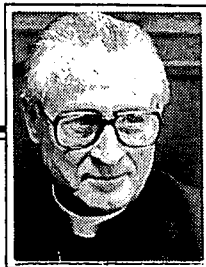
mans perquè els altres no us responen o no us comprenen. Si Crist no es cansa de ser portat per nosaltres, i a vegades el portem ben malament —fins i tot de tal manera que el seu rostre no és ben visible—, perquè ens hem de cansar nosaltres de dur-lo a Ell?".

El Dr. Carles també va recomanar per a aquesta Quaresma la relectura de l'Evangeli per aprendre de les actituds de Jesús, "escola de com actuar davant dels altres", i va recordar que "en Jesús no hi ha normes, només exemples". Per tant, "no hem de dir com s'han de fer les coses, sinó

assistents respecte la resta de mossens, tots ells habituats al tracte amb joventut.

El recés de Quaresma, organitzat per la Delegació de Joventut del bisbat, va acabar amb la celebració de l'Eucaristia, presidida pel jove, i recentment ordenat, mossèn Joaquim Floriach i concelebrada pel delegat diocesà de Joventut, mossèn Antoni Serramona. "Em fa molta alegria assistir a aquest recés —va comentar l'Arquebisbe—. A mesura que passa el temps començo a veure més cares que em són familiars".

■ David Vidal i Castell

CARTA DOMINICAL

Cultura, família i país

Per assolir la vida sobrenatural i eterna disposem d'un temps situat entre dues immensitats. Shakespeare deia que és com un sorral entre dues immensitats del mar que és el Déu de qui venim i el Déu al qual tornem. I molts hem tingut la sort de caminar per aquest sorral acompanyats d'una família que l'ha fet radiant —perquè li ha donat un sentit transcendent—, un caminar que hauria pogut ser pel desert, i que ha intentat donar al nostre cor la saviesa necessària per anar fent com un arc que vagi alçant la nostra biografia cap a la riba d'aquest mar cap a on caminem.

Això, ho fem en una civilització que, com sol haver passat amb totes, és ambigua. Carregada de valors positius, però també de contravalors. I és en aquesta civilització concreta on la família ha de realitzar una cultura cristiana.

Admeto la diferència que fan alguns entre civilització —allò que és fruit de la ciència i de la tècnica— i cultura —el que és fruit d'una intel·ligència i d'un cor nobles—. Es pot estar dins una civilització, com la nostra occidental, però no tenir cultura. No la té el que no respecta l'altre, que no té una moralitat personal, que explota els altres, que escandalitza els senzills.

Algú va dir que la rosa necessita el fem, però que aquest pot passar sense la rosa. Aplicant aquesta imatge a la idea que estem desenvolupant, la civilització ha necessitat l'esperit intel·ligent de l'home per poder desenvolupar les seves possibilitats (i no la comparo al fem, ja que Déu s'hi referia en dir-nos: «Domineu la terra»). Però, ¿pot la civilització prescindir de l'esperit en tot el que té de noblesa? I tant. Encara que després fracassi, l'home pot prescindir de la noblesa, de la fidelitat, de la misericòrdia... La rosa, que són aquests valors, acostuma a necessitar de la civilització; però, sovint, aquesta civilització prescindeix de la rosa: que la cultura del cor de les dones i dels homes sigui digna d'ells.

La família cristiana és una comunitat que viu la història concreta de la darrereria d'aquest mil·lenni. Però sap molt bé que viure la història és fer-la, no patir-la. No pot viure passivament, al ritme que li dona l'ambient, sense lluitar per crear-ne un de millor. Lògicament, això no sols ho han d'acceptar els pares, sinó també els fills, convençuts que aquesta lluita noble per sortir del fang, en comptes de ser una traïció al nostre temps, és la manera de fer-se'n els millors servidors, aportant amb naturalitat, però amb fermesa i valentia, els valors de què són portadors la família i ells mateixos.

Voldria manifestar un cop més el meu respecte i la meua simpatia als pares i les mares que no es rendeixen davant les pressions ambientals enfangadores del futur dels seus fills. Perquè, per un creient, adult o jove, no hi ha cap més sortida a aquest dilema que intentar ser tal com Déu ens ha pensat o fracassar. Ho expressà Chesterton amb la seva lucidesa habitual: «Traieu el que és sobrenatural, i no resta sinó el que no és humà: allò que és inhumà.»

■ † Ricard M. Carles

Arquebisbe de Barcelona

IMPROMPTU

Una esquela excepcional

Llegeixo, gairebé cada dia, les esqueles mortuòries, i ho faig per dues raons: primer per saber si hi ha algun conegut entre els que han mort, i, segonament per una certa morbositat de llegir els redactats que, moltes vegades són fantasiosos i, fins i tot, voregen la tragicomèdia.

Mai no havia tingut la sorpresa de llegir l'esquela d'un sant, traspasat fa més de nou-cents anys. Com a truc publicitari per anunciar uns actes a honor seu, té la seva gràcia. Els dirigents de la parròquia que els organitzava van pensar, segurament, que era la manera que molta gent en tingués coneixement... i suposo que l'èxit va ser rotund.

Després de llegir aquella "esquela", molt ben escrita, certament, no vaig poder evitar de pensar que el fet era poc seriós i, fins i tot, poc respectuós. Perquè un sant no pot ser posat entre els morts ja que gaudeix de la plenitud de la vida eterna.

Penso també que el sant n'haurà admès la bona voluntat que, a fi de comptes, és el que val.

■ Oriol Camps

El bisbe de Girona, Mons. Jaume Camprodon, va presidir l'Eucaristia durant la qual la germana Dora Nely Machado, Hospitalària de la Santa Creu, féu els Vots Perpetus. L'acte tingué lloc a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià on per primera vegada tenien lloc uns Vots Perpetus de religioses.

La germana Dora Nely Machado vingué de Medellín (Colòmbia) l'any 1987 per continuar la seva formació com a religiosa Hospitalària. Des de llavors ha treballat en diversos centres hospitalaris, geriàtrics i d'ensenyança de tot Catalunya.

Si es parla amb Mn. Batlles, es descobreix un home dinàmic, que ha passat moltes experiències, des de la guerra del 36 a l'amistat amb el Dr. Tarrés, i que se sent vinculat entranyablement al Centre d'Estudis Pastoral. Ell ha viscut des dels inicis la formació d'aquest organisme i encara hi continua treballant. Coneix les il·lusions i els anhels que van acompanyar la seva aparició. En el transcurs de l'entrevista desgranar els sabors d'un Centre eclesial i cultural que ha fet una bona aportació a la història dels darrers anys de l'Església catalana.

—Quins van ser els orígens del Centre d'Estudis Pastoral?

—Els bisbats de Catalunya—respon amb un to de confiança—van viure la celebració del Concili Vaticà II amb molta il·lusió i amb l'esperança que portaria una renovació a fons de l'Església. Estàvem atents a les decisions que prenia i a les direccions que ens marcava. Un grup de capellans vàrem proposar als nostres bisbes—seguint justament una recomanació conciliar—la creació d'un Institut de Pastoral. El mes d'abril de 1968, una comissió gestora va preparar un primer projecte, els components d'aquesta va ser designats pels nostres prelat.

—Com havia de ser aquest institut?

—El Centre havia de tenir una orientació en primer lloc acadèmica o de recerca, no pas de direcció de la pastoral. Aleshores—diu amb una certa enyorança—aspiràvem a ser Institut Superior i a poder impartir graus acadèmica universitaris. Amb tot, la Congregació per a la Doctrina de la Fe, prèvia consulta del doctor Ramon Torrella, que aleshores era president de la Facultat de Teologia, va considerar oportú d'esperar un temps perquè la Facultat, que feia els seus primers passos, i el Centre es consolidessin. Mentrestant anàvem col·laborant.

En segon lloc, el Centre treballaria la Pastoral, entesa com estudis de teologia i bíblics, antropològics, sociològics i jurídics.

En tercer lloc, volíem fer un òrgan que servís la unitat cultural de Catalunya a través de l'Església. Com ja deia el bisbe Torras i Bages, en el llenguatge de la seva època, **"hi ha una vida religiosa en cada territori, que per si mateixa ha d'arreglar-se les coses, salva sempre l'autoritat i primacia del Vicari de Crist"**.

I afegeix mossèn Joan per precisar una mica més: Ara bé, segons el dret eclesiàstic vigent, el Centre havia de radicar en un bisbat i tothom estava d'acord que aquest havia de ser Barcelona.

També per aquesta raó, quedava circumscribit oficialment a la "província eclesiàstica tarraconense", encara que sempre ha existit una presència dels bisbats del País Valencià, de les Illes i, àdhuc, de la Catalunya Nord.

—Aquesta catalanitat del Centre porta conseqüències?

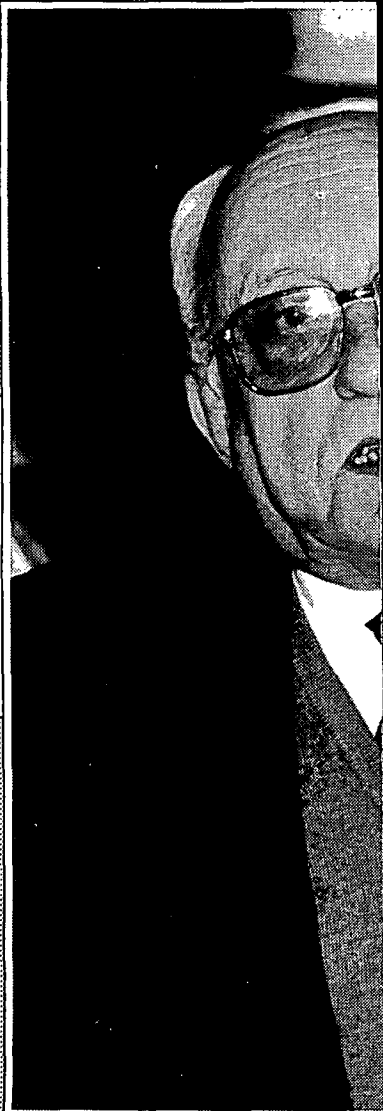
—Sí. El català és la llengua que s'usa, a més, els cristians dels nostres bisbats són els destinataris naturals de la seva acció. Per a nosaltres és una referència indefugible i sempre hem tingut present el dinamisme de la societat catalana. A un nivell pràctic i d'ordre estructural, el Consell de Direcció del Centre està compost per un representant de cada un dels vuit bisbats del Principat, nomenat pel seu bisbe, i dos representants de la Unió de Religiosos de Catalunya.

Això no vol dir que ens tanquem els horitzons ni que limitem l'accés als alumnes no catalans. Afegiria que a través del Centre de Pastoral ajudem a la integració de moltes persones que no són del nostre país.

—Quantes persones estudien en el Centre?

—Puc dir de memòria que, en els deu primers anys (1968-1978), van fer el curs bàsic 338 alumnes per any, gairebé tots capellans, dels vuit bisbats de la tarraconense i de Mallorca, Menorca, València, Castelló i Perpinyà. En total van ser unes tres mil cinc-centes

De cara al Concili Català és molt important conèixer les situacions i els problemes dels homes i les dones del nostre temps—diu mossèn Batlles

En parlem amb el director del Centre

25 anys aprofundint en

El Comitè Executiu compta amb membres de diversos bisbats i congregacions religioses

El 1 d'Estudis neixen a les l'aprop entesa compr solame tions p mossè

persones. Avui, com es pot comprendre, ha disminuït la proporció dels capellans. En els tres darrers cursos vam tenir una mitjana de 450 matricules per curs i en l'últim van ser 583.

—De quina manera s'ha dut a la pràctica el fet de la descentralització del Centre?

—Qüestió difícil aquesta!—exclama mossèn Batlles—. No se soluciona només a base de bones voluntats, que tampoc no en falten, la veritat. Però hem optat perquè el consell de direcció sigui presidit per un bisbe determinat per la Conferència Episcopal

Un sacerdot actiu

Joan Batlles és fill de la Garriga, però passa la seva infantesa a Bigues, el poble del seu pare. Entra al seminari de Barcelona a l'edat de dotze anys i realitza els estudis propis de la preparació al sacerdoti fins que la guerra del 36 els interromp. Acabada aquesta, el 1941 va a Roma per completar els seus estudis i es llicencia en teologia. Quan retorna a Catalunya és nomenat vicari de les parròquies de Sant Feliu de Codines i de Vilafranca del Penedès. Més endavant i per poc temps, exerceix de rector de la parròquia de Bonastre. Seguidament comença a donar classes al seminari menor i al major. També esdevé consiliari diocesà dels joves d'Acció Catòlica i col·labora en la seva reorientació. El 1967 és vicari episcopal de Vida i Ministeri dels preveres i després, vicari episcopal de Barcelona Sud, del Vallès Oriental i del Maresme. Actualment és director del Centre d'Estudis Pastoral.

d'Estudis Pastoral, mossèn Joan Batlles

laicat —com ho és per al clergat o per a les religioses— i complementària de la seva formació. Avui, no basten les bones voluntats per fer un treball d'Església. Sobretot els laics, que assumeixen responsabilitats directives —i convé que aquesta tendència vagi creixent—, necessiten coneixements teòrics i pràctics, que demanen formació i estudi. És clar! —exclama— això si volem un laicat adult i responsable i no uns escolans del clergat...!

—¿Creu que la teologia pastoral ha trobat el seu sant Tomàs?

—Si aparegués un sant Tomàs, com diu, seria benvingut. Però no ens fem massa il·lusions: no crec que, de moment, li'n fèssim gaire cas. *Riu de manera divertida i continua dient:* Perquè el fet és que, gràcies a Déu, no falten pas grans teòlegs que han obert i obren pistes pastorals. El problema més aviat residiria en la indiferència davant el seu mestratge o en la ignorància de la seva existència. Ino podem oblidar que l'Esperit Sant ens ha guiat pastoralment pel Concili Vaticà II: Les seves grans orientacions són una llum per al nostre temps. La seva riquesa de doctrina pastoral no ha de restar amagada com el tresor de l'Evangelí. I el Centre vol contribuir perquè així sigui.

—¿Quines esperances té de cara al Concili Català?

—El nostre arquebisbe metro-

l'Església els qui n'estan més o menys allunyats i àdhuc que n'esperen si és que encara n'esperen alguna cosa... El Concili, com diuen els bisbes, ha de fer arribar la Bona Notícia als homes i dones del nostre temps. És importantíssim conèixer les situacions i problemes d'aquestes dones i d'aquests homes.

—Hem començat parlant dels vint-i-cinc anys del Centre. ¿Com s'ha pensat celebrar-los?

—Somriu: És clar que haurem de fer alguna celebració. Molts amics ens ho demanen. Però encara no tenim res decidit... Allò que hem decidit, en canvi, és donar un pas endavant en la nostra trajectòria. Hem arribat a la conclusió que ha arribat l'hora de reprendre aquell projecte inicial, mai no abandonat del tot, d'esdevenir Institut Superior de Pastoral de la Facultat de Teologia. Sense deixar les altres línies de treball. Ja hem mantingut converses amb autoritats acadèmiques de la Facultat i la Conferència Episcopal Tarraconense hi està interessada. Aquest projecte permetria d'unir esforços. La nostra Església sembla fecunda en aquest ram de la pastoral, com si cada delegació, cada secretariat, hagués de crear el seu departament d'estudis pastorals. Penso que tot hauria de convertir-se en peces d'un projecte global. En un informe presentat pels nostres bisbes l'any 1976 ja es parlava de

en el camp de la pastoral

0 d'octubre d'enguany, el Centre d'Estudis Pastoral compleix 25 anys. Va amb una especial vocació de servei a les diòcesis catalanes i de permetre el fonament en el camp de la pastoral, en tota la seva amplitud. La pastoral és tota l'acció de l'Església "i no només uns aspectes parcials o unes qüestions pràctiques i organitzatives" —explica mossèn Joan Batlles, director del Centre.

Tarraconense, en aquests moments és l'arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella. Però no vull oblidar-me d'agrair —diu fent un gest amb les mans— també la dedicació del seu predecessor, el doctor Josep Pont i Gol, en qui sempre vam trobar comprensió i encoratjament cordials. I en el Comitè Executiu, que presideixo en qualitat de director, sempre s'ha comptat amb membres de diversos bisbats i de congregacions religioses.

Constatem que els alumnes són majoritàriament de Barcelona ciutat i d'un radi que arriba a Vic,

Igualada, Manresa i àdhuc a Tarragona, en canvi els professors tenen un pluralisme més marcat. D'altra banda, des de fa tres anys organitzem el Curs Bàsic de Pastoral a Tàrraga i a Mollerussa. D'aquesta manera ens apropem a unes comarques força allunyades de Barcelona i en les quals conflueixen quatre bisbats: Solsona, Lleida, Tarragona i Urgell.

I vull completar aquesta pregunta esmentant el nostre Departament de Pastoral Rural que agrupa vint-i-cinc persones i el seminari de pastoral urbana que ha obert les seves portes a

diversos bisbats. Sense oblidar la contribució que els Quaderns de Pastoral (que han arribat al número 132) tenen en l'enfortiment dels lligams de pensament i d'acció entre tots els bisbats de parla catalana.

—¿Com s'ha contribuït al progrés pastoral del nostre país?

—Puc dir que una de les satisfaccions més fondes que experimentem, tant la direcció com els professors i els alumnes, que hi esmercen moltes energies, és haver aportat una part de teixit de relacions entre els cristians de Catalunya. Vaja, hem fet lligams d'amistat entre laics i preveres, religiosos i clergat secular i entre els mateixos bisbats.

—Passem a un altre tema. ¿Creu que s'ha avançat en l'apostolat dels laics? Li ho pregunto ja que vostè va ser consiliari dels joves d'Acció Catòlica en aquells moments en què s'estava reorientant.

—Respondré aquesta pregunta des del punt de vista del Centre. Per la dimensió que ens és pròpia, l'estudi de la pastoral és indispensable per a una acció seriosa del

polità, Dr. Ramon Torrella, en el document de convocatòria, ens diu que l'hem de viure com un temps especial de gràcia de Déu, una alenada fresca de l'Esperit que ens converteixi i ens vivifiqui. Crec, que només es complirà aquest desig si la preparació és molt seriosa i ben àmplia.

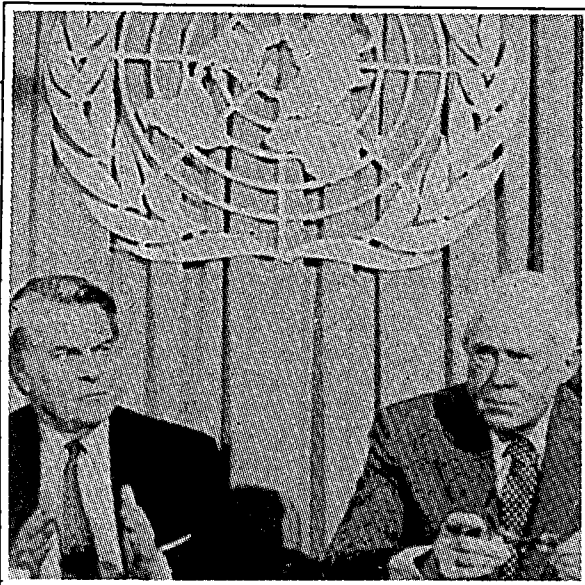
Fa una pausa, que permet sentir de lluny el soroll d'una màquina d'escriure. Segueix el fil dels seus pensaments, absorbit en la pregunta: No seria suficient que consistís, només, en la presentació d'una llista de qüestions per a ser tractades pel Concili. Bé que tothom pugui presentar un índex de problemes o necessitats de les persones o de la societat. Amb tot, pel meu gust convindria que molts grups de cristians dediquessin moltes hores a la reflexió, amb estil de revisió de vida, per tal d'oferir al Concili propostes madures en un treball comunitari i en un clima de pregària.

Encara una altra cosa. Si l'Església catalana ha de dialogar amb la societat no n'hi haurà prou que tot el poble de Déu digui la seva. S'hauria de saber de primera mà què pensen de

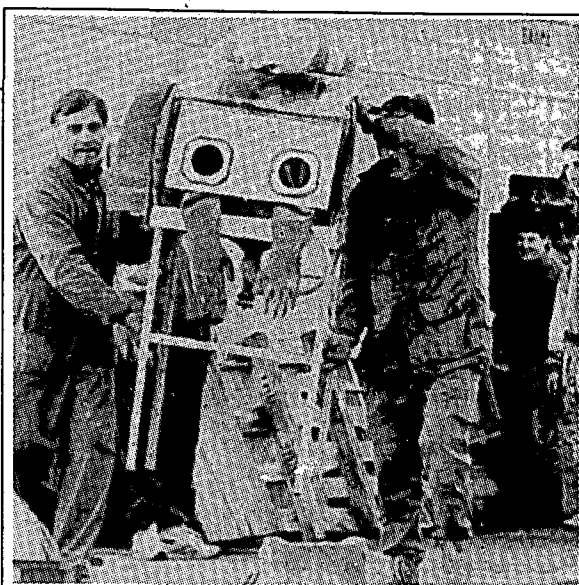
la urgència de posar les bases, de manera objectiva, del centre d'estudis eclesíastics de les diòcesis catalanes. Si l'Institut esdevé realitat estalviariem energies, temps i diners, i guanyariem en eficàcia al servei de les nostres diòcesis.

La conversa s'allarga sobre algunes preguntes més personals. Tanmateix mossèn Batlles és reticent a respondre-les, perquè defensa molt la discreció. Amb tot, no deixa de dir unes paraules sobre el Dr. Tarrés, vell amic seu amb qui va compartir molts projectes de futur i de present: "Era un home admirable... En acabar la guerra vam ser condeixebles i vam col·laborar sempre molt units en l'Esperit. Vaig poder assistir a la seva mort —i en aquest moment els seus ulls es tenyeixen lleugerament de melangia—, va ser d'una exemplaritat extraordinària, com la seva malaltia que va estar plena de coratge...". Aquestes paraules van desembocar en un silenci respectuós i l'entrevista va finalitzar perdent-se dins d'aquest silenci.

■ Núria Oriol Palarea

Cyrus Vance i David Owen, els dos homes que més han treballat i treballen per assolir la pau als Balcans

Els militars francesos es fan càrrec de tot el material per fabricar armes que estava en mans d'ETA, en el seu refugi del País Basc francès

Encara que sembli mentida, a Rússia hi ha molts nostàlgics de Stalin, que es reuniren per retre-li homenatge en l'aniversari de la seva mort

2, dimarts

Sarajevo: l'ajuda aèria humanitària americana

Els avions Hèrcules de la força aèria americana feren ahir els primers llançaments des de 3.000 metres d'alçària, de paquets amb queviures i algun material mèdic. Però solament una part del conjunt llançat ha anat a parar al seu veritable destí, o sigui per als musulmans assetjats, mentre que la resta ha caigut en mans dels serbis que hi deuen haver fet festa... Els comandants i els pilots de l'operació diuen que ha estat un èxit, i que la repetiran els dies següents. O sigui, que si no ho fan amb més precisió ajudaran els assetjats i els assetjadors.

Nova York: represa de l'estudi del pla de pau per a Bòsnia

Vance i Owen, mediadors internacionals en el conflicte dels Balcans, han reprès la seva activitat en defensa del seu pla de pau per a Bòsnia que, de moment, ja compta amb el suport dels EUA. Ahir mantingueren converses amb el líder serbi Karadzic, i avui esperen rebre el president bosnià Alija Izetbegović. El seu intent és que totes les parts bel·ligerants pugui asseure's al voltant d'una taula per negociar la pau.

Jerusalem: estat de setge a la franja de Gaza

Com a conseqüència de l'atemptat amb punyal que va causar la mort a dues persones ahir a Tel Aviv i ferides a altres vuit dut a terme per un jove de Gaza sense antecedents penals, ha decidit el govern a decretar l'estat de setge indefinidament a la franja de Gaza. Rabin, el cap del govern, va intentar calmar els qui reclamaven severes mesures de càstig i la fi del procés de pau. Rabin va dir que no abandonarien les negociacions de pau, i que cal més aviat una resposta política mentre es lluita contra el terrorisme.

3, dimecres

Washington: la crisi balcànica

Els avions nord-americans han fet un tercer raid des de la base de Rhin-Main a Bòsnia per llançar queviures i medicaments a les zones assetjades. Segons notícies de Sarajevo, els rebels serbis han conquerit Crska, la primera localitat que sembla que va rebre ajut humanitari des de l'aire. Per altra banda Rússia ha anunciat que participarà en l'ajuda aèria humanitària des de les bases de l'OTAN. Però enmig d'aquestes notícies, també arriba la denúncia dels *cascos blaus* sobre el fet que els serbis intensifiquen la tristament anomenada *neteja ètnica*, i han expulsat de les seves llars 4.000 musulmans, que vaguen pel camp buscant creuar les línies de foc en busca de refugi.

Moscou: inquietant situació política

El president Ieltsin es troba assetjat per les pressions del poder legislatiu que en realitat no fa ni deixa fer. Boris Ieltsin va amenaçar el conjunt dels seus detractors de posar en marxa mesures excepcionals que podrien situar-los al marge de la Constitució. Per altra banda, el ministre d'Afers Estrangers Andrei Kozirev ha instant el Parlament rus a ratificar el tractat START 2. Kozirev va advertir als diputats del perill que representaria tornar a "un antagonisme dement" amb Washington i els seus aliats si el document fos rebutjat.

Roma: la crisi política italiana

La bola de neu que són els constants descobriments de nous escàndols de corrupció van fent impossible trobar el camí per a la política italiana. Ahir s'hi va veure involucrat l'ex-primer ministre i antic líder de la Democràcia Cristiana Ciriaco de Mita, el qual va renunciar a presidir la comissió que estudia les reformes institucionals.

4, dijous

Washington: la crisi dels Balcans

Malgrat que els serbis han intensificat la seva ofensiva a l'est de Bòsnia, a la regió de Crska, els EE.UU. continuaran endavant amb la seva operació aèria d'ajut humanitari, segons va confirmar el president Clinton, contradint el que havia dit el secretari de Defensa Les Aspin anunciant que les operacions quedaven suspeses... La realitat és que el vesper balcànic cada cop és més vesper i no hi ha qui es vegi amb prou ànims per resoldre el problema. A darrera hora es diu que el president bosnià, Izetbegovic, ha firmat la part militar del pla de pau dels mediadors Vance i Owen, i, finalment, el secretari general de l'ONU, Butros Gali, s'ha manifestat partidari d'usar la força per imposar la pau.

Moscou: la maroma que passa Ieltsin

En la reunió que els general de les diverses regions militars russes van celebrar ahir, sota la presidència de Boris Ieltsin, es mostrà la gran preocupació per la crisi política que travessa el país, i s'instà a prendre "mesures enèrgiques" per resoldre-la.

Jerusalem: onada de violència als territoris ocupats

Com a resultat de l'estat de setge decretat a la zona de Gaza s'ha provocat una onada de violència a tots els territoris ocupats, ja que 40.000 palestins, amb el tancament de fronteres, no poden acudir als seus llocs de treball a Israel. Es tem que els fets recents allunyin encara més les esperances de pau que s'havien creat. Però el cas és que el nerviosisme s'ha emparat del mateix Rabin i el seu govern.

5, divendres

Nova York: la tragèdia dels Balcans

Amb la "pluja" d'ajuda aèria americana sobre les "bosses" de resistència musulmana a l'est de Bòsnia, la situació, en lloc d'alleujar-se s'ha empitjorat amb la ferotge ofensiva dels serbis. Ahir no se sabia qui controlava la ciutat de Crska, els habitants de la qual es diu que seran evacuats aquest cap de setmana. Però el pitjor del cas és la neteja ètnica que porten a cap els serbis descarament. I és trist que es permeti al líder serbi de Bòsnia que denunciï el paper negatiu d'Alemanya i de Turquia en aquest afer, i que alabi la "compensació espanyola"... no ens fa cap favor.

París: la campanya electoral s'endureix

Tots els partits polítics desenvolupen els seus plans de campanya electoral aprofitant magistralment les falles de l'altre. Així, s'ha fet públic que des de l'Elisi, seu de la presidència de la República, es varen fer escoltes telefòniques il·legals a un prestigiós periodista quan aquest treballava en l'aclariment dels casos del Rainbow Warrior i dels irlandesos de Vincennes. El primer ministre, Bérégovoy, va condemnar les "escoltes" però va recordar que quan es van fer "no hi havia cap llei que ho prohibís".

Moscou: el que pot la nostàlgia dels temps passats

La nostàlgia és mala consellera, i més quan s'aspira que els canvis socio-polítics donin resultats immediats. Per això l'aferissada oposició a Boris Ieltsin per part dels anomenats "conservadors" que no són altres que els antics comunistes, que només es convencerien amb efectes d'ara mateix. Per això oficials "conservadors" de l'exèrcit acusen Boris Ieltsin de preparar un cop d'Estat, i el president del Parlament no para de posar-li tronc a la roda.

BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA

➤ El ministre d'Afers Estrangers alemany, Klaus Kinkel, va anunciar que el govern alemany decidirà molt aviat la seva participació en la iniciativa nord-americana d'enviar ajuda humanitària aèria a Bòsnia.

➤ El Consell de Seguretat vol tancar el problema del Sàhara Occidental, i ha instat el secretari general de l'ONU perquè negociï entre Rabat i el Front Polisario la fixació del cens per poder celebrar el referèndum sobre la independència del territori.

➤ La Comunitat Econòmica Europea ha desbloquejat 60 milions d'ecus (8.400 milions de pessetes), com una primera ajuda amb caràcter urgent per a les víctimes de la guerra dels Balcans.

➤ Potser algú no hiveu BONA NOTÍCIA, però és bo saber que el Partit Comunista xinès senti necessitat de canvi i d'obertura... per això designarà una nova direcció, i també canviarà el cap d'Estat, càrrec que passarà a exercir Jiang Zeming.

Els líders de les guerrilles afganeses reunits a Islamabad (Pakistan) arribaren a un acord per signar la pau. Un moment de pregària durant la reunió

L'home més ric del món, el japonès Taichiro Mori, amb una fortuna calculada en 13.000 milions de dòlars, va morir a Tòquio a últims del proppassat mes de gener

No solament la fam ha fet estralls a Somàlia, sinó que també al veí Sudan es produeixen les mateixes escenes i la mateixa incapacitat per resoldre el problema

6, dissabte

Washington: l'ajuda aèria a Bòsnia, continuarà

El president Clinton va anunciar ahir que continuaran les accions humanitàries aèries, a Bòsnia, "llevat que resultin contraproduents". Per altra banda, també va anunciar que Occident reforçarà aviat l'embargament contra Sèrbia i, rebutjant qualsevol acció unilateral, va exigir la col·laboració dels aliats europeus. A Nova York, però, no s'avança en l'aprovació del pla de pau per a Bòsnia: ahir encara no havia firmat el president Izetbegovic que continuà plantejant els seus dubtes, i el líder serbi Karadzic continua negant-s'hi rodonament.

Roma: indignació de la classe política italiana

La imatge d'Enzo Carra, que fou portaveu de l'ex-secretari general de la Democràcia Cristiana, emmanillat i encadenat en ser portat davant el jutge que tracta els afers de corrupció, ha causat indignació entre els parlamentaris, els quals protestaren vivament davant del cap del govern Giuliano Amato, el qual aquests dies està preparant una "solució política" pels escàndols que dia a dia es van posant de manifest.

Moscou: continua la pressió del Parlament sobre Ieltsin

El Parlament rus, amb majoria "conservadora" va rebutjar totes les propostes conciliadores del Kremlin, i va decidir convocar pel vinent dia 10 el Congrés dels Diputats del Poble (Assemblea ampliada) amb un ordre del dia que deixa la porta oberta per a la destitució del president de Rússia, Boris Ieltsin.

7, diumenge

Roma: la despenalització del finançament dels partits polítics

El projecte de "solució política" per combatre la corrupció presentat pel govern presidit per Giuliano Amato ha indignat el PDS (Partit Democràtic de l'Esquerra - Antic PCI), el més fort de l'oposició, el qual ha denunciat el projecte governamental de "desafiament a la consciència del país". I potser té raó.

Londres: els "tory" i la ratificació de Maastricht

El 'premier' britànic John Major va fustigar el grup de conservadors rebel contrari a la ratificació del Tractat de Maastricht, per tal que segueixi la línia del partit en aquesta qüestió tan important. Major vol evitar un enfrontament directe amb els "rebels euroescèptics" que, d'una manera o altra van retardant l'aprovació del discutit Tractat.

Sarajevo: la crisi dels Balcans, sense millora

El president bosnià, Itzebegovic, va tornar ahir a la seva capital sense haver donat el "sí" al nou mapa bosnià. El general Morillon, cap dels Cascos Blaus a Bòsnia va poder trencar per unes hores el bloqueig de Crska, i va manifestar que no havia trobat "evidències d'atrocitats", però que la situació de la zona fa urgent la tramesa d'aliments i medecines i l'evacuació de ferits. Mentrestant les converses de Nova York no animen cap al més petit optimisme.

8, dilluns

Berlin: les eleccions municipals a Hesse

L'única convocatòria electoral prevista per aquest any als territoris d'Alemanya, era la d'eleccions municipals a Hesse, que se celebraren ahir. L'extrema dreta ha avançat espectacularment en aquest territori, i es considera que constitueix un càstig als dos grans partits, la CDU de Helmut Kohl, i l'SPD. Com a introducció al gran any electoral 1994, caldrà que aquests dos partits treballin de ferm per recuperar la seva primacia.

Roma: el desconcert de la corrupció i de l'anticorrupció

El president de la República, Oscar Luigi Scalfaro, es va negar a firmar el decret llei elaborat pel govern i que despenalitza el finançament de partits polítics. El president ha invitat el cap del govern Giuliano Amato que revisi el decret.

París: l'ambient electoral es va escalfant

El clima electoral es va imposant a tot el país. Ahir el líder del RPR, Jacques Chirac va reafirmar davant de milers de seguidors, en un míting a Le Bourget, dient que no seria fàcil la "cohabitació" (llegeixi's governar), si el president socialista renuncia a abandonar l'Elisi. Per la seva banda, el president Mitterrand lluita per mantenir el seu lideratge amb immediates visites als EUA i a Rússia.

Moscou: la crisi de poder a Rússia

Continua el pols entre Ieltsin i el Parlament. El president va presentar ahir les preguntes per al referèndum constitucional previst per l'11 d'abril. També va demanar un pacte de "sentit comú" per superar la crisi que viu ara el país.

La sopa boba

Confondre la sopa boba amb la xocolata del lloro podria ser perillós, perquè el dia que et tallen l'aixeta tornes a tenir gana. Una altra cosa és optar per l'almoina com a sistema propi de vida.

Quan aquesta actitud es trasllada a la política d'estat podem parlar de diplomàcia pidolaire. I sovint és aquesta la imatge que ens arriba dels funcionaris espanyols, uns éssers tossuts i perseverants, que quan tornen de Brussel·les llueixen l'interior de la gavardina i amb mitja rialla llancen un "avui n'hem tret el doble".

Ningú no pot dubtar, a aquestes altures, de l'europeisme de Felipe González. Ni tampoc de l'elevat preu que ha posat a la seva confiança cega en la Comunitat.

Les característiques socials i històriques de bona part de les zones espanyoles obliga els polítics a presentar la Comunitat com a una gran caixa de cabals governada per un drac ferotge. O per un toro. La perícia espanyola en aquests menesters permetrà fàcilment de lidiar el sofert animal, i un cop atordit, el torero no tindrà dificultats per accedir al "sancta sanctorum" dels calers.

És Espanya qui més fons estructurals rep de la Comunitat, i ella sola s'endurà més de la meitat del nou fons de cohesió. Però els països rics estan també interessats a augmentar l'equilibri intern de la Comunitat, la Cohesió. De fet, també quina tecnologia es construeixen les carreteres i trens finançats per la Comunitat? ¿on es compraran els cotxes que circularan per aquestes noves autopistes? ¿quines empreses asseguraran aquests cotxes?

La distribució de riquesa és bona, però no existeixen duros a quatre pessetes. Els fons europeus sempre són benvinguts, però el seu degoteig constant, mal digerit, pot crear hàbit. I el vici narcotitza, adorm.

Que ningú caigui en l'error de creure que els espanyols són els més beneficiats per la Comunitat. Els alemanys, els francesos i també els britànics imposen les regles del joc, els models industrials, monetaris, agrícoles i polítics. I els altres països els compren.

■ Jordi Roigé i Solé

NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA • BONA NOTÍCIA

> Ja era hora! La dreta blanca sud-africana ha acceptat negociar amb els grups negres el futur polític de Sud-àfrica.

> El cap del govern sud-africà, De Klerk i el CNA (Congrés Nacional Africà) han aconseguit desbloquejar les converses per a la formació d'un executiu multiracial, i abans del 5 d'abril es negociaran les bases dels futurs govern i parlament.

> Les vuit faccions mujahidines reunides la setmana passada a Islamabad (Pakistan) van arribar a l'acord, veritablement històric, que pot posar fi al conflicte afganès, després d'anys de lluita.

... l'exigència evangèlica és radicalment positiva. No es tracta simplement del que no faig, sinó d'allò que hauria de fer, i no faig.

La celebració del sagrament de la Penitència, en i per l'Església, és també reconciliació amb l'Església, i amb tots vosaltres, germans.

Acceptada, des de la fe, la nostra condició de pecadors, i reconeguda la transcendència del pecat, no com a simple transgressió d'una norma ètica, sinó com a desamor-refús de l'amor de Déu, i la seva incidència negativa en l'harmonia de la creació i el benestar de la família humana, no se'ns fa difícil, ja que, per altra banda sabem que no podem amagar-li res, reconèixer que som pecadors i confessar els nostres pecats a la presència de Déu.

A més, sabem que Déu sempre és amor i que, parlant metafòricament, podem dir, per entendre'ns, que Déu no guarda èvers l'home pecador, cap mena de rancor o de ressentiment. Per això el veritable penediment porta sempre, per una banda, a un alliberament, i per l'altra, a una joia renovada de reconciliació i de comunió amb Déu. Posar-se a les mans de Déu, no fa por.

Reconèixer i acceptar la condició de pecadors

Allò que ja se'ns fa més difícil és reconèixer, acceptar i confessar la nostra condició de pecadors i els nostres pecats A VOSALTRES GERMANS. Semblaria que reconèixer la nostra condició de pecadors a "vosaltres germans", que també ho sou, no ens hauria de fer cap angúnia, però no és així. ¿Per què? ¿Tan enganxats estem i tan curosos som de les aparències, de la façana, a les circumstàncies a través de les quals despleguem la nostra vida, que ens manca la coratjosa sinceritat de reconèixer davant dels altres el nostre "jo" pecador? ¿És que som tan ingenus com per pensar que els altres ens tenen per perfectes? ¿Ens fa por posar-nos, d'alguna manera, en les mans dels homes? Sens dubte, allò de què ens cal conscienciar-nos, és de la dimensió social i eclesial dels nostres pecats.

Mirat des d'una perspectiva còsmica, el petit planeta Terra és ben bé un petit vaixell en l'immens oceà de l'espai, en el

qual la totalitat del poble humà navega, i en el qual el nostre tarannà pot afectar la seva singladura, inflant o plegant velles, carregant-lo de llast, esbojarrant el moviment de la brúixola, promovent rebel·lions a bord, etc.

Estem molt cofois del nostre "jo" individual, personal, singular, únic. D'acord. Però, mirar-se el melic, és reconèixer el senyal

I A VOSALTRES GERMANS...", perquè sovint, diguem-ho ras i curt, no he estat pas un germà per vosaltres. Potser, malferits i desesperançats, heu vingut a mi o heu passat vora meu esperant recolzar-vos en el germà, en l'amic, i jo fent el paper de l'orni, he fet el desentès. Potser cercàveu una mà oberta d'ajut, d'amor i comprensió, de pau i de perdó,

en el si de la qual, pel Baptisme, he rebut el meu "ésser-filial-diví" i el do de l'Esperit, i he contret el compromís de celebrar i compartir aquests dons amb tots vosaltres, i de testimoniar-los i comunicar-los a tots els altres. La celebració del sagrament de la Penitència, en i per l'Església, és també reconciliació amb l'Església, amb tots vosaltres germans. El perdó dels meus

som responsables d'aquest misteri d'iniquitat que arrosseguen les vides personals i les històries col·lectives.

Tot al llarg de l'Antic Testament, el perdó de Déu a l'home i al poble pecador, és proposat com a fruit de l'aliança de Déu amb el poble. I, en el Nou Testament, com a fruit de la "nova" aliança de Déu amb la Humanitat sencera, realitzada en i per Jesucrist i feta perdurable, fins a la fi dels segles, a través de la seva Església. L'home perdonat no és pas un individu solitari davant Déu. L'home viu i existeix solidàriament en el si d'un poble humà i d'un poble creient, i el perdó abasta la dimensió socio-comunitària del seu viure i del seu creure, i li és atorgat en el si de la comunitat de fe on viu i celebra la seva existència filial i fraternal. "Jo, pecador, confesso a Déu i A VOSALTRES GERMANS..."

Conscients del compromís de fe

El cristià deu ser conscient del compromís de la fe que l'empeny a bastir un món segons l'Evangelí; per això, confessar

inequívoc de la nostra dependència dels altres, des dels orígens. Sense els altres i el vosaltres, el meu jo no hauria estat mai allò que és, ni hauria arribat on ha arribat. Ningú no és una illa i, vulguem o no, formem part d'una comunitat familiar, d'una comunitat de treball, d'una comunitat de veïns, d'una comunitat socio-política, d'una comunitat eclesial, i això, en un lloc concret, en un país concret.

La pretensió fatxendosa de "jo visc la meua vida", "no em fico amb ningú", "no faig mal a ningú", "ni mato ni robo", i altres evasives semblants, ni es justa; ni intel·ligent, ni ètica, senzillament, perquè no és veritat. La bondat o la maldat de cada u de nosaltres, no queda, per més que es vulgui, ni exhaurida ni circumscrita a l'àrea individual, sinó que indefectiblement, de manera necessària i irrenunciable, s'estén a la dimensió social de la nostra vida. A més, l'exigència evangèlica és radicalment positiva. No es tracta simplement del què no faig, sinó d'allò que hauria de fer, i no faig.

Tots matem i robem. Perquè no es tracta simplement de robar coses o matar vides físiques. Tots podem matar o robar moltes realitats vives, sense les quals la vida mateixa es fa insuportable: amor, amistat, justícia, solidaritat, compromisos, esperances, il·lusions, etc. ¿Quin és el meu tarannà i la meua aportació solidària a casa, al treball, al veïnat, a la parròquia, a l'acció social i política del meu país? ¿Qui són els altres per a mi, i jo, qui sóc pels altres? ¿Sóc conscient que la "meua" vida és el que és, i viu i conviu ineludiblement vinculada i lligada amb/i a la vista dels altres?

"Jo, pecador, confesso a Déu

i heu trobat un puny rabiosament clos en la seva gasiveria i el seu egoisme." A VOSALTRES GERMANS..." familiars, parents, amics, companys, veïns... amb qui sovint m'he negat a dialogar, a cercar camins d'entesa, a compartir, a comprendre, a estimar i perdonar. Perquè no ho oblidem, fins i tot en la vessant més íntima, individual i privada, som deutors dels altres. I és èticament i moralment injust negar als altres allò que volem per a nosaltres.

Els meus pecats també tenen dimensió eclesial

"Jo, pecador, confesso a Déu i A VOSALTRES..." germanes i germans en la fe, com a membre pecador de la santa comunitat de l'Església de Déu, justificada per la salvació de Jesucrist, convocada, unida i reunida per ell i amb comunió amb ell. Jo sé que la comunitat eclesial no pot romandre indiferent al meu obrar pecador. Perquè els meus pecats tenen també una dimensió eclesial; jo sóc part d'aquest tot i membre d'aquest cos. Quan faig el mal deixo de ser llum i sal en un món abocat a la foscor i a la corrupció, deixo de ser signe sacramental de la salvació i de la victòria de Jesucrist sobre el pecat. Per això com a pecador i des d'un sincer penediment, em cal encaminar els meus passos cap a la comunitat de l'Església,

Sens dubte, allò de què ens cal conscienciar-nos, és de la dimensió social i eclesial dels nostres pecats

pecats, atorgat en nom de Déu i rebut i celebrat en el si de la comunitat eclesial, és autorealització de l'Església viva de Jesucrist, com a sagrament permanent universal de la salvació amorosa i misericordiosa de Déu.

Tots estem molt cofois de la relativa autonomia de la nostra consciència individual i, potser

Tots som pecadors, doncs, tots som responsables d'aquest misteri d'iniquitat que arrosseguen les vides personals i les històries col·lectives.

fins que, arran del Concili Vaticà II no ha arribat la reformulació dels principis i la renovació de la praxi sacramental litúrgica, estàvem, tots plegats, massa instal·lats en la rutina celebració marcadament individualista del sagrament de la Penitència, tot i que com a sagrament (tots els sagraments són accions de l'Església) no ha deixat mai de tenir una irrenunciable i irreversible dimensió comunitària. No teníem prou present que, tot pecat ens porta a una situació diametralment oposada a la comúnió dels sants.

Gràcies que en tota persona sempre hi ha una zona de bondat, i sobretot, gràcies a la salvació de Jesucrist, hi ha una solidaritat de tots en el bé, en la gràcia, en la salvació, (acceptada o no, tots hi som cridats; i si l'acollim, estimats, reunits, perdonats, justificats); però, paradoxalment, des de la llibertat, l'home, endut pels motius que siguin, pot obrir la porta de la vida i de la història a la negativa dinàmica del pecat, i aleshores hi ha també una solidaritat de tots en el pecat. Tots som pecadors, doncs, tots

els pecats i acollir el perdó és refermar la voluntat de treballar amb tots els cristians i amb tots els homes, perquè, a partir d'una situació justa i humanament digna, tota persona pugui obrir el seu viure a l'esperança de la fe i a la plenitud de la vida. És per aquest camí que la responsabilitat ètica del cristià s'acreu il·limitadament.

"Jo, pecador, confesso a Déu i A VOSALTRES..." homes i dones de tot el món, germans i germanes en la fe de tota l'Església, perquè sovint m'ha mancat la consciència de la comunitat fraternal amb tots vosaltres, la consciència que quan jo m'aixecava ens aixecàvem tots, i quan jo m'enfonsava ens enfonsàvem tots. Oblidava que l'única verificació possible i veritable del meu pretès amor a Déu, éreu vosaltres, i que tot pecat és des-amor i des-unió. "Jo, pecador, confesso a Déu i A VOSALTRES GERMANS". Perdoneu-me!

■ Francesc Malgosa i Riera

és llicenciat en Teologia

SELECTION

Li ofereix el seu servei de selecció de personal, interines, fixes, assistents, matrimonis 3ª edat, cangurs, etc. Màxima rapidesa, seriositat i econòmic. Dirigit per psicòloga col·legiada. Tel. 487 71 18 C/ Aragó 236, 3er. 3a 08007 Barcelona

Litúrgia

"Vine al Pare!"

■ Pere Tena

Amb el tercer diumenge de Quaresma entrem en l'etapa més catecumenal de la preparació a la Pasqua. Els tres evangelis que llegirem són els que la més clàssica tradició de la litúrgia romana ha mantingut com a típics per als escrutinis: la samaritana, el cec de naixement, la resurrecció de Llätzer. Són textos d'una inesgotable força simbòlica i contemplativa.

Per a la immensa majoria dels lectors parlar de catecumenat és quelcom fora de l'experiència. És cert que es parla de "neo-catecumenat", però amb això hom es refereix a un procés pedagògic i formatiu, que no és pròpiament la preparació per al baptisme.

Hi ha, però, quelcom que no podem oblidar: la penitència cristiana és una estructura espiritual que reproduceix la del catecumenat. En ambdós casos, es tracta d'un recurs aprofundit a la Paraula de Déu, que il·lumina un procés personal de conversió, enforteix per l'aprenentatge de la vida cristiana, i desemboca en l'acolliment de l'obra de Déu en nosaltres.

La set

A la litúrgia de la Paraula del tercer diumenge de Quaresma, tot comença amb un fet ben experimentat per qualsevol de nosaltres. El poble, al desert, passava molta set, i no trobava l'aigua. La samaritana també tenia set, i per això anava habitualment al pou de Jacob. El mateix Jesús tenia set, cap al migdia, cansat de caminar.

Cada una d'aquestes "set" desemboca en una història peculiar. La set del poble es converteix en una temptació de desconfiança envers Déu: "¿El Senyor és amb nosaltres, o no hi és?" La set de la

samaritana es converteix en una inesperada ocasió de trobar una aigua diversa d'aquella que va a buscar al pou. La set de Jesús és, en definitiva, la set de sadollar amb l'aigua viva: "Crist, quan va demanar a la samaritana l'aigua per beure, ja havia fet néixer en ella el do de la fe; i tingué una set tan ardent de la fe d'aquella dona, que va encendre en el seu cor el foc de l'amor diví". (Prefaci de la missa).

És la set de Jesús la que ens introdueix més endins en el misteri salvífic. Ho deia sant Agustí, comentant aquest text: "Ja comencen els misteris. No és pas endebades que Jesús està cansat, no és endebades que la força de Déu es cansa. No és endebades que es fatiga aquell per mitjà del qual, els qui estan fatigats troben repòs... Jesús està fatigat, fatigat de caminar, i s'asseu, s'asseu bonament a la vora del pou, i és l'hora sexta —el migdia— quan s'asseu fatigat".

En efecte: està ben clar que sant Joan està pensant, en escriure aquesta narració, en una altra hora sexta —un altre migdia— en el qual Jesús està força més fatigat que a la vora del pou de Jacob: l'hora de la crucifixió. Aleshores repetirà, amb tota una altra perspectiva, la petició que adreça a la samaritana. Dirà al Pare: "Tinc set!". És que haurà arribat "l'hora" de passar d'aquest món al Pare, "l'hora" de donar als homes l'aigua viva que és l'Esperit Sant,

perquè l'Esperit el glorifiqui a Ell, manifestant-lo com a Fill de Déu, així com ell, el Fill fet home, ha glorificat el Pare mostrant-lo als homes, a través de la seva persona: "Qui em veu a mi, veu el Pare".

L'aigua viva

A la set del poble d'Israel, el Senyor respon donant-los aigua, després, però, que Moisès doni un cop a la roca. Hi ha una mediació volguda, perquè la fe del poble sigui alhora ajudada i mantinguda.

També aquí la invitació és a situar-nos al peu de la creu de Jesús. Un soldat, amb la llança, li obrí el costat, i a l'instant en sortí sang i aigua. El qui ho veié, en dóna testimoni, perquè creguem. És el cop a la roca, és la mediació del Crist Gran Sacerdot per sempre, és el do de l'Esperit Sant que dóna la vida nova a tots els qui el reben.

Llegiu la segona lectura del III diumenge de Quaresma: "Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor", la seva caritat. I això "gràcies a Jesucrist, nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm".

Quan hom espera rebre el baptisme i la confirmació, escoltar aquesta narració evangèlica esdevé una promesa fascinant.

Però no oblidem que Jesús parla a la samaritana d'una aigua que es converteix en una "font que brollarà sempre a l'interior per donar vida eterna". Nosaltres, els membres de Crist, hem estat agraciats amb aquesta font. L'Esperit Sant està amb nosaltres.

Sant Ignasi d'Antioquia, en una de les seves cartes, parla d'aquesta font, diu que sent al seu interior una aigua que brolla incessantment, i rumorejant dintre d'ell, li diu íntimament: Vine al Pare! (Carta als Romans, VII, 2).

Aquesta experiència de sant Ignasi podria ser el model i el desafiament de la nostra contemplació quaresmal de l'evangeli de la samaritana, i una pauta per valorar el progrés de vida cristiana. No es tracta pas d'entrar en un procés d'anàlisi sobre si "sento" o "no sento" la presència de l'Esperit; aquests processos desemboquen amb facilitat en un subjectivisme que troba el seu centre en si mateix. Cal, en canvi, partir de la fe: l'aigua viva està realment en nosaltres, però es tracta d'afinar l'oïda per escoltar-la quan es diu: "Vine al Pare"! La Pasqua és això: anar vers el Pare, amb i per Jesucrist.

■ Pere Tena és sots-secretari de la Sagrada Congregació per al Culte Diví

Cicle litúrgic "A" — Diumenge III de Quaresma

LECTURES BÍBLIQUES

Lectura primera

Ex 17:3-7

Lectura del llibre de l'Èxode

En aquells dies, el poble passava tanta set que deia, murmurant contra Moisès: "Per què ens has fet pujar d'Egipte! ¿Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?" Moisès s'exclamà al Senyor: "¿Què puc fer per aquest poble? Una mica més i m'apedregaran". El Senyor li respongué: "Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel; pren la vara amb què vas tocar el Nil i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb. Tu dóna un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure". Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel.

I donà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor quan deien: "¿El Senyor és amb nosaltres o no hi és?"

Salm responsorial

94:1-2,6-7,8-9 (R.: 8)

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloar-lo; aclamem-lo amb els nostres cants.

R. Tant de bo que avui sentíssim la veu del Senyor: "No enduriu els vostres cors".

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, agenollem-nos davant el Senyor, que ens ha creat; ell és el nostre Déu, i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: "No enduria els cors com a Meribà, com el dia de Massà en el desert,

quan van posar-me a prova els vostres pares, i em temptaren, tot i haver vist les meves obres". R.

Lectura segona

Rm 5:1-2,5-8

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma

Germans, ara que ja som justos, com a creients que som, estem en pau amb Déu, gràcies a Jesucrist, el nostre Senyor. És per ell que la fe ens ha donat entrada en aquesta gràcia que posseïm tan en ferm, i és per ell que tenim la satisfacció d'esperar la glòria de Déu. I l'esperança no pot defraudar ningú, després que Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha vessat en els nostres cors el seu amor.

Adoneu-vos bé d'això: Quan nosaltres érem encara incapaces de tot, Crist va morir pels qui érem dolents. ¿Qui trobaríem disposat a morir per un home honrat? Potser sí que per un home bo trobaríem qui tingués la valentia de donar la vida. Doncs bé, Déu donà prova de l'amor que ens té quan Crist morí per nosaltres, que érem encara pecadors.

Vers abans de l'evangeli

Jo 4:42 i 15

Senyor, sé que vós sou de debò el Salvador del món; doneu-me l'aigua viva perquè no tingui mai més set.

Evangeli

Jo 4:5-42

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús arribà a una població samaritana que s'anomena Sicar, prop dels terrenys que Jacob havia donat al seu fill Josep. Allà hi ha el pou de Jacob. Era cap al migdia quan Jesús, cansat de caminar, s'estava assegut bonament a la vora del pou. Els deixebles havien anat al poble a comprar provisions. Arribà una dona samaritana, que venia a treure aigua. Jesús li diu: "Dóna'm aigua". Li diu la samaritana: "¿Com? ¿Vós, un

jueu, em demaneu aigua a mi, que sóc una dona samaritana?" Cal saber que els jueus no es fan amb els samaritans. Jesús li respongué: "Si sabessis què vol donar-te Déu i qui és el qui et demana que li donis aigua, ets tu qui li hauries demanat aigua viva, i ell te l'hauria donada". Ella li diu: "Senyor, aquest pou és fondo i no teniu res per treure aigua. ¿D'on la traiu, l'aigua viva? Jacob, el nostre pare, ens va donar aquest pou i en bevia tant ell, com els seus fills, com el seu bestiar. ¿Sou més gran vós que no pas ell?"; Jesús li respongué: "Els qui beuen aigua d'aquesta, tornen a tenir set, però el qui begui de la que jo li donaré, mai més no tindrà set; l'aigua que jo li donaré es convertirà en una font que brollarà sempre dintre d'ell per donar-li vida eterna". Li diu la dona: "Senyor, doneu-me aigua d'aquesta: que no tingui mai més set ni hagi de tornar mai més aquí a treure aigua del pou".

"Senyor, veig que sou un profeta. Els nostres pares adoraren Déu en aquesta muntanya, però vosaltres, els jueus, dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem". Jesús li respongué: "Creu-me, dona; s'acosta l'hora que el lloc on adoreu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres, no sabeu qui adoreu; nosaltres sí que ho sabem, perquè la salvació ve dels jueus. Però s'acosta l'hora, més ben dit, és ara mateix, que els bons adoradors adoraran el Pare en esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en esperit i en veritat". Li diu la dona: "Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot". Ell li respon: "El Messies sóc jo, que parlo amb tu".

Molts samaritans d'aquell poble van creure en ell. Per això, quan els samaritans anaren a trobar-lo, li pregaven que es quedés amb ells. I s'hi va quedar dos dies. Després de sentir-lo parlar a ell mateix, encara molts més van creure, i deien a la dona: "Ara ja no creiem només pel que tu deies; nosaltres mateixos l'hem sentit, i sabem que aquest és de debò el Salvador del món".

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions
(cicle dominical: A; ferial: I)

TEMPS DE QUARESMA
(salteri: setmana 3)

MARÇ:

14. Diumenge 3 de Quaresma: *morat*. Lectures: Ex 17:3-7 (Salm 94) / Rm 5:1-2.5-8 / Jo 4:5-42.
CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Arnal, abat i màrtir; santa Matilde (emperadriu); santa Florentina, verge.

15. Dilluns de la setmana 3 de Quaresma: *morat*. Lectures: 2R 5:1-15a (Salm 41) / Lc 4:24-30.
CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Madrona, verge i màrtir (de Tessalònica); sant Ramon (Raimundo) de Fitero, abat (català, fundador de l'Orde de Calatrava); santa Lluïsa de Marillac, religiosa (fundadora de les Filles de la Caritat: FC, paüles); sant Climent-Maria Hofbauer, prevere (redemptorista).
Festes majors: Puigpelat.

16. Dimarts de la setmana 3 de Quaresma: *morat*. Lectures: Dn 3:25.34-43 (Salm 24) / Mt 18:21-35.
CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Agapit, bisbe; sant Heribert, bisbe; sant Abraham, ermità; santa Eusèbia, verge.

17. Dimecres de la setmana 3 de Quaresma: *morat*. Lectures: Dt 4:1.5-9 (Salm 147) / Mt 5:17-19.
COMMEMORACIÓ POSSIBLE: Sant Patrici, bisbe (evangelitzador d'Irlanda).
CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Josep d'Arimatea (seguidor i amic de Jesús).

18. Dijous de la setmana 3 de Quaresma: *morat*. Lectures: Jr 7:23-28 (Salm 94) / Lc 11:14-23. Vespres de demà (tot propi).
COMMEMORACIONS POSSIBLES: Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església. - *Bisbats de Girona i Tortosa*: Sant Salvador d'Horta, religiós (franciscà, de Santa Coloma de Farners, la Selva; morí a Càller, Sardenya).
Festes majors: Horta de Sant Joan i Riba-roja d'Ebre.

19. Divendres. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria (patró de l'Església universal i dels agonitzants): *blanc*. Lectures: 2S 7:4-5a.12-14a.16 (Salm 88) / Rm 4:13.16-18.22 / Mt 1:16.18-21.24a, o bé Lc 2:41-51a.
CELEBRACIONS PRIVADES: Sant Amanç o Amanci, diaca i màrtir.
Festes majors: Picamoixons.

20. Dissabte de la setmana 3 de Quaresma: *morat*. Lectures: Os 6:1-6 (Salm 50) / Lc 18:9-14. Vespres de demà.
CELEBRACIONS PARTICULARS: Sant Ambrós de Siena, religiós (dominicà); sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fòtima, màrtir (samaritana); santes Eufèmia i Alexandra, màrtirs.

LA BÍBLIA A L'ABAST

La roca de l'aigua viva (Ex 17:3-7)

■ Josep M. Aragonès

La temptació de la set

Sortint d'Egipte, el poble, menat per Moisès, emprèn la travessia del desert. Serà el banc de proves on el poble es trobarà adesiara assetjat per la temptació. La història dels orígens de la humanitat es va repetint constantment. El gran do de Déu de la llibertat és exigent. Demana lucidesa i responsabilitat a l'horad'exercir-lo. De fet reclama fidelitat al projecte diví, a Déu en definitiva. I tot això no s'improvisa, cal fer-ne l'aprenentatge. Vet aquí la necessitat de la prova. A Marà —tres dies de camí pel desert de Sur— el poble quedà extenuat de set i tot i trobar aigua, no en pogueren beure perquè era amarga. Allí davant la protesta del poble, Déu el posa a prova (Cf. 15:22-27). Ara a Rafidim, a les envistes del Sinaí, el poble acampa en una terra resseca i hi passa tanta set que esclata en murmuracions contra Moisès: **Per què ens has fet pujar d'Egipte! ¿Vols matar-nos de set amb els nostres fills i el nostre bestiar?** (v. 3). És una nova aparició del temptador, ara en figura d'assedegament del poble? Com al paradís, la primera imatge que dona la temptació és la de posar-se al costat de l'home, subratllant demagògicament un aspecte de la realitat que l'home viu, tot enfosquint-ne la resta. Així suscita la discussió del pla de Déu, tot arrossegant l'home cap al terreny fals en l'enfrontament amb el Creador. En aquesta ocasió és el poble que tempta Déu, el posa a prova, exigint-li que demostrí el seu poder, per veure si es poden fiar o no del qui es presenta com el Déu-que-allibera. La murmuració contra Moisès, el capdavanter, no és sinó una forma larvada de la revolta contra Déu. Moisès és el mediador —el qui està al mig— entre Déu i el poble. Déu l'ha cridat a fer aquest servei, precisament perquè ell, Moisès, també és poble i sent les necessitats d'aquest com a pròpies: **¿Què puc fer per aquest poble?** Interès per trobar solució al conflicte. Confiança en Déu. Però al mateix temps, retret a Déu perquè amb la seva crida l'ha exposat en perill de perdre la vida: **Una mica més i m'apedregaran** (v. 4). Magnífic exemple de pregària, alhora humaníssima i transcendent. Pregària des del destret i de la por, amb una forta càrrega d'amor als altres, també és bo i moltes vegades pot ser deuter l'única manera possible de pregar i d'expressar fe i confiança en el qui pot ajudar-nos i ens ajuda. Un camí també d'enfrontar-nos a la temptació i vèncer-la.

"Passa al davant del poble"

Déu respon a la provocació del poble. El seu amor per aquest grapat de fugitius que ell ha alliberat, el porta a cedir a la temptació, **vencent-la**. Si la temptació és prova, Déu la passa i la supera, donant-nos així una magnífica lliçó. No caurà, però, en el maligne parany del temptador: esmenar el projecte diví de realització humana. Déu no fa màgia. Desvetlla i potencia la consciència de l'home, l'ajuda a ser responsable de la comesa rebuda i dels seus actes. Per això la resposta a la pregària en destret de Moisès serà recordar-li que assumeixi de ple la seva responsabilitat de cap del poble. En definitiva li demana que sigui fidel a la vocació rebuda

d'alliberador del poble de Déu. **Passa al davant del poble i emporta't alguns ancians d'Israel** (v. 5a). Si és el capdavanter, que ocupi el seu lloc. Que no resti fos amb el poble desesperat i atemorit. Però que no l'abandoni. Sols podrà respondre a la vocació de dirigent del poble si marxa amb ell, sabent i donant testimoni que no és res més que l'instrument de Déu per alliberar els seus. **Passa al davant del poble... i posa't en camí. Jo estaré allà davant teu dalt la roca, a l'Horeb** (5-6a). Capdavanter i poble han de fer via cap a Déu en constant èxode: desarrelar-se, desfer-se, de tota mena de servitud, fins les interiors de la imaginació i de la falsa personalitat. Moisès ha de portar a la mà el signe del poder de Déu: **pren la vara amb què vas tocar el Nil** (v. 5b). Que no és pas una vareta màgica, sinó un signe sensible de la presència de Déu enmig del poble, que és en definitiva qui amb la força de la seva acció respon a la provocació del poble: **¿El Senyor és amb nosaltres o no hi és?** (v. 7c). Una vegada més queda palès que l'únic camí que mena a la llibertat i que realitza de debò l'home —el salva— és l'obediència al voler diví. **Tu dona un cop a la roca i en sortirà aigua, i tot el poble podrà beure**. Moisès ho va fer així davant els ancians d'Israel (vv. 6b-7a).

"Massà i Meribà"

Noms simbòlics de dues deus d'aigua. Aigua de la contradicció. **Massà** vol dir prova, temptació. **Meribà**, contestació, brega. Moisès —ens diu el narrador— va obeir el que Déu li havia ordenat, **Idonà a aquell lloc els noms de Massà i de Meribà, perquè els israelites havien discutit i havien posat a prova el Senyor** (v. 7). Tota la història de la humanitat —la història personal de cadascú de nosaltres i la col·lectiva— és plena d'aquesta dinàmica de controvèrsia amb Déu. El Maligne ens tempta i ens arrossega a temptar Déu i a suplanter-lo. Som argila blanca que el mal ha eixarreit. I acabem morint de set. Set de Déu, set de la seva salvació, de la llibertat autèntica, set de ser estimats i d'estimar de debò, també de la nostra responsabilitat tantes vegades negligida de cara a nosaltres i al servei de la justícia i la caritat. Necessitem l'aigua de la vida. L'aigua viva que surt de la roca en ple desert. Sant Pau ens diu que aquesta roca —que segons una tradició rabínica va seguir el poble al llarg del seu pelegrinatge pel desert— és Crist (Cf. 1C 10:4), Déu-amb-nosaltres, que des de l'aigua del baptisme ve amb nosaltres. Ell és la resposta definitiva a **¿El Senyor és amb nosaltres o no hi és?** dels nostres Massà i Meribà personals. Ell ens dona aquella aigua que es converteix en una font que brolla sempre dins nostre per donar-nos vida eterna (Cf. Jo 4:14). El Temps quaresmal ens posa en moviment, desvetllant la nostra responsabilitat de cristians, cap a aquesta Roca de l'aigua viva que ens crida a beure i a escoltar la seva paraula de salvació. **Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: No enduríu els vostres cors com a Meribà, com el dia de Massà...** (Cf. Salm 94 —H 95—, 8s).

■ Josep M. Aragonès és Rector de Torrelavit

EUCARISTIA: CREIEM EN EL PA

Creiem en el pa, Senyor, i us demanem:
per a tots els infants, pa;
per a tots els pobres, pa;
per a tots els homes, pa.

Creiem en el pa, Senyor, i us demanem:
terra per sembrar el pa,
forces per moldre el pa,
mans per pastar el pa,
amor per servir el pa...

Creiem en el pa, Senyor, i us demanem:
coratge per fer una pau saborosa com el pa,
esforç per fer una justícia propera com el pa,

llibertat per fer un món fratern com el pa,
tendresa per fer la violència calenta com el pa.

Creiem en el pa, Senyor, i us demanem:
doneu-nos el pa de la vostra paraula,
doneu-nos el pa de vida,
doneu-nos el pa de Déu,
doneu-nos el vostre cos com a pa,
i partiu vós el pa a la nostra taula
en la pasqua joiosa de l'amor.

■ Gloria Díaz Navarro

Evangelització

Kerigma

PER QUÈ NO... TU?

Des de la meua entrada al Seminari Menor, en el fons, no m'he sentit diferent dels meus companys. Ens agradaven les mateixes coses, estudiàvem, menjàvem i jugàvem plegats... i amb alguns, érem força amics. I el fet de voler alguns ser capellans, i d'altres no, no ens feia "raça a part". El Senyor cridava uns a ser capellans, i d'altres, a d'altres vocacions igualment de Déu. Per a mi, va ser decisiu l'ajut que continuament rebíem dels formadors del Seminari Menor i del Major.

El "jove" —biològic o d'esperit— sap valorar allò que és sincer i autèntic, i vol llegir-ho en les persones que anomenem "testimonis"; vol llegir-ho a la seva pròpia vida (podríem dir que hi té una sensibilitat especial, davant d'excessiu "realisme" dels grans?). El "testimoniatge" li entra més pels ulls que no pas per les orelles: aquest és el desafiament que fa a la nostra Església i al cristià concret. I descobrir d'una manera palpable —i aquí és on entra el capellà— que dins seu treballa tota la força de Déu per esdevenir veritablement autèntic, a l'estil de Jesucrist. Crec que, després d'un temps d'estar a la pastoral i de mirar de prop com treballen i com resen alguns dels nostres rectors i vicaris, és aquesta la set que el nostre món té de Déu, i que cal atendre. I treballar amb jovent, vol dir "ser-hi"; escoltar-los —molt—, estimar i valorar el que ells estimen i valoren, donar criteri, perdre-hi temps, dedicar-s'hi... i parlar-los sense por ni complexos, de les seves coses i de les coses de Déu. I que allò que dius és el que et veuen fer, i que t'ho creus. És veritat que el jove crida el jove; però he vist preveres de certa edat que hi connecten perfectament: perquè "hi són": escolten, fan seves les seves preocupacions, els animen, els ajuden a créixer... se'ls estimen. Però si el prevere és jove, encara millor!

Gràcies, Senyor, per l'exemple del testimoni autèntic, de paraula i d'obra, de molts creients i preveres de la nostra diòcesi. Gràcies, perquè en aquesta aventura, m'hi heu volgut prevere.

A mesura que t'hi vas ficant, veus que el nostre món necessita molt de Déu, i de preveres joves. Perquè no... tu?

■ Mn. Joaquim Fluriach

Pare nostre

Jove: Pare nostre que estàs en el cel...
Pare: Sí...?
J: No m'interrompis, que estic pregant!
P: Però si m'has cridat!
J: Que t'he cridat? No t'he cridat. Estic pregant. Pare nostre que estàs en el cel
P: Veus, una altra vegada.
J: Una altra vegada què?
P: M'has cridat. Has dit "Pare nostre que estàs en el cel". Aquí estic, què tens al cap?
J: Però jo no volia dir res amb això. Jo estava, ja saps, simplement resant les meves oracions del dia. Sempre reso el Parenostre. Fa que em senti bé, una cosa així com complir un deure.
P: Bé... continua.
J: ...santificat sigui el teu nom...
P: Un moment, què vols dir amb això?
J: Amb què?
P: Amb "santificat sigui el teu nom".
J: Vol dir... vol dir... Caram, no sé el que vol dir. Per què ho haig de saber? Això és part de l'oració... Escolta, què vol dir?
P: Vol dir que sigui honorat, sant, meravellós.
J: Escolta, això té sentit. Jo mai no havia pensat què volia dir "santificat"... Vingui a nosaltres el teu Regne, faci's la teua voluntat així a la terra com al cel.
P: ¿Vols dir això de veritat?
J: És clar, ¿per què no?
P: ¿Què fas per a això?
J: Fer? Res, m'imagino. Sols penso que seria fantàstic que Tu tinguessis control sobre tot el d'aquí sota com ho tens per allà dalt.
P: ¿Tinc control sobre tu?
J: Bé... Jo vaig a missa...
P: Not'he preguntat això. ¿Què tal aquesta enveja que sents? ¿i el teu mal geni? ¿i el teu egoisme? Sens dubte que aquí tens un problema, ¿saps?

J: Deixa de ficar-te amb mi. Jo sóc tan bona com la resta dels que van a l'església.
P: Perdona, pensava que estaves pregant perquè es fes la meua voluntat. Si això ha de passar, haurà de començar pels que ho estan demanant; com tu, per exemple...
J: Oh, està bé. Crec que tinc alguns defectes; en realitat m'agradaria treure'ls. Saps, m'agradaria ser realment lliure!
P: Bé, ara estem arribant de veritat a alguna cosa. Treballarem junts tu i jo. Algunes victòries poden ser guanyades. Estic orgullós de tu.
La resta ja te la pots imaginar!

Feed-back

Vine a la Pasqua!

- ☐ A Urgell. Ramon Balaguer (973) 39 09 68
- ☐ A Girona. VETLLA "Obre't a la vida". A partir dels 16 anys. Dissabte Sant al Santuari de la Mare de Déu del Collell (Pla de l'Estany)
- ☐ A "Les Avellanes" amb els Maristes. Tema: "Convidats a ser poble de Déu". Dies: de dijous sant a diumenge. Especial Pasqua no. 20. Informació: Pere Borràs, tel. (93) 332 64 66
- ☐ Amb la Comunitat de l'Anyell (Germanets i germanetes de Sant Domènec). A Nimes, de dijous sant a dilluns de Pasqua. Informació: Germanetes de Sant Domènec c/ Còdols 3, 3-2 Barcelona. Tel. (93) 318 96 11. A partir del 21 de març, a St Ferriol (França). Tel. 68 87 37 37.

Per a les comunitats cristianes de Catalunya IMPORTANT NOVELAT EDITORIAL PREGUEM EL SENYOR

PREGÀRIES DELS FIDELS

Formularis preparats per Mn. Pere Farnés

Moltes de les pregàries d'aquest llibre provenen de formularis emprats per cristians que ens han precedit en una mateixa fe i en un idèntic amor a Jesucrist. Resulta expressiu que també hi figurin altres compostes de bell nou, perquè la tradició orant de l'Església abasta tots els temps. Tant de bo que aquestes pregàries constitueixin un instrument eficaç perquè les comunitats cristianes de Catalunya puguin accomplir cada dia millor el seu ofici del poble sacerdotal i no cessin de pregar pel nostre món.

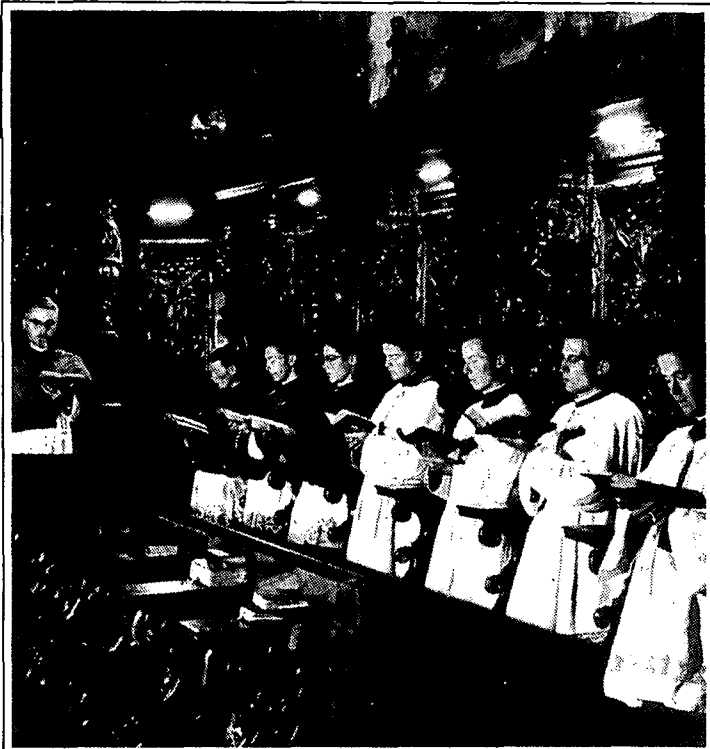
(De la presentació de Mons. Ricard Me Carles, Arquebisbe de Barcelona)

De venda a llibreries

Format: 17 x 24 cms. 479 pàgines - Imprès a dues tintes.
Preu: 3.500 ptes.

EDITORIAL REGINA, S. A.

Mallorca, 87 - 89 - 08029 Barcelona

Imatge actual d'un dels aspectes que comporta la vida comunitària regular: la litúrgia de les bores al cor

La vida canonical

La commemoració de sant Oleguer, ofereix l'aveniment de subratllar un aspecte de la personalitat del bisbe barceloní poc remarcadament ordinari: la seva condició de persona consagrada per la professió dels consells evangèlics en un estat de vida en comú dins un col·legi de preveres. Aquest aspecte, fins i tot oblidat en les hagiografies populars del gran bisbe de Barcelona i arquebisbe de Tarragona, fou, però d'un dels trets més determinants del seu existencial cristià.

Què gren, què són avui, què poden esdevenir els canonges regulars? Són preguntes que ens poden fer redescobrir una forma molt antiga de vida cristiana consagrada pel ministeri presbiteral (també episcopal o diaconal).

Com va succeir amb el monaquisme durant els segles XVIII i XIX, molts cristians d'avui poden considerar, amb una impressió no raonada, una antigallà del passat la vida canonical o simplement no en coneixen ni l'existència. Però, seguint l'analogia amb el redescobrimet del monaquisme en l'últim terç del segle dinou, la restauració i envigoriment d'aquesta forma de viure els preveres pot preparar i potenciar el gran somni de la "nova evangelització" auspiciada pel Pontífex romà i els seus germans en l'episcopat com la tasca cabdal dels anys que precedeixen el tercer mil·lenni del cristianisme. Com hi pot contribuir? Aportant, com ho féu en un altre sentit la restauració monàstica vuitcentista, el sentit pregon de la Tradició de l'Església, la fidelitat a les exigències fonamentals d'una eclesiologia de comunió; la bella sobrietat d'una espiritualitat pouada en la Bíblia, en els Pares i en la Litúrgia, i el que és propi i peculiar de la vida canonical: la tasca apostòlica d'un col·legi de preveres i diaques en el marc mateix de l'Església institucional, sense altres invents ni intents de crear "esglésies paral·leles". Anem a pams.

La proposta de sant Agustí

El mot canonge designava antigament el clergue que seguia una regla o cànon i vivia generalment en comunitat. Sant Eusebi de Vercel·li i sant Ambrós feren les primeres experiències, conegudes a occident, de bisbes que vivien amb els seus preveres sota una regla o cànon. Sant Paulí de Nola (ordenat prevere a Barcelona) i sant Martí de Tours demanaren als seus preveres de viure en comunitat i els donaren regles. Sant Agustí fou el geni que hi aportà la teologia, la visió pastoral i l'estructura.

"Fulminàreu el meu cor amb la vostra paraula, i us vaig estimar" ens diu el bisbe d'Hipona a les **Confessions** [10,6,8]. Això fou als seus 33 anys. Mònica exultava d'agraïment a Déu perquè les seves expectatives havien estat ultrapassades: Déu no sols li havia concedit un fill cristià sinó un escrutador de la Paraula

divina i un apassionat per la vida de perfecció evangèlica. Cercava en Crist i amb Crist un projecte alternatiu d'una vida més simple i més genuïnament cristiana, menada i sostinguda amb alguns amics.

A Milà mateix féu coneixement de la vida monàstica que sota la direcció del bisbe Ambrós

professaven un nombre considerable de monjos i de verges consagrades. Tot això va quedar gravat en el cor de l'Agustí que s'entorna a l'Àfrica amb el propòsit per dedicar-se completament a la recerca de la Saviesa amb els seus amics Alipi i Evodi.

A Roma, mentre esperen embarcar-se, mor Mònica, i Agustí ajorna un any el retorn. Aquest any, del qual tenim poques notícies, sembla que l'aprofità per aprofundir l'experiència religiosa romana. A Roma els monestirs eren més nombrosos que a Milà i oferien a Agustí suggestions molt vàlides per al seu projecte.

Possidoni, el seu deixeble i biògraf, ens descriu els inicis de la vida dels nous monjos a Tagaste. El temps passa "consagrat a Déu, entre dejunis, oracions i obres bones [Vita Augustini, 3], en una vida fressada per la pregària, l'estudi i el treball. Era un monestir de laics que, però, no exclouia els sacerdots. L'experiència era quasi del tot nova a l'Àfrica. Molt aviat el monestir és el centre de la vida cristiana a Tagaste, però això fa també que es perdin la pau, el silenci i la solitud desitjades. Agustí decideix transferir el projecte a un altre lloc.

A Hipona es veu obligat a acceptar el presbiterat, però, amb la promesa del vell bisbe Valeri que es podrà dedicar a la seva vocació monàstica. Ordenat prevere el 391, mena una vida semblant a la de Tagaste en un monestir anomenat per la tradició "de l'hort". Les tasques pastorals, la participació al primer concili de Cartago, la lluita contra el donatisme fan d'Agustí un personatge cabdal de l'Església cartaginesa. El 395 és consagrat bisbe. Primer serà auxiliar, després successor de Valeri.

La nova responsabilitat fa que es replantegi la seva

vocació de radicalitat evangèlica. Les contínues visites i l'hospitalitat que el bisbe no podia refusar a ningú, haurien de subvertir i desnaturalitzar la vida monàstica del monestir "de l'hort". Per aquest motiu decideix de retirar-se a viure a l'episcopi amb els seus clergues.

S'explicarà anys més tard (Serm. 355, 2: PL. 39, 1570): "Quan vaig esdevenir bisbe, vaig

veure la necessitat per un bisbe d'acollir contínuament les visites i d'oferir hospitalitat a la gent que va de pas: si un bisbe no fes això, seria criticat com pot acollidor; però si jo hagués fet aquestes coses en el monestir n'haurien derivat grans contratemps. Per això he volgut tenir amb mi, a la casa episcopal, una comunitat de clergues".

A l'episcopi d'Hipona neix una intuïció que serà molt fecunda; la vida de radicalitat evangèlica al servei de l'Església; la santedat i la preparació intel·lectual del clergat com a resposta a les exigències de l'Església. Els preveres i els diaques, amb el seu bisbe, volen reproduir l'ideal de la comunitat apostòlica del llibre dels Actes. Ha nascut una nova forma de ser clergue: practicant els consells evangèlics, en comunitat fraterna, en obediència al bisbe, en comunió de béns, en un clima de pregària i de fidelitat a Déu. Tot plegat tenint com a objectiu el servei de l'Església. Són els canonges regulars.

Els canonges regulars a Catalunya

No és aquí el lloc ni el moment de descriure la lluminosa trajectòria d'aquest institut. Recordi's únicament el primordial paper que jugà en la reforma carolingia i, sobretot en la dels segles XI i XII. Sense ell gran part de la història eclesiàstica d'occident resultaria incomprensible.

1 Sant Crodegang, bisbe de Metz, al segle VII donà una regla als seus preveres-canonges que fou adoptada per la majoria de capítols catedralicis i col·legials. Al segle VIII, però, el concili d'Aquisgrà, promulgà una le-

Un canonge regular: Sant Oleguer

Sant Oleguer, canonge agustinian a Sant Adrià de Besòs, abat de Sant Ruf d'Avinyó, bisbe de Barcelona i arquebisbe de Tarragona

gislatió més *descafeïnada* que exclouia la comunitat de béns i que féu que la vida dels capítols degenerés, en els segles IX i X, en la variant "secularitzada". En un context reformador, en el segle XI, el sínode lateranense de 1059, presidit pel papa Nicolau II, tornarà a la intuïció agustiniana: la regla de sant Agustí serà recomanada com a única per als capítols regulars. Amb això naixia —en un determinat context medieval i no sense la influència dels moviments de restauració i reforma monàstica— l'Ordre Canonical Regular de Sant Agustí amb les diverses "congregacions" (federacions de cases autònomes) que es constituïren al llarg dels segles.

Entre totes, destacà la que nasqué a l'abadia de Sant Víctor de París fundada per Guillem de Champeaux en els primers anys del segle XII i que es convertí ben aviat, sobretot amb l'impuls d'Hug de Sant Víctor i de la seva escola, en un dels centres capitals de la intel·lectualitat europea.

A Catalunya, el moviment canonical d'arrel agustiniana, promogut per Nicolau II i la reforma gregoriana tingué una remarcable importància i ha estat força estudiat. Hi podem esbrinar tres moviments o direccions.

D'una part les comunitats regulars de clergues que surgen espontàniament i sense vinculació a cap família canonical. Així, en el bisbat d'Urgell els mateixos canonges de la catedral funden el priorat de Santa Maria d'Organyà el 1090. Trobem també comunitats a Tremp, Mur, Àger, Sant Miquel de Montmagastre, Guissona i a la Pobla de Lillet. En aquesta última hi ha una confraria de clergues i seglars (homes i dones) que seria durant llarg temps un potent focus d'espiritualitat. Pere Rigalt ja abans havia organitzat un moviment autòcton agustinian, no sabem si amb dependència de Sant Ruf d'Avinyó. De primer fundà la casa de Santa Maria de Vilabertran, cap el 1065, que era agustiniana ja el 1089, després Santa Maria de Lledó i Santa Maria del Camp en el Rosselló. Vers el 1093 es feia càrrec durant algun temps de la comunitat de Sant Joan de les Abadesses llavors en conflicte amb els benedictins de Sant Víctor de Marsella. La comunitat de Lledó, el 1095, influí en el que arribà a ser la prepositura de Sant Tomàs de Riudeperes.

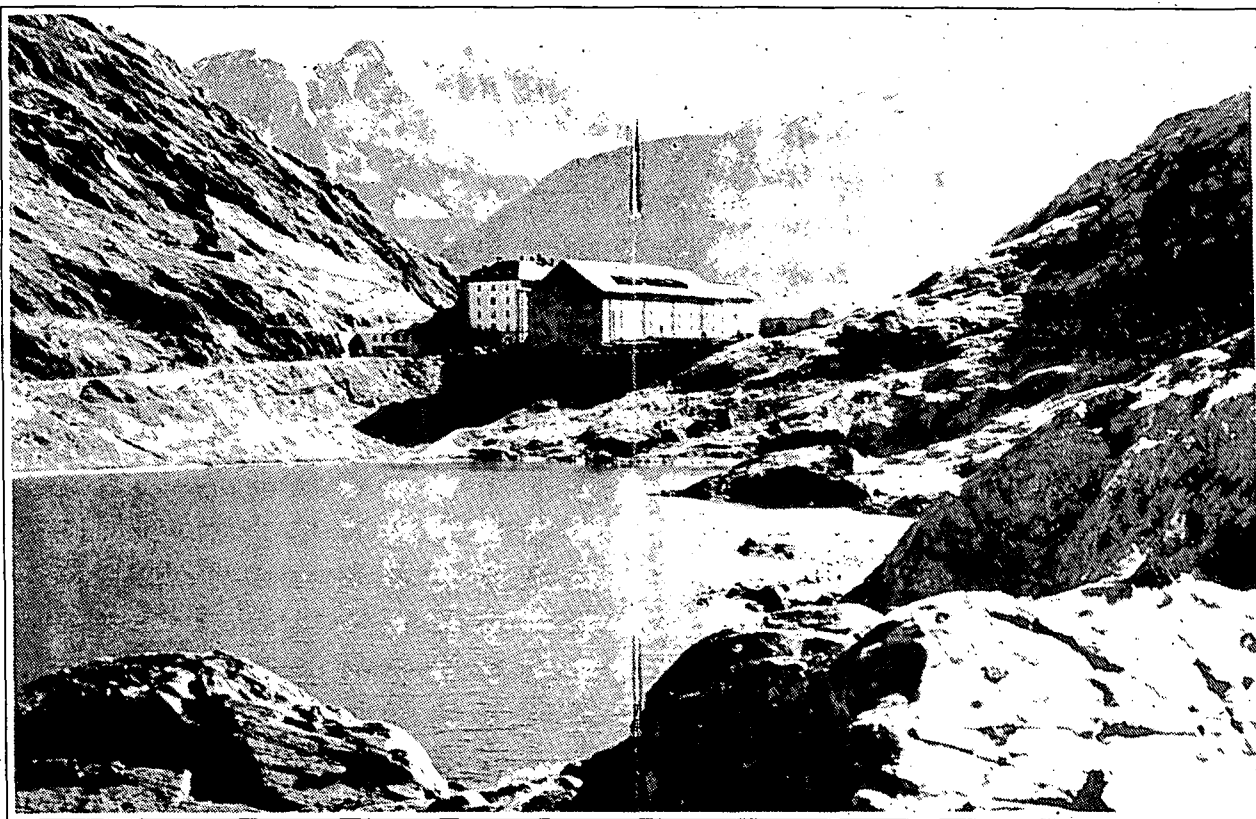
Un altre corrent fou el depenent de la comunitat de Sant Ruf d'Avinyó. La primera casa dels avinyonesos fou la de Santa Maria de Besalú. El 1092 el canonge avinyonès i bisbe de Barcelona, Bertran, funda el priorat de Sant Adrià del Besòs, que posteriorment es traslladaria a Terrassa. Sant Oleguer, el 1144, demanà al Papa que imposés les constitucions de Sant Ruf a Sant Joan de les Abadesses. El 1156 ja existia un altre priorat, el de Sant Ruf de Lleida. Folch de Cardona reforma la comunitat aquisgranenca de Cardona i funda el priorat de Calaf, influït des del 1069 per l'espiritualitat d'Avinyó.

El tercer moviment reformador fou el propugnat pel bisbe de Vic, Berenguer Sunifred de Lluçà, després metropolita de Tarragona. Reformà enèrgicament el capítol de la seva catedral. El 1080 va fundar Santa Maria de l'Estany. Aquesta comunitat, el 1098, va conduir la reforma de la canònica de Manresa i, el 1083, acullí sota la regla agustiniana els canonges de Sant Joan de les Abadesses. Després vingueren les comunitats de Santa Maria de Manlleu, Santa Maria Lluçà i una casa que la comunitat de l'Estany va fundar a Sant Salvador de Arrahona de Sabadell.

Amb la reconquesta avança l'ordre canonical: capítols de Tarragona, de Tortosa, i la casa d'Escornalbou.

Sant Oleguer canonge regular

És aquesta precisament l'època en què neix sant Oleguer, fill d'un altre Oleguer, secretari de Ramon Berenguer I i de Guisla. Als deu anys fou ofert pels seus pares a la "canònica de la Santa Creu" de Barcelona com a canonge. Els documents contemporanis ens el presenten com a clergue el 1087, com a diaca el 1089 i com a prevere i prepòsit de la mateixa canònica barcelonina el 1093. És al voltant d'aquesta darrera data que abraça la vida dels canonges regulars

El Gran Sant Bernat, als Alps suïssos, és un dels referents actuals de clergues en vida comunitària segons la fórmula de canonges regulars establerta per sant Agustí i viscuda pel bisbe sant Oleguer

de Sant Agustí a la casa que hi ha Sant Adrià del Besòs. Ben aviat Oleguer esdevindrà prior i, el 1110, abat de la casa mare avinyonesa. El 1115 acompanyà a la comtesa Dolça de Provença a Barcelona, amb motiu del seu casament amb el comte Ramon Berenguer III, que tornava victoriós de la seva expedició mallorquina. En aquella expedició militar havia mort el bisbe de Barcelona Ramon Guillem. El capítol barceloní elegí

al 1675, la Santa Seu no aprovà el seu culte. El seu cos descansa a la capella del Sagrament de la seu barcelonina.

Els canonges regulars avui

Com succeí amb el monaquisme, però abans d'ell, l'ordre canonical sofrí una mena de hibernació. Els sotrac europeus dels últims anys del segle XVIII i els nostres del segon terç del segle XIX, quasi el van extingir en els països llatins. Continua, com a una peculiar forma de vida religiosa en els germànics.

En la segona meitat del segle XX ha aparegut un interès renovat per la forma de vida canonical. El papa Joan XXIII reafirmà el seu valor, el 1959, en el 900 aniversari de l'esmentada providència del sínode del Laterà. Instituí la Confederació dels Canonges Regulars de Sant Agustí presidida per un abat primat, el primer ho fou el bisbe-abat de Sant Maurice de Valais (Suïssa), i per rotació ho són cada un dels abats generals de les set congregacions confederades. Joan Pau II subratllà, el 1984, la funció eclesial de la vida canonical. El resultat ha estat un envigoriment de la vida canonical i un interès generalitzat per ella.

Una experiència puntera és la de l'abadia de Sant Pere de Champagne (Diòcesi de Viviers) a França. L'actual abat, Mons. Maurice Bitz, un suís de 52 anys, procedent de l'abadia de Sant Maurice de Valais, rebé l'encàrrec, amb dos companys més, de restaurar encens la congregació canonical de Windesheim (la de Thomas de Kempis) i la francesa de Sant Víctor. La Sagrada Congregació per als Instituts de Vida Consagrada i les Societats de Vida Apostòlica, acaba d'aprovar les constitucions de la Congregació de Sant Víctor de la qual és abat general l'esmentat P. Bitz. L'única casa autònoma —l'esmentada de Champagne— té tres priorats depenents a França i un a Tanzània. Compta amb uns 70 membres, dels quals uns 40 resideixen a Champagne i tenen la cura pastoral de 10 parròquies pertanyents a dues diòcesis.

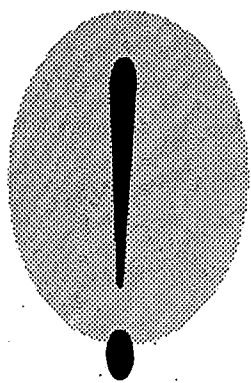
L'actual bisbe de Puy-en-Valay, Mons. Brincard, és canonge de Champagne i també el secretari del Cardenal Lustiger de París. L'acció apostòlica en la comarca, una dedicació seriosa a l'estudi, l'atenció pastoral a les parròquies i als hostes de l'abadia, un culte sobri, però, digne i acurat, la *laus perennis* al matí, al migdia i a la tarda, són algunes de les activitats dels canonges de Champagne. Una fidelitat completa a la tradició eclesiàstica, al magisteri i al propi carisma són llur orgull.

■ **Jaume González-Agàpito Granell**

El mestre Hug ensenyant a l'escola de Sant Víctor, segons un gravat conservat a la Universitat d'Oxford

Oleguer com a bisbe. Ell, però, refusà d'acceptar i retornà a la seva abadia. La clerecia barcelonina i el mateix comte acudiren al papa Pasqual II el qual amb una lletra del maig de 1116 confirmà l'elecció i instava a Oleguer a acceptar. El cardenal Bosón, legat pontifici, consagrà bisbe al barceloní a Maguelone. El mes de desembre de 1116 arribà a Barcelona. La seva acció en la pacificació de la diòcesi de Barcelona, en la restauració de l'arxidiòcesi tarragonina i en els afers seculars dels seu temps són prou conegudes. El 6 de març de 1137 morí acompanyat dels seus canonges. El poble el venerà immediatament com a sant, però, fins

la vostra aportació

Catalunya Cristiana

CAMPANYA D'APORTACIONS POPULARS AL NOSTRE SETMANARI

Adquirint les butlletes podeu optar als premis.

1r. premi: Un cotxe tot terreny LADA,
C-V (tracció 4 rodes,
5 velocitats, 1.600 cc.)

SORTEIG TRADICIONAL: 2 DE JUNY

2n. premi: Viatge a Terra Santa (2 places), en qualsevol dels nostres pelegrinatges.

3r. premi: Els tres Reis d'Orient, de producció artesanal, (pessebre de mida gran).

I també, a més:

10 lots de llibres que parlen amb 3 títols de la nova col·lecció "PREMI SENT", de Walt Disney (Ed. Beascoa).

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1993 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

☐ Talonari a 6.250 ptes. ☐ Butlletes a 125 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població..... DP.....

Tel..... Província.....

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT

PODEU ADQUIRIR LES BUTLETES A LES SEGÜENTS LLIBRERIES:

- La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 3
- Balmesiana, Duran i Bas, 6
- Signe, Mallorca, 301

Podeu demanar-ho per correu enviant aquesta butlleta de comanda.

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, tel. (93) 301 37 18. 08010 Barcelona

ELS CRISTIANS HEM DE SOSTENIR LA NOSTRA PREMSA GRÀCIES PER LA VOSTRA APORTACIÓ

Una mare de família ha esdevingut professora de teologia i acompanyant espiritual

Una dona forma seminaristes a Avinyó

"Ella és interessant. Quan explica els textos bíblics, no tens la impressió que està fent erudició, ja que presenta les situacions d'una manera molt propera". Dominique Javel, un jove pare de família aprecia els cursos de Chantal Guillermain a l'Institut superior de formació a Avinyó. I no és l'únic. Els seminaristes també estan interessats en el curs que dona sobre sant Lluç. Chantal ensenya al seminari major on acompanya alguns futurs sacerdots en el seu camí espiritual. Això era una situació impensable fa 25 anys en una institució on les dones solament eren admeses per ser cuineres i cosidores.

A més a més, Chantal Guillermain no s'imaginava aquesta trajectòria en la seva carrera, ja que començà d'una manera banal. Estudia medicina un any i després es casa i s'ocupa dels seus cinc fills. Els fa catequesi, i com que el tema l'interessa en vol saber més. Va a unes conferències i després s'inscriu a un cicle d'iniciació teològica. Paral·lelament s'inicia en l'espiritualitat de sant Ignasi amb el P. Michel Rondet a La Baume-les-Aix.

Unes qualitats de professora

Quan acaba la seva formació al seminari d'Avinyó, se li recomana molt especialment de completar la seva llicenciatura de teologia a Lió. Després li diuen que seria una llàstima que no utilitzés la seva competència i les seves qualitats de professora. Esdevé doncs, professora al seminari major i a l'Institut de formació de laics.

¿Com viu aquesta experiència poc corrent? "Em sento bé amb mi mateixa com a dona, com a mare i com a esposa ens explica. Demés, aquesta ensenyança no significa pas una ruptura amb la primera part de la meua vida. Al contrari, n'és un complement".

No concebeix els seus cursos només com una assignatura purament intel·lectual. "Per mi no és cap problema posar-hi la meua fe enmig, encara que estigui subjecte a la precisió científica. En el curs que dono sobre sant Lluç, permeto als meus alumnes que descobreixin el rostre de Crist tal com Lluç el va trobar. És important per als seminaristes del primer cicle, que viuen un temps de discerniment de la seva vocació".

¿La seva manera d'ensenyar

les Sagrades Escriptures està marcada per la seva condició de dona i de mare? "Evidentment, ens diu sense cap complex. Quan la Bíblia parla de les entranyes maternals de Déu, mesuro la importància i el significat físic d'aquesta imatge. El salm 22 fa el mateix quan compara l'acció de Déu a una llevadora".

Chantal Guillermain no vol fer la impressió que els seus cursos estiguin impregnats d'una sensibilitat afectiva que no es dona en els professors que són homes. "Primer de tot perquè els homes també poden manifestar sensibilitat en els seus cursos".

Chantal sobretot defensa que no s'aparta del rigor científic. La seva tasca d'acompanyant espiritual de seminaristes és poc corrent. ¿Aquesta direcció espiritual és fàcil? Aquesta pregunta la fa saltar: "Amb els altres mossens del seminari no hem de dirigir les consciències. Solament acompanyem, és a dir, caminem amb algú per ajudar-lo a ser lúcid en el seu propi caminar".

Un paper plenament reconegut dintre de l'Església

¿Sap quina és la raó per la qual els seminaristes l'escullen? ¿Busquen l'ajuda d'una mare?

Chantal Guillermain tracta de fer descobrir als estudiants el missatge de Crist a través del rigor científic que impregna els seus cursos.

Abans de respondre Chantal dubta. Preferiria que es posés la pregunta d'una manera paral·lela de la motivació de les dones, religioses o laiques que es fan acompanyar per un sacerdot. "¿Es pregunta al·leshores si busquen l'ajuda d'un pare?"

¿L'ordenació de les dones? No hi pensa pas per ella, ja que se sent plenament reconeguda dintre de l'Església. "El fet que només els preveres han tingut un paper establert durant segles, demostra que el sacerdoti no es redueix a una funció. Se situa en un altre nivell". Creu també que per tractar el problema de fons, s'hauria de partir de bases

diferents. "Es posa la qüestió, en general, a partir d'una relació de poder entre homes i dones o en relació de les dones amb el que és sagrat. No és la millor manera per entendre el problema".

Chantal Guillermain, sens dubte, cada vegada serà més sol·licitada per fer cursos. I no solament pels seus dons pedagògics. Rica en experiència humana i espiritual, no és creu pas un gurú. Ella desitja preservar per sobre de tot la llibertat dels altres amb la seva relació amb Déu.

Yves de Gentil-Baichis. "La Croix"
(Traducció de Roser Palarea)

Concerts al carrer per demanar la pau a Sarajevo

És una iniciativa de dos mil músics catalans

BARCELONA.— Uns dos mil professionals i estudiants de música interpretaran concerts al carrer en diferents localitats catalanes per demanar la pau a l'ex-Iugoslàvia.

Aquesta iniciativa que va començar el dilluns passat a Sabadell, està organitzada pel col·lectiu "Música para la Paz", i culminarà a alguna ciutat bòsnia per Nadal amb un concert multiètnic.

Isidre Tiana, portaveu de "Música para la Paz", explicà que aquests concerts al carrer són la resposta a la crida realitzada el passat mes d'agost pel primer violoncel·lista del Teatre de l'Òpera de Sarajevo, Vedran Smajlovic, qui surt cada dia a tocar el seu violoncel·la a una cantonada de la ciutat bòsnia per demanar la pau.

Des del passat dilluns, cada dia, un músic es col·loca a les 12 del migdia en la plaça "Racó del Campana", prop de l'església de Sant Feliu de Sabadell,

y entona l'Adagi d'Albinoni.

Prèviament al concert al carrer, les campanes de l'església de Sant Feliu repiquen per anunciar el començament del concert solidari al carrer.

Per donar a conèixer aquests concerts, "Música para la Paz", a través de la Federació de Municipis de Catalunya, s'ha adreçat a tots els batlles catalans perquè s'uneixin a la idea.

Perquè sigui possible la realització a tota la geografia catalana, els conservatoris i escoles de música aportaran els músics necessaris, que faran servir —"com armament"— des d'un violí fins a una flauta travessera, digué Tiana.

—"Calculem d'aquí fins al dia 18 de juliol, poder oferir ja un concert a cada una de les 41 comarques catalanes, a les 12 del migdia, la qual cosa mobilitzarà prop de 600 músics"—, assegurà el portaveu de "Música para la Paz".

Tiana afegí que, paral·lelament als

concerts individuals, se celebrarà fins Nadal una sèrie de concerts col·lectius a càrrec de diferents orquestes.

El diumenge, 7 de març, la Joven Orquesta Sinfònica "Germinans", composta per 30 músics i dirigida pel xilè Sergio Prieto, oferí un concert a Sabadell.

El 20 de març se celebrarà un altre concert a Sentmenat i un tercer, dels programats fins al moment, tindrà lloc el mes d'abril a la Universitat de Barcelona, a càrrec de "Tradicionàrius", grup de música tradicional.

Amb tot aquest moviment, "Música para la Paz", col·lectiu integrat per músics de tot el món, pretén solidaritzar-se amb Smajlovic i David Kamhy, violoncel·lista també de l'Òpera de Sarajevo, en la seva idea d'organitzar una orquestra multiètnica que ofereixi un concert a Sarajevo per Nadal.

Vedran Smajlovic va difondre un manifest "Per la pau en l'ex-Iugoslàvia"

en el qual assenyalava "la meua mare és croata, el meu pare musulmà, però la meua nacionalitat és ser músic i la música és l'únic armament del que dispo per protestar per la situació en què es troba Bòsnia-Hercegovina".

Des de llavors el primer violoncel·lista del Teatre de l'Òpera de Sarajevo—"davant la seva impotència d'actuar contra el desastre humà i cultural de la guerra als Balcans"— es vesteix cada matí amb el frac de concert i surt al carrer amb el seu violoncel per interpretar l'Adagi de Tomasso Albinoni i torna a casa seva.

Segons Tiana, fins el moment s'han afegit a la iniciativa, entre altres, l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orquestra de Cambra Eduard Toldrà, l'Orquestra d'Acordions i el Cor de Cambra, aquests tres últims del Conservatori de Música de Sabadell. (EFE)

Els astres i l'astrofísica

(Salm 18)

Vam dir al n. 65 d'aquesta sèrie d'articles que l'evolució d'una estrella no podia ser tan senzilla com Lockyer i Russell l'havien imaginada amb la teoria del "relliscament". Un estel no pot evolucionar anant des de la part alta de la "seqüència principal" del diagrama H-R "relliscant-hi" fins a la part baixa perdent lluminositat i refredant-se. Entre altres raons

74. El problema de l'evolució estel·lar

perquè el Sol, que té en el gràfic el lloc bastant avall, encara que tingui 4.600 milions d'anys d'edat no és una estrella "vella" que s'estigui acabant, ja que li queda encara hidrogen per uns 5.000 milions d'anys més. Ha de ser, doncs, un altre l'esquema, o l'"escenari" que es diu ara, de l'evolució d'una estrella des de la seva formació fins que deixa d'irradiar energia.

És cert que les diferències de masses entre estrelles grans i brillants i les petites i tènues no són enormes com arriben a ser-ho les dels volums, però també és cert que per a les estrelles que en el diagrama H-R es troben a la seqüència principal és complex que les més lluminoses sempre tenen més massa. Per exemple Sírius que és de 2,2 masses solars brilla com 21 Sols. Això semblava anar d'acord amb la teoria del rellicament: les estrelles de la punta superior del gràfic, que són les més lluminoses, resulta que són també les que tenen més massa, que és com dir més combustible, i per tant reserves

per viure més temps, i les més petites que resplendeixen menys no en tenen tanta i per això s'acosten a la seva fi. Però el 1924 **Arthur S. Eddington** (1882-1944) ja publicava un estudi sobre com havia de ser l'interior d'una estrella que tirava per terra aquesta concepció: necessàriament a més massa estel·lar més comprensió gravitacional, i per tant més temperatura interior per contrarestar aquesta pressió, amb producció de més lluminositat. Ara bé la temperatura més alta implica

reaccions termionuclears més violentes i més ràpides, de manera que no solament no es compensen amb la més gran quantitat de matèria que tingui, sinó que precisament una estrella més brillant tindrà una vida

més efímera, perquè el ritme de reaccions augmenta molt més amb la massa (en l'exemple dit de Sírius: a massa multiplicada per 2,2 correspon lluminositat 21 vegades superior). En la teoria del rellicament les de la part baixa de la sèrie principal s'acostaven a la fi; en l'explicació d'Eddington és al revés: són les que estan més lluny de la mort per tenir temperatures més baixes i desgast molt més lent; les de la part alta tenen el temps de vida més curt, ja que consumiran el seu combustible a ritme molt superior. I el model estàndard que s'ha construït per a les estrelles ha donat la raó a Eddington.

Tenim, doncs, que la relació massa-lluminositat és molt important. La previsió teòrica d'aquesta relació es troba totalment d'acord amb l'observació: fent un gràfic en què les masses estel·lars facin d'abscisses i les lluminositats d'ordenades, els punts corresponents a les estrelles es van acumulant al llarg d'una recta, o sigui que hi ha proporcionalitat directa entre la massa i la lluminositat de les estrelles de la seqüència principal.

Cal notar el que acabem de dir: "de la

seqüència principal". Perquè la cosa varia amb les gegantes i supergegantes, i també amb les nanes blanques. Quin significat té, doncs, aquesta famosa seqüència principal? Molt senzill: les que hi tinguin el seu Puntet indicador, en el diagrama H-R, vol dir que estan fent la fusió termonuclear de l'hidrogen en heli. Per això comprèn pràcticament el 99% de les estrelles perquè per a totes elles l'etapa més llarga de la seva existència és la que omplen amb aquesta funció. I qualsevol estrella de la seqüència principal s'hi estarà anys i més anys sense relliscar-hi pràcticament gens, en el punt que la seva massa li ha adjudicat des del moment en què ha començat de sintetitzar heli a partir de l'hidrogen.

Vida i mort d'una estrella

Per poder reconstruir la vida d'un estel des del seu naixement fins a la mort cal tenir en compte com són les estrelles que en el diagrama H-R romanen fora de la sèrie principal, que ens mostraran què passa en una estrella que ja no fa la síntesi que hem dit. És admès per tothom que les estrelles han d'haver nascut per condensació de gas i pols còsmics. L'existència del gas interestel·lar, tan essencial, ha estat demostrada d'una manera inapel·lable (Johannes F. Hartmann el 1904, Otto Struve el 1928,...). Avui dia s'admet que el 90% dels àtoms del cosmos són d'hidrogen, el 9% d'heli i l'1% restant dels altres elements. I la massa del gas, almenys a la nostra Galàxia, és de 50 a 100 vegades superior a la de la pols galàctica. De gas i pols es formen ara les estrelles que encara neixen, com s'ha vist per exemple a la nebulosa d'Orió. En un principi es formaren només a partir de la gran massa d'hidrogen, amb una petita quantitat d'heli, que era el que era la nostra Galàxia, en el seu estadi de protogalàxia.

Una estrella no neix començant per ser una geganta roja com havien imaginat Lockyer i Russell. El naixement té lloc al moment en què la condensació del gas hidrogen suporta una

pressió tal en el seu centre que s'escalfa fins a uns 12 milions de graus o més i s'inicia la reacció nuclear. El japonès **Chusiro Hayashi** ha estudiat els detalls d'aquest esdeveniment i n'ha construït l'"escenari".

Ara bé, estrelles de masses diferents seguiran processos diferents. Totes, però, començaran situant-se en un punt de la seqüència principal: el que els correspon per la lluminositat que emeten. I si tenen la massa com el Sol s'hi estaran 10.000 milions d'anys, si la tenen el doble 1.000 milions, i si quintuple només 100 milions. Les excepcionalment grans que arribin a 30 masses solars només hi tindran 1 milió d'anys de vida.

Quan una estrella ha acabat l'hidrogen de combustible, experimenta una contracció que li reescalfa el nucli mentre que la superfície es refreda fins a menys de la meitat de la temperatura que tenia i s'infla a un volum de deu a cent vegades més gran: es converteix en una geganta roja. Això és el que li passarà al Sol d'aquí uns 5.000 milions d'anys. La grandària i les reaccions de la geganta roja, que en el diagrama H-R ja no és a la sèrie principal, depèn, és clar, de la massa, però en termes generals podem dir que a continuació sintetitza carboni i oxigen a partir de l'heli. Del carboni farà neó i magnesi, i de l'oxigen silici i sofre. I encara pot arribar a sintetitzar ferro a partir d'aquests elements. Cal dir, tanmateix, que els últims estadis de geganta roja no són encara prou coneguts.

I sigui quina sigui la massa de l'estrella després vindrà l'esfondrament: si es tracta d'estrelles de massa superior a 1,4 masses solars (límit de Chandrasekhar) es convertirà en una supernova. I el final serà o bé una nana blanca, que amb el temps acabarà nana negra; o bé una estrella neutrònica que finirà més tard en total inactivitat; o bé... un "forat negre". N'haurem de parlar.

Francesc Nicolau és Professor de la Facultat de Teologia de Catalunya

València 244, 2n.
08007 Barcelona

CATALUNYA CRISTIANA nasqué ara fa 14 anys i, malgrat les dificultats, ha esdevingut un fet i una realitat amb què molts ja comptem, i no en podem prescindir.

CATALUNYA CRISTIANA actualment Fundació de l'Arquebisbat de Barcelona, no es vol limitar a aquesta diòcesi, sinó que vol aprofundir la seva vocació de servei a totes les diòcesis catalanes.

CATALUNYA CRISTIANA se sent cridada a esdevenir vincle d'unió de tots els catòlics de Catalunya, mitjà informatiu indispensable del proper Concili Català, obrint-se a tots els sectors de la nostra Església.

CATALUNYA CRISTIANA per tant, no es vol quedar on és. Vol renovar-se amb el vostre ajut. Us demanem la vostra subscripció.

SUBSCRIVIU-VOS A CATALUNYA CRISTIANA!

Nom Adreça
Població D.P. Província Tel.

☐ Se subscriu a "**CATALUNYA CRISTIANA**" català/castellà per l'import anual (52 números) de 9.100 ptes.
☐ " " " " semestral (26 números) de 4.550 ptes.

El pagament de l'esmentada subscripció el faré mitjançant

☐ domiciliació bancària

(en aquest cas empleueu l'ordre de domiciliació)

Data.....

☐ xec nominatiu que adjunto

Signatura del subscriptor

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc / Caixa Agência.....

Adreca:.....

Senyors,

Els prego que, a partir d'ara i fins a nou aví, paguin els rebuts que els presentarà **FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA** per la meua subscripció a "**CATALUNYA CRISTIANA**" amb càrrec al meu **compte corrent/límbreta**

Data.....

Signatura del titular del compte/llibreta

<i>Entity</i>	<i>Office</i>	<i>Complete</i>	<i>Complete</i>	<i>Complete</i>	<i>Complete</i>	<i>Complete</i>

El temple de Betlem recupera l'esplendor dels seus orígens

Al bell mig de la Rambla, crida l'atenció la bellesa dels estucs de les llanternes laterals d'un dels edificis més emblemàtics de Barcelona: l'església de Betlem. Fa goig veure els colors vius de la ceràmica i la netedat de les pedres de la façana. El temple de Betlem ha recuperat l'esplendor dels seus orígens, i tot gràcies a la intervenció arquitectònica que s'ha dut a terme durant els anys 1991 i 1992.

Comas quan va prendre possessió del càrrec de rector de la parròquia de Betlem, ara fa quatre anys. Era obvi que la façana, deteriorada pel pas dels segles, necessitava ser restaurada, però per realitzar una obra d'aquesta envergadura, feia falta una forta inversió econòmica. Gràcies al patrocini de "L'Estrella S.A. Assegurances", la Direcció General de Patrimoni Cultural del Departament de Cultura de la Generalitat, ha pogut realitzar

dirigit les obres, s'han respectat les línies principals que defineixen el joc de formes i d'ombres de l'arquitectura bàsica de l'edifici. S'ha treballat especialment en la reconstrucció de la rosassa i de l'ornamentació que l'envolta, molt malmesa per l'incendi provocat a l'interior de la nau durant la guerra civil espanyola. Encara que s'ha recuperat el cromatisme original de la pedra, aquesta no ha quedat del tot blanca. Així ho va decidir l'arquitecte que no ha volgut utilitzar cap element químic que pogués malmetre les seves característiques. **"La contaminació atmosfèrica, posa en perill la feina realitzada ja que embruta la pedra a una velocitat increïble"**, comenta mossèn Comas, que ha seguit pas a pas tot el procés.

Després de restaurar la teulada, destaca la bellesa de la ceràmica dels acabats de les llanternes laterals que estaven molt malmeses. De la mateixa manera, s'han reestructurat la façana del carrer Xuclà i l'estucat dels paraments. L'arquitecte Rafael Vila, ha recuperat també els paraments dels patis interiors i s'han solventat els problemes d'evacuació de les aigües de les cobertes dels cossos laterals de la façana del carrer del Càrme.

Arran de la restauració, l'Arxiu diocesà de Barcelona ha preparat un estudi sobre la història i valors artístics del temple. **"Betlem, quatre segles a la Rambla de Barcelona"**, escrit per Josep M. Martí Bonet i Pere-

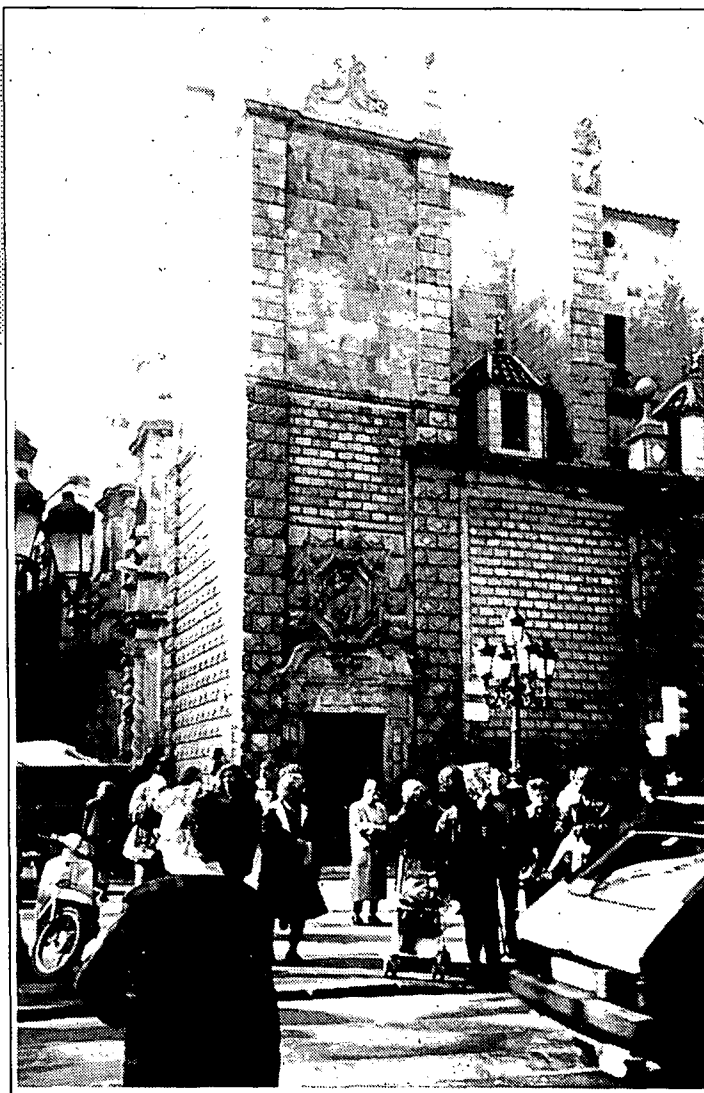

Mossèn Comas voldria fer ara obres internes per recuperar l'equilibri del conjunt arquitectònic

"Quan vaig venir, la teulada de l'església estava plena de plantes grans com arbres. El seu aspecte era deplorable". Aquesta és la primera impressió que va tenir mossèn Joaquim

la restauració de les façanes del temple durant dos anys.

D'aquesta forma, s'ha recuperat la primitiva bellesa de la part exterior. Segons ha explicat Rafael Vila, l'arquitecte que ha

El temple és una de les obres més valuoses del barroc català

Jordi Figuerola i editat pel Departament de Cultura de la Generalitat, és el llibre que sortirà publicat d'aquí uns mesos, on s'explica el procés que va portar a la instauració de la Companyia de Jesús a Barcelona i del seu convent a la Rambla, del qual formava part l'actual parròquia de Betlem.

Joia del barroc català

El temple de Betlem sempre ha estat una de les obres més valuoses del barroc català. La parròquia actual fou construïda per la Companyia de Jesús l'any 1732, en el mateix lloc on havia estat la primitiva església, edificada també pels jesuïtes al 1553. El temple consta d'una sola nau amb capelles als dos costats, separades d'aquella per arcs coronats de grans tribunes. L'absis és semicircular i a sota es troba una cripta on foren enterrats il·lustres personatges barcelonins. El retaule de l'altar major, que era barroc, va ser acabat l'any 1866. Així mateix destaquen les dues escultures de sant Ignasi de Loiola i sant Francesc de Borja, que es troben als dos costats de la portada. L'altar major erigit en honor de la Mare de Déu de Betlem amb el Nen Jesús i sant Josep, així com els tretze altars restants, eren tots de fusta i d'estil barroc. Malauradament, tots ells van ser destruïts a l'inici de la guerra civil de 1936.

"Ja ho deia l'autor Ramon Rocabarda en un llibre que va publicar després de la guerra, referint-se a Betlem: "Caja vacia, drama plástico en mitad de la ciudad" recorda el rector Co-

mas. L'incendi va provocar la caiguda de la volta de la nau central i també el tram de l'absis. L'interior de l'església va quedar del tot destruït i va perdre el seu estil original. Mossèn Comas creu que per aquest motiu, quan entres al temple, et dona una gran sensació de fredor. **"Betlem conserva el seu aspecte barroca l'exterior però adins hi ha un buit d'estil"**. Després de la restauració de la façana, a mossèn Comas li agradaria dur a terme algunes obres internes, amb les aportacions dels feligresos, per recuperar l'equilibri del conjunt arquitectònic. Les obres girarien al voltant de l'altar propi de la litúrgia de l'església: el lloc de la paraula, l'eucaristia i la presidència.

Punt de trobada a la Rambla

"Hi ha molts estrangers i gent de pas que descobreixen l'església tot passejant per la Rambla i entren a missa". Mossèn Comas creu que l'enclau de Betlem, la converteix en un atractiu aparador. Aquest temple junt amb la catedral i la Sagrada Família, va esdevenir l'estiu passat, un dels centres d'informació religiosa de la Comissió Arxidiocesana pels Jocs Olímpics 92. Mossèn Comas espera que la urbanització del Casc Antic de la Ciutat, revitalitzi la vida parroquial del temple, ja que avui en dia **"els joves han marxat del barri, no hi ha matrimonis, no hi ha batejos, poca catequesi. El que més abunda són els serveis adreçats a la gent gran"**.

■ Glòria Carrizosa

Una parròquia vinculada a la Companyia de Jesús

L'actual temple de Betlem, construït ara fa 300 anys, continua essent un dels punts d'identitat més importants de la ciutat, després de superar expulsions, saqueigs i els horrors de la guerra civil. La Companyia de Jesús té molt a veure amb la història de Betlem. El seu fundador, sant Ignasi va trepitjar Barcelona per primera vegada, al març de 1522. La bona disposició dels barcelonins vers Ignasi, va animar el Sant, que volgué que Barcelona fou una de les primeres ciutats on s'establís la Companyia.

Després de residir en unes cases que eren al davant del Pi, la Companyia de Jesús s'instal·là a la Rambla l'any 1553. Van obtenir permís per edificar la primitiva església que estava al mateix lloc d'ara, però era més petita ja que només ocupava l'absis del temple actual.

La Companyia també va fundar el 19 d'octubre de 1599, la Congregació Seglar de la Nativitat de Nostra Senyora de la Rambla, coneguda com Col·legi de Betlem. Era un moviment espiritual

caritatiu, format per seglars, majoritàriament homes que es dedicaven a visitar els malalts dels hospitals i atendre els presos.

Els jesuïtes van iniciar un nou temple l'any 1681 per augmentar la seva capacitat. L'inconvenient més gran per la construcció, fou la parròquia del Pi. El seu rector, que veia com tants convents instal·lats a les Rambles, minvaven els seus ingressos, s'hi va oposar davant el Rei. El plet va durar quatre mesos, però finalment les obres van començar amb una festa solemne al 1681. L'església de Betlem, tal com la coneixem actualment, va quedar enllestida al 1732.

Després de l'expulsió dels jesuïtes de Barcelona l'any 1767 per ordre de Carles III, tots els béns del Col·legi van ser confiscats. Els arxius, un dels més rics d'aquella època i tots els llibres i documents van tenir caràcter públic. El temple romangué tancat deu anys i al 1835, Betlem va esdevenir parròquia fins a l'actualitat.

Crònica televisiva

Desig d'espiritualitat

Ens arriben notícies sorprenents de la veïna Itàlia. Una de les cabdals estratègies de la televisió italiana per augmentar el seu nivell d'audiència són els programes religiosos. Tot un encert. Aquestes emissions han estat un rotund èxit. El papa Joan Pau II, la mare Teresa de Calcuta o el cardenal Carlo Maria Martini, arquebisbe de Milà, s'han convertit de cop i volta en autèntiques i inesperades estrelles del firmament televisiu amb espais propis en diferents canals. El seu esbalaïdor triomf ha fet que la informació religiosa s'incrementés de manera espectacular als mitjans audiovisuals italians.

A casa nostra la situació és ben diferent. Comptats amb els dits són els programes de caire religiós. El concís "Testimonio", l'entretingut "Signes dels temps" o l'interessant "Últimas palabras". S'escolten frases (amb referència a la campanya contra la fam, promoguda per MANS UNIDES) d'aquest tipus: "Han caigut molts murs a tot Europa però encara hi resta el mur de la fam" o "El pitjor pecat no és el que s'ha comès sinó el que s'ha omès". Falten rellevants protagonistes —actors socials— que portin aquests missatges al poble per arrodonir la tasca doctrinal.

L'esmentat encoratjador exemple de la televisió italiana, potser produeixi un revifament d'aquesta mena d'espais al nostre país. Tanmateix per alguns individus un programa on la religiositat sigui l'eix temàtic els pot semblar quelcom anacrònic —com dir la missa en llatí—. El viatge de Joan Pau II a Espanya el proper mes de juny, per clausurar a Sevilla el 45è Congrés Eucarístic Internacional, portarà com a conseqüència un veritable "boom" d'informacions cristianes, tal com ja va succeir les anteriors vegades que el Sant Pare ens visità.

Tot això confirma un desig de transcendència i espiritualitat de la societat avui dia. L'Església Catòlica ha de caminar alhora amb els canvis produïts dins el col·lectiu humà encara que mantenint-se fidel a unes tradicions i arrels en les quals es fonament i creix dia a dia.

■ Miquel Àngel Codina

Periodista

LA SARDANA I LA DANSA

Nou butlletí sardanista a Lleida

La Demarcació Territorial de les Comarques de Lleida, de la Federació Sardanista de Catalunya, ha començat l'edició d'un butlletí informatiu de les seves activitats particulars i de l'àmbit sardanista en general, que publica amb el nom de "Visca", expressió molt generalitzada a les audicions de sardanes, per acabar la ballada. La revista tindrà una periodicitat trimestral, i un preu de subscripció veritablement simbòlic, ja que s'ha fixat la xifra en 500 pessetes l'any per les subscripcions individuals, i la de 3.000 ptes. a l'any per les col·lectives, que rebran un total de 12 exemplars. Les inscripcions poden fer-se a l'avinguda del Canal, sense número, porta 8, de Mollerussa, codi postal 25230, o trucant al telèfon 71 19 75 donant les vostres dades.

SARDANISTES VETERANS.— Les tradicionals Festes de Retrobament de Sardanistes Veterans a les Terres de Lleida, convoca ara la seva dissetena trobada que se celebrarà a Cervera, els dies 13 i 14 de març. Les festes seguiran la línia acostumada cada any. Farà el pregó el senyor Jaume Magre i Servet, i el concert anirà a càrrec de la

Coral Ponent i la Jove Orquestra de Cambra. L'endemà els actes comptaran amb les actuacions de les cobles Juvenil de Bellpuig i Ponent. Per més informació pot telefonar-se al 53 00 25 o 53 08 14, de Cervera, o també al 26 83 15 de Lleida.

TRADICIONÀRIUS.— Continuen a Barcelona les sessions dels divendres de "Tradicionàrius" amb concert i ball fi de festa, a càrrec de grups instrumentals populars. El cicle va començar el 15 de gener i acabarà el dia 26 de març, pel que fa referència a les sessions dels divendres, ja que el divendres següent, 2 d'abril, la cloenda es farà a la plaça de Rius i Taulet, amb les actuacions de Rosa Zaragoza en concert, un entreacte a càrrec de Xarop de Canya i ball final amb la Primera Nota. Durant el trimestre es complementen també altres activitats com "Dijous Extraordinàrius a l'Artesà", que presenten diferents facetes, o "La Pedrera" del Tradicionàrius, el grup de menuts que actua a la plaça de la Virreina, el dia 7 de març, i també taller de dansa, taller d'acordió diatònic i curs de construcció d'instruments tradicionals.

■ Josep Ventura

CINEMA

De rates i homes

Director: Gary Sinise. **Intèrprets:** John Malkovich, Gary Sinise, Ray Walston.

John Steinbeck ha estat adaptat al cinema en diverses ocasions. El resultat, dos veritables clàssics: "Las uvas de la ira", de John Ford, i "Al este del Edén", d'Elia Kazan. Ara, Gary Sinise ha fet el mateix amb la novel·la "De ratones y hombres", escrita el 1937, la qual ha estat adaptada dues vegades al cinema, i la versió teatral fou interpretada pel propi Sinise el 1980, juntament amb John Malkovich.

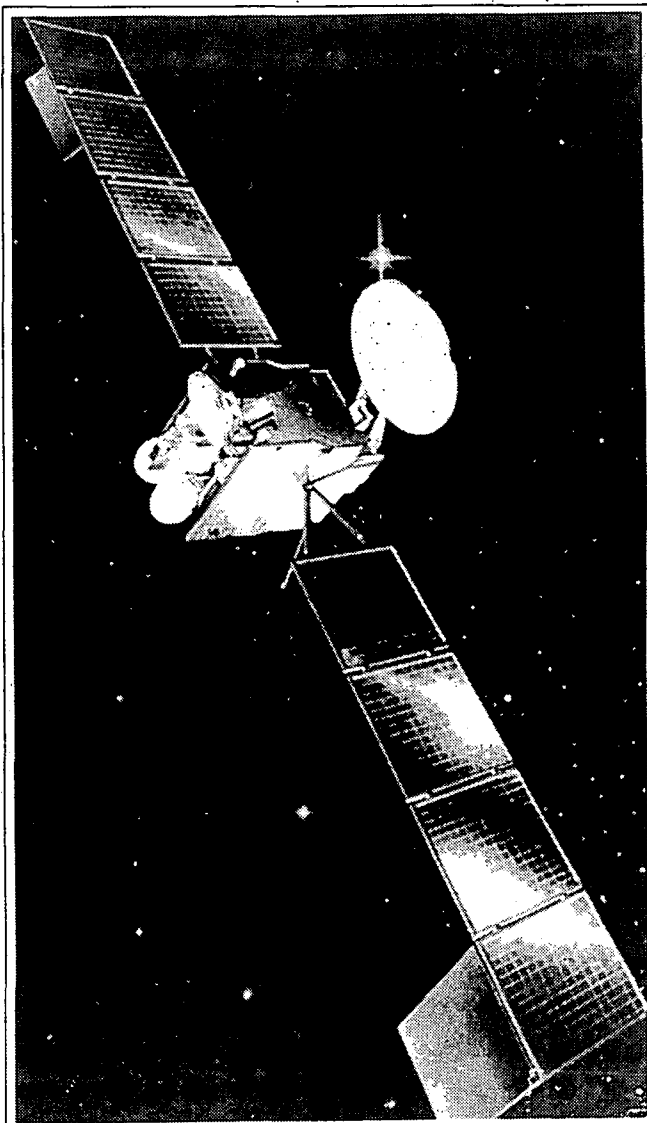
Durant la depressió del 29, dos homes són empleats com a peons en una granja. Lennie (John Malkovich) és débil mental: fort, amant dels animals, és encisador, sobretot amb el seu amic George (Gary Sinise). Aquest és un home despert que ha pres a Lennie al seu càrrec. El somni d'ambdós és poder conrear un dia un petit tros de terra propi. A l'arribada a la granja, xoquen amb el fill de l'amo, un home fanfarró, sempre amb ganes de barallar-se. Per la finca passeja també la seva muller, que s'avorreix i busca conversa amb els treballadors. Barreja de provocació i innocència, està destinada a ser font de problemes. Malgrat tot, Lennie i George troben un ambient acollidor entre els seus companys de feina.

Per retratar les dures condicions del treball rural de l'època, Sinise compta amb l'esplèndid text de Steinbeck, al qual s'segueix amb fidelitat, i amb un guionista sòlid: Horton Foote, guanyador de dos Òscars per "Matar a un ruiseñor" i per "Gracias y favores". Així, el director corregeix els defectes de la seva primera pel·lícula, "Miles from Home", també de temàtica rural, però sense cap ganxo, i aconsegueix un bon film.

La pel·lícula és dura. El seu pessimisme habitual no deixa moltes portes a l'esperança. Lennie i George viuen d'una utopia: tenir un dia la seva pròpia granja. Però els passa com a Lennie amb els animals que acaricia: bé sigui una rata o un gos, tant els toca i acarona, que al final els mata. Així és el cruel destí amb la fragilitat humana. Amb imatges s'interpreta que l'home no és gaire més que un animal. Davant d'aquest panorama, l'amistat sembla ser l'única capacitat de fer les coses més fàcils.

■ José María Aresté

Faci's la llum

Ben tost podrem poblar l'espai de llunes.

que amb tècnica i orgull hem fabricat.

Volem robar del sol un bri d'esclai per tal d'il·luminar palaus i runes.

També de nit, com fa el satèl·lit blanc, calladament, metàl·liques engrunes giravoltant per sendes oportunes a l'alt jardí faran florir nou blanc.

El nostre món, tan gris, bé necessita l'ajut immediat del nostre tranç, i rebrà nova llum és nostra fita.

Hem de pensar, però, que és un fet greu voler tenir constant claror infinita; no hem d'oblidar que és sols llum de manlleu car és la Llum un do que ens ve de Déu!

■ Manuel Tosca

Les fonts de la no-violència

Acaba d'aparèixer el llibre de Lanza del Vasto titulat en català **Vida interior i no-violència** (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1993). Es tracta d'una traducció de l'original francès **Approches de la vie intérieure**, que ja havia estat publicada per Montserrat el 1975, aleshores dins la col·lecció **El gra de blat** (vols. 11 i 12), en la mateixa acurada versió feta per Joan Masramon.

Ens podem preguntar: ¿als dotze anys de la seva mort, encara perdura l'interès per Lanza del Vasto? ¿tant es llegeixen els seus llibres, que s'exhaureixen i es reediten?

Lanza del Vasto va ser **fundador**: no solament va escriure idees sobre una societat no-violenta, sinó que va demostrar, mitjançant l'Orde de l'Arca, que

podien funcionar. I és aquesta obra viva, l'Arca, més que no pas les seves obres, allò que el sobreviu. Després de dotze anys sense ell, les comunitats continuen treballant i festejant, vivint austerament de manera no-violenta, portant a la pràctica el seu ensenyament. Per apropar-nos-hi, el primer pas pot ser el llibre que ara s'acaba de publicar.

Aquesta obra ens apropa a les fonts de la no-violència, dissipa les falses interpretacions, allunya l'exotisme i l'obscuritat per definir l'essencial: coneixement, possessió i do d'un mateix, refús de la dispersió i de l'atracció del món exterior.

■ F.S.

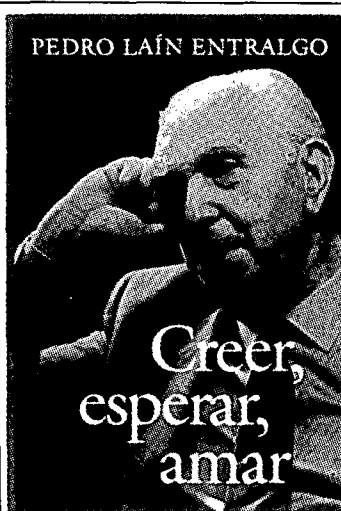
De la indigència de l'home a la seva plenitud

L'obra que presentem avui, "**Creer, esperar, amar**" és del conegut y prestigiós professor, Pedro Laín Entralgo. Doctor en Medicina i llicenciat en Ciències Químiques, Laín Entralgo ha estat catedràtic d'història de la medicina, rector de la universitat de Madrid i és membre de les Acadèmies de Medicina i Llengua Espanyola.

La labor científica i filosòfica d'Entralgo el revela com una de les figures més destacades de la intel·lectualitat espanyola, generant una prolífica bibliografia en temes de la seva especialitat i en un bon nombre d'assajos, en tant que pensador i analista de la cultura.

El professor Pedro Laín estudia la fe, esperança i caritat com a coordenades antropològiques. El seu estudi és un assaig metòdic a fi que l'home pugui accedir a la seva realitat i a la realitat del món que l'envolta. L'axioma "inquiet cor humà" de sant Agustí, el nostre pensador, ho tradueix per la "indigència" com una realitat constitutiva de l'ésser humà. "Necessitat en el seu cos", "deutor del passat", "projectat al futur", "obert als altres" i "relligat a Déu", l'home pot transcendir-se a si mateix. La dramàtica indigència, interroga sobre la plenitud que fascina. ¿És possible la plenitud? ¿És imaginable? I en aquest cas, ¿què puc fer jo per sortir de la meua indigència?

CREER, ESPERAR, AMAR.
Pedro Laín Entralgo. *Círculo de Lectores, Galaxia-Gutenberg. València-Barcelona 1993.*

"La finalitat suprema de l'home, encara que ell no ho adverteixi —diu Entralgo—, consisteix a posseir la seva pròpia realitat i la realitat del món en què existeix; i el camí vers tal possessió es troba integrat per les activitats de saber, creure, esperar i estimar".

Al voltant d'aquests conceptes transcorre l'assaig del nostre pensador; conceptes que recull i relliga i amplia i matisa del que va dir en anteriors obres seves. El tema, no pot de cap manera deixar-nos indiferents, perquè és bàsic i actual.

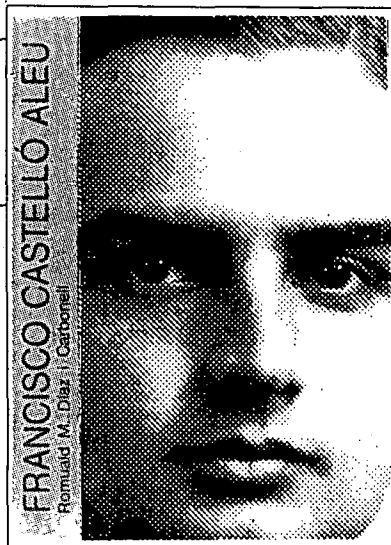
El llibre presenta un diagrama pulcre i atractiu, de fàcil lectura, i ha estat editat pel "Círculo de Lectores" i "Galaxia Gutenberg".

Resumint: "Creure, esperar, estimar" és un estudi filosòfico-literari que pasará a ser un clàssic de la matèria.

■ Francesc Gamissans

Romuald M. Díaz.
Francesc Castelló Aleu.
Ed. Hormiga de Oro.

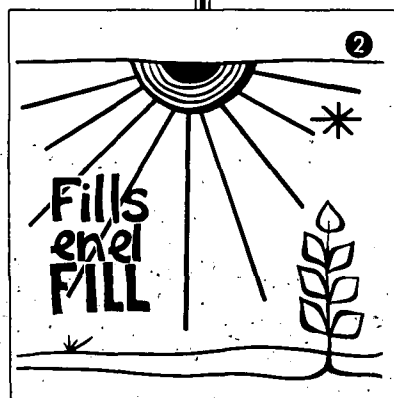
Biografia d'un màrtir lleidatà

La petita biografia del jove Castelló, sacrificat el setembre de 1936, publicada fa dos anys en edició catalana, ara apareix en edició castellana, per obra de Jaume Barrull, de la Comissió per la beatificació de dit jove, i editada per "La Hormiga de Oro" de Barcelona. La vida d'aquest jove de vint-i-dos anys, com escriu el bisbe de Lleida en el pròleg, és la vida d'un jove normal que estudia, que es dona a l'apostolat, que té relacions amb una noia, que és empresonat, i que havent donat testimoni de la seva fe, és executat després d'un simulacre de judici. Són una vuitantena de pàgines, amb les seves il·lustracions, que es llegeixen amb gust i que seran de profit, sobretot per als joves.

● C.C.

Una col·lecció harmoniosa i original

Els quatre títols de la col·lecció: 1. **La conversió**. 2. **Fills en el Fill**. 3. **Sigueu sants perquè Jo sóc sant**. 4. **Jo en ells i Vós en mi perquè siguin perfectament u.** Publicacions de l'Abadia de Montserrat, Barcelona 1993.

La germana Griselda Cos, religiosa prou coneguda de la comunitat benedictina de Puiggraciós, ens ofereix uns textos bíblics del Nou Testament en forma —diu ella— d'"acordió".

L'originalitat del seu treball està en el fet que la Paraula de Déu seleccionada està reproduïda a mà per l'autora, amb dibuixos de color fets també per ella. Tot li dona un conjunt harmoniós i un atractiu original. Les pàgines no van relligades en forma de llibret, sinó unides, totes desplegant-se del seu estoig com un petit àlbum de postals.

Els textos de les quatre col·leccions inviten respectivament a meditar i aprofundir sobre la conversió, la filiació divina, la santedat i la comunió. "Goso posar al teu abast aquest treball amb ganes que també a tu, et resulti motiu joios de pregària com ho

ha estat per a mi", escriu sor Griselda. I encara afegeix: "Llegir en silenci a la presència de Déu és un dels millors mitjans amb què Ell ens revela el seu rostre i la seva voluntat".

Recomanem sincerament l'obra de sor Griselda Cos —quatre col·leccions— tant a nivell personal com per a trobades de grups que vulguin descobrir i viure amb goig que "Déu és amor".

La col·lecció forma part de "Publicacions de l'Abadia de Montserrat", i es pot adquirir en les principals llibreries religioses de casa nostra.

■ Francesc Gamissans

VARIS

NOVA RESIDÈNCIA 3a. edat, amb jardí, terrasses, hab. ind. i col·lectives, alimentació adequada, ambient familiar. Ref. Tel. 450 39 30

S'OFEREIX Sr. culte de 54 anys per dur comptabilitat o administració a particulars. Do de gent per encarregat de comerç. També companyaria Sr. gran. Ref. i exp. Tel. 212 54 75 Sr. Alfonso de 14 a 17 h. o de 21 a 24 h.

LUC. Ciències i Lletres, solter, en atur, busca treball. Tel. 454 66 53

LLOGO bonica habitació a Srta. seriosa. Tel. 457 53 63 nit

SR. s'ofereix per ajudar a persona sola. Recados, petites feines, etc. Tel. 321 04 40

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA "Il·luminare" a Sarrià, cures i atencions mèdiques, alimentació adequada, calefacció, ascensor, poques places. Tel. 202 04 50

S'OFEREIX Sra. 44 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75

ADMINISTRATIVA experiència, competència, i màxima seriositat, s'ofereix per a tota classe de treballs d'oficina, sigui a hores, des de casa o bé en el seu despatx. Eulària. Tel. 319 13 56 (de 13 a 15 i de 21 a 23). Barcelona

ES VEN plano creuat de part. a part. Preu a convenir. Interessats truqueu al tel. 315 47 40 de 22 a 23 h.

MÚSICA d'orgue per a noces. Tel. 775 12 39

ES NECESSITA matrimoni jove o mitja edat pel manteniment i neteja d'un alberg a Barcelona. Contracte laboral pels dos. Jornada completa. Tel. Srta. Marta. 430 16 06

A CASA particular es lloga habitació a Srta. Zona Passeig Maragall. Tel. 420 73 88 de 14 a 18 h.

TEAS

Taller Escola d'Arts
Sumptuàries
Centre d'educació especial
Dedicat a disminuïts
psíquics.
A partir dels 16 anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapís i catifa
Cultura General
Recuperació Física-Logopèdia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i
psicològic.
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2º. 08007 Barcelona.

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ TEL
PREU LÍNEA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar, multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA c/ València, 244. 2º. 08007 Barcelona

AJUDEM EL POBLE DE BÒSNIA

Recollida de fons per comprar «paquets d'alimentació i medecines» per família; valor de cada paquet: 2.500 ptes.

c/c Ajudem el Poble de Bòsnia. 2100-3200-2201147436
Caixa de Pensions de Barcelona, «La Caixa»

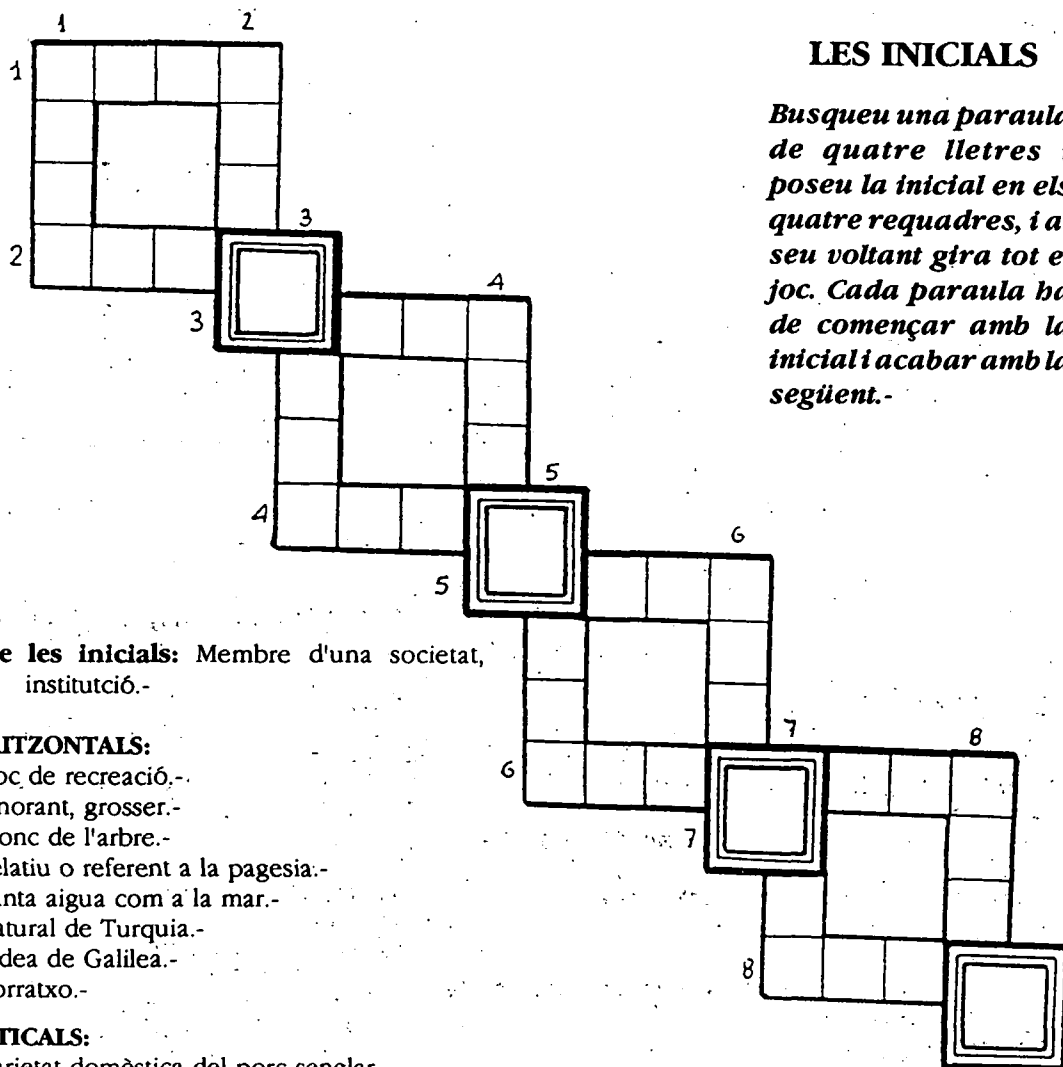
Entitats coordinadores

CIEMEN
Pau Claris, 106, 1r 1a
08009 Barcelona
Tel. 302 01 44
Fax 412 08 90

Justícia i Pau
Rivadeneyra, 6, 10a
08002 Barcelona
Tel. 317 61 77
Fax 412 53 84

ENCREUATS

per Rosa Collell

LES INICIALS

Busqueu una paraula de quatre lletres i poseu la inicial en els quatre requadres, i al seu voltant gira tot el joc. Cada paraula ha de començar amb la inicial i acabar amb la següent.

Entre les inicials: Membre d'una societat, institució.

HORIZONTALS:

- 1- Lloc de recreació.-
- 2- Ignorant, grosser.-
- 3- Tronc de l'arbre.-
- 4- Relatiu o referent a la pagesia.-
- 5- Tanta aigua com a la mar.-
- 6- Natural de Turquia.-
- 7- Aldea de Galilea.-
- 8- Borratxo.-

VERTICALS:

- 1- Varietat domèstica del porc senglar.-
- 2- Relació que porta l'Estat o el poble dels seus habitants.-
- 3- Nom de dona.-
- 4- Màquina de transport aeri.-
- 5- Punt cardinal.-
- 6- Au palmípeda.-
- 7- Seguidor del Barça.-
- 8- Pati porticat.-

Solució

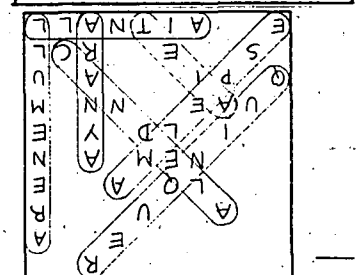
Entre les inicials: Soci-
Horizontal: 1- Parc - 2- Cras - 3- Soca -
4- Agró - 5- Ocea - 6- Turc - 7- Cana - 8-
Ebrí -
Vertical: 1- Porc - 2- Cens - 3- Sara - 4-
Avio - 5- Oest - 6- Ànec - 7- Cule - 8- Ari-

SOPA DE LLETRES

per Montserrat Albert

QUAN NO TENIEN LLUM ELÈCTRICA, PER NO ESTAR A LES FOSQUES... SÓN 7 I EN TROBARÀS 5 A L'ANTIQUARI

C A S C I L O R T A
C R I O L A E S E A
I S E L L U I S T R
Y L I L Q S A L I E
O A R N E M E A A N
U I I L D I Y S E
S U A E Y O N N I M
Q I P I A I S A L U
U S I C E A I R C L
E L E A I T N A L L

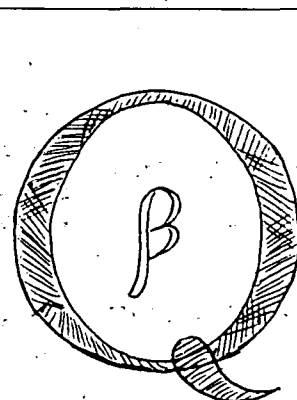

Canella - Espelma - Tela - Llànula
Aranya - Llumenara - Quinquar-

JEROGLÍFIC

per Núria Albert

I LES PINCES DEL GEL?

Solució al 702

repetidament ve u, vis i ons
repetidament veu visions

FILATÈLIA

per Enric Graupera

LLORENÇ PEROSI,
capellà musicòleg

Llorenç Perosi neix el 1872 i morí el 1956. El veiem en un segell del Vaticà. Compositor, fou organista a Montecassino, mestre de cors a Sant Marc de Venècia i finalment director de la Capella Sixtina. El 1896 fou ordenat sacerdot. Va compondre una extensa obra musical de caràcter religiós, fonamentat en una mescla de cant pla, polifonia i orquestració moderna; més de 30 misses, motets, salms i deu oratoris, entre els quals sobresurten La Resurrecció de Llatzer, La Passió i La Nativitat del Redemptor.

ESCACS

per Jaume Mora

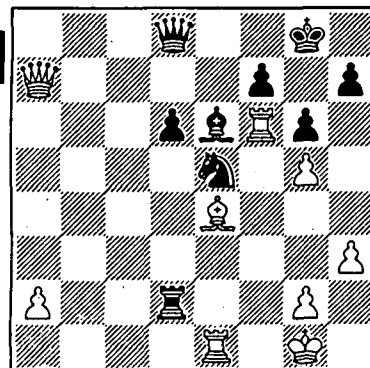
DIAGRAMA 472

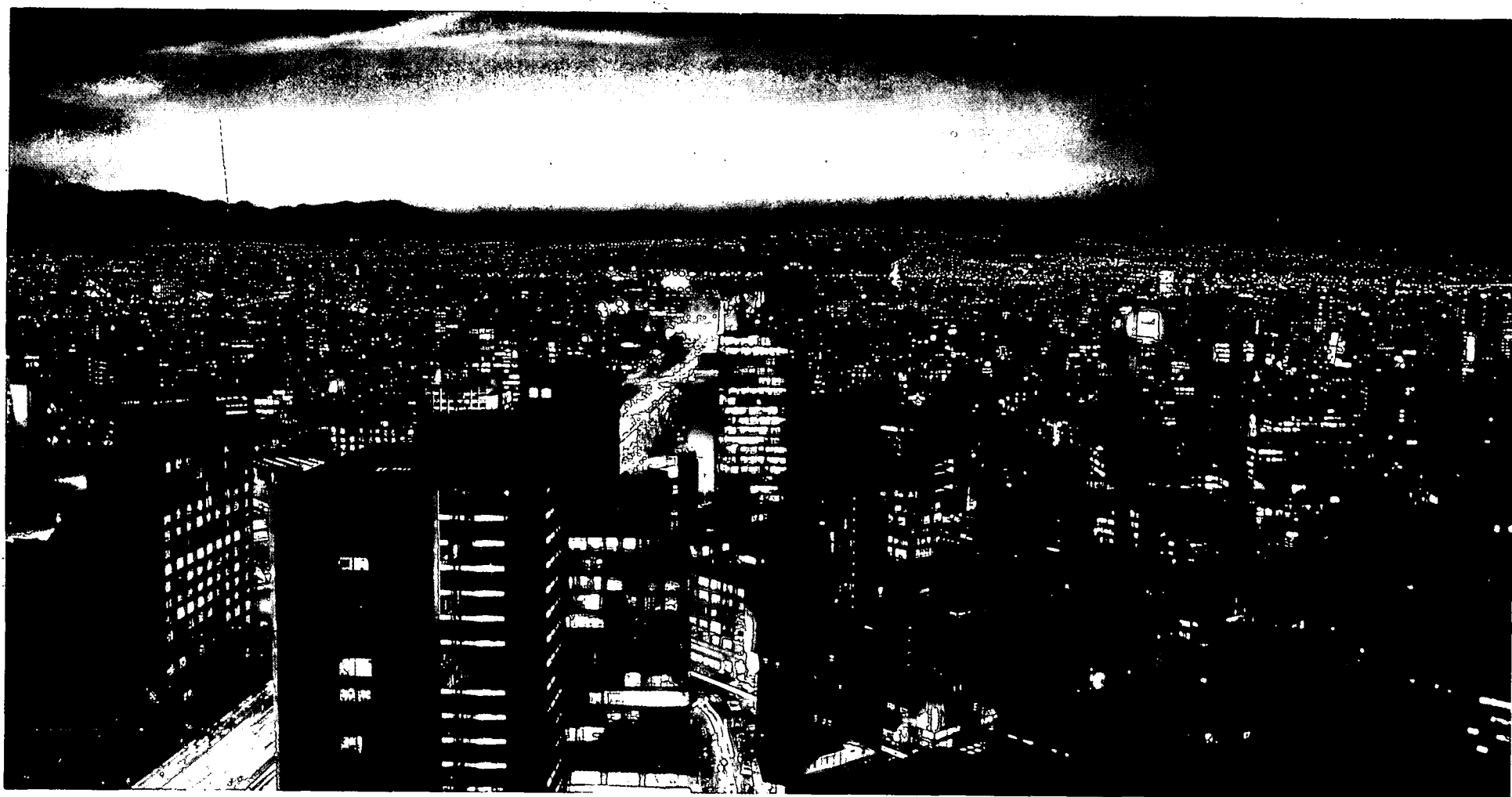
Blanques juguen i guanyen

Us direm la primera jugada: TxA; les altres les anireu descobrint...

Solució al diagrama 471

1 DxC PxD, 2 C6C+ 1-0

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 70 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

CAMBRES DE BANY
AIRE CONDICIONAT
CALEFACCIÓ
CERÀMICA

Roca

Suplement infantil de Catalunya Cristiana

N.º 659

Hola, Eixerit!

Carta des de Barcelona

Cada setmana llegeixo "L'Eixerit" i m'agrada molt.

En tinc molts, que em va guardar el meu pare quan jo era petit. El més vell és el 407. Els guardo en una capsa, i així la meva germana petita no ho toca. En canvi, a la Lourdes, que és més gran, els hi deixo llegir.

M'agradaria que tornés a sortir en Roc, perquè fa invents.

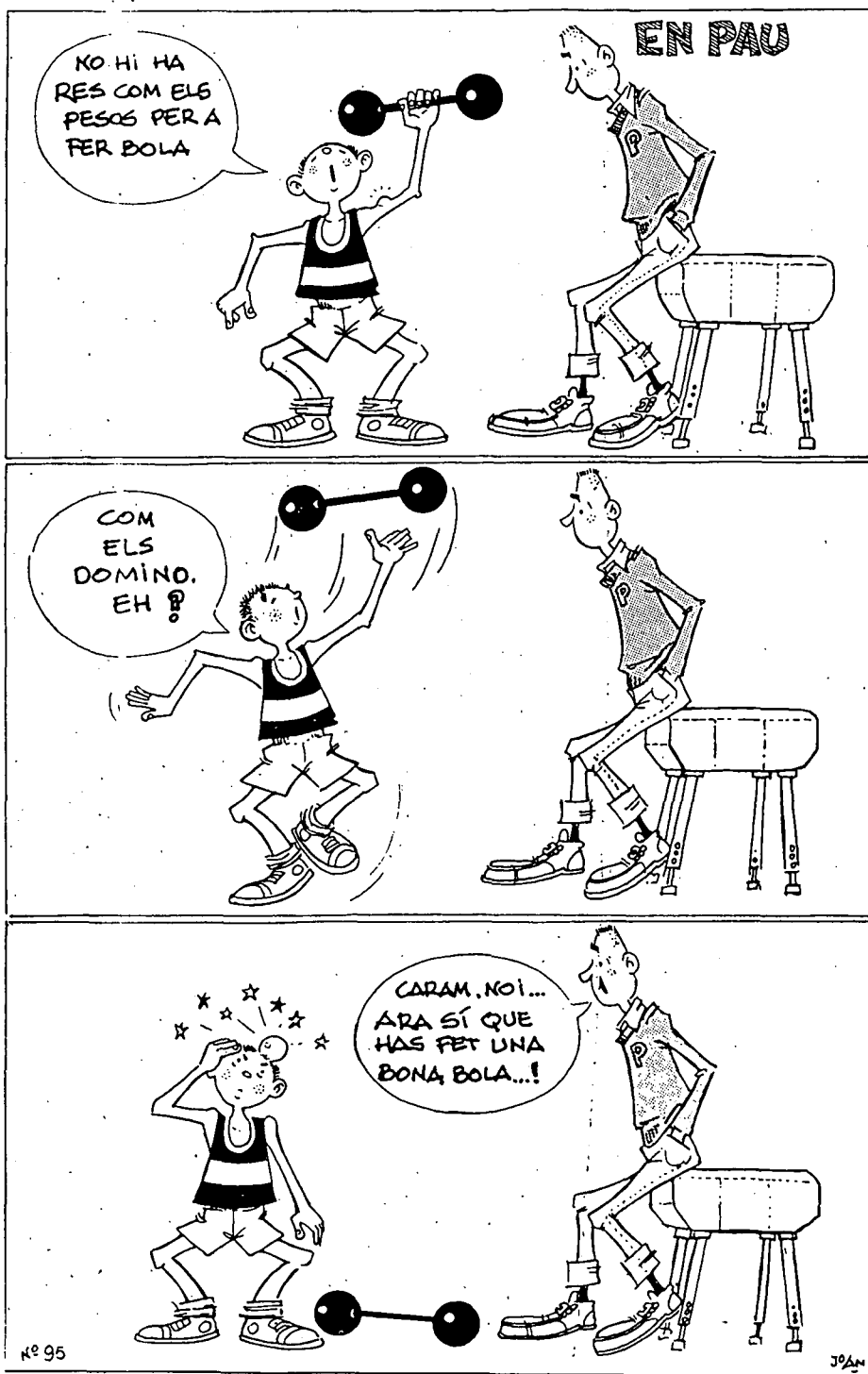
Jo només tinc 8 anys, però els invents m'agraden molt. Voldria que, a "L'Eixerit", hi sortís com fer invents senzills.

La Mariona m'agrada molt, i a la Lourdes també.

Aviat faré la Primera Comunió, i estic content perquè podré rebre Jesús.

Fins a una altra ocasió!

Damià

Nº 95

EN PITU CALSAPEU

AVUI ÉS EL SANT DE
LA MONTSERRAT.

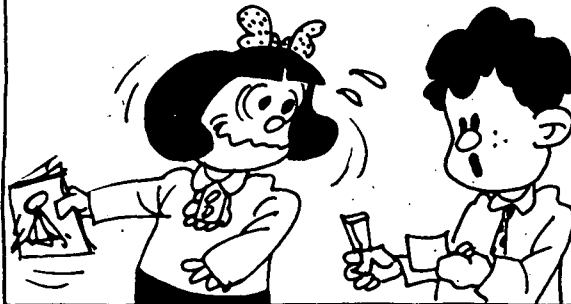
I EN PITU LI REGALA UN
BONIC CONTE ILLUSTRAT

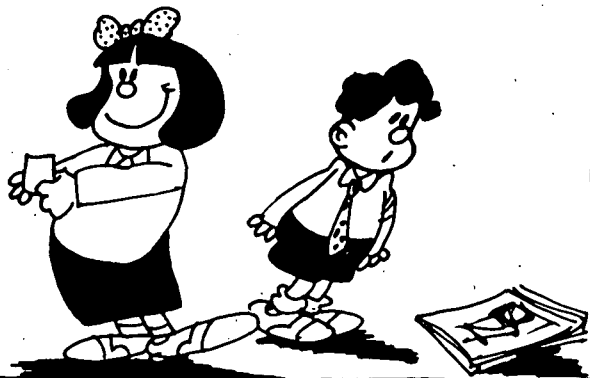
ÉS L'HORA DE BERENAR I
EN PITU TÉ UNA XOCOLATA.

A LA XOCOLATA SURTEN
CROMOS.
PRECISAMENT EL QUE LI
MANCA A LA RAT PER
ACABAR LA COL·LECCIÓ.

LA RAT QUEDA EMBADALIDA
AMB EL CROMO I DEIXA EL
CONTE.

EN PITU APRÈN
QUE ELS REGALS
QUE SÓN MÉS
D'AGRAIR NO
SÓN PAS ELS
MÉS CARS.

Busquem l'evangeli de diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 4, versets del 5 al 42 (Jo 4:5-42; n'hi ha una forma abreujada).

Reflexionem: 1. Jesús se'ns presenta avui cansat de caminar, en una població de samaritans —malvistos pels jueus— i al costat d'un pou històric, el de Jacob, l'aigua del qual continuava, i continua encara, donant vida a la gent de l'entorn, i com que té set, demana poder beure aigua. Tot molt humà.

2. Com la samaritana, qualsevol humà —i, doncs, nosaltres— té set de sentir parlar Déu; com que n'intueix l'existència —i més nosaltres que en som fills del baptisme—, hi vol establir diàleg fins a poder veure aclarida la pròpia existència.

3. Jesús és per nosaltres la veu salvadora —ara ens amonesta, ara ens consola—, l'aigua viva que s'instal·la dins nostre com una font que brolla sempre per donar-nos vida eterna. Escoltar Jesús —beure de debò la seva "aigua viva" fins a esdevenir-ne una font— ens fa adonar del nostre compromís personal cristià: de fer-nos, amb ell, salvadors del món.

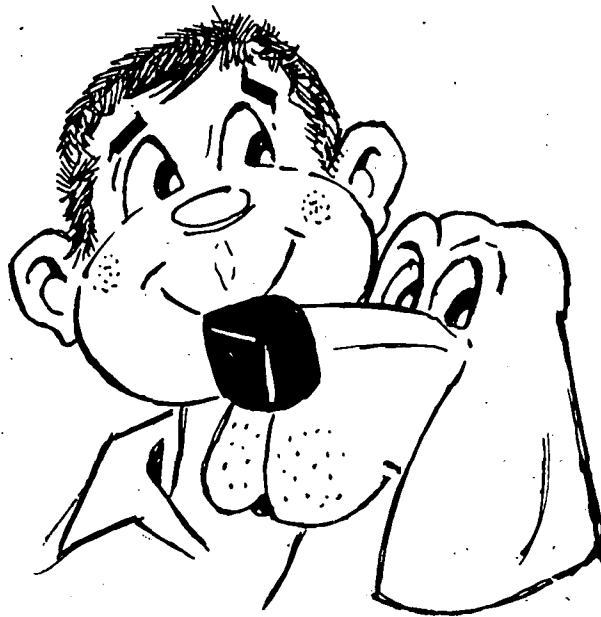
■ El catequista

El supergós

"—Fa anys i molts anys, a la ciutat de Barcelona hi vivia un gos una mica especial,—" Així comença el conte que l'Àlex em va explicar un dia, i tal i com ell me'l va explicar, jo us el vull explicar ara.

Diu que fa anys i molts anys, a la ciutat de Barcelona hi vivia un gos una mica especial. Era un gos molt solitari, que no tenia amo ni casa. Cada matí anava al parc, li agradava passejar i prendre el sol, i ho aprofitava perquè algú li donés alguna cosa per menjar o li obrís la font per poder beure aigua. I a la nit se n'anava a dormir en una casa també força especial; una capsa de cartró amb una manta que tenia des que era molt menut.

Doncs vet aquí un dia, un matí camí cap al parc, va veure un nen que passava pel pas de vianants, a punt de ser atropellat per un camió molt i molt gros que corria més del compte. En uns instants, el gos va començar a córrer com mai no ho havia fet, i just quan el camió era a punt d'atropellar el nen, va aparèixer el gos —que ara ja li podem dir el "supergós"—, i donant-li una forta empenta que el va fer rodolar fins a l'altre costat del carrer, el va salvar d'una mort segura.

El nen, que encara no se'n sabia avenir de tot el que havia passat, va preguntar-li al seu pare si es podia quedar el supergós, i el pare, que va veure clar que el seu fill mai no tindria un amic millor i que li estava molt agraït, no va dubtar gens a oferir-li al supergos casa seva.

I el supergós mai més no va estar sol, i tots van ser feliços i van menjar anissos.

Àlex i Anna

Les nostres coses:

Les Bases de Manresa

El Sant Jordi que il·lustra aquestes notes —obra d'Alexandre de Riquer— correspon al medalló central que omava la bandera de la Unió Catalanista, organització que ara fa cent anys volia agermanar —ben lluny de partidismes— tots aquells que estimaven Catalunya i volien per ella el màxim de prosperitat com a nació lliure.

Potser molts eixerits barcelonins heu visitat a les Drassanes l'exposició commemorativa de les Bases de Manresa. Una exposició molt bonica que recorrerà moltes poblacions de Catalunya amb el propòsit de no solament recordar, sinó també donar a conèixer, a la gent del país, i sobretot als més joves —i entre aquests, és clar, vosaltres, eixerits— qui som els catalans, què hem fet, què volem i a què tenim dret. Per poc que pogueu no us la deixeu perdre.

Ara fa cent anys es reuniren en assemblea, convocats per la Unió Catalanista, a la capital del Bages, delegats de tot el país, molts dels quals eren personalitats destacades en tots els ordres, des del bisbe de Vic,

Torras i Bages, fins a grans industrials com els Güell i els Batlló, a més a més, d'un gran nombre d'intel·lectuals —escriptors, historiadors, arquitectes...—. La llista dels assistents és impressionant i poques vegades s'ha aconseguit a Catalunya una tan important convergència de gent, potser políticament diversa, però unànimement decidida a lluitar pels drets de Catalunya.

I aquests homes, representació gairebé exhaustiva de la Catalunya d'aleshores, es van reunir per a reclamar allò que el poble català necessitava: el restabliment de les llibertats naturals perdudes l'any 1714. I van redactar i aprovar les "Bases de Manresa".

El text d'aquestes Bases és un recull de propostes esperançades amb el futur de Catalunya, il·lusionat per un esdevenidor que tot just s'iniciava i que reclamava el ple respecte per la nostra identitat nacional.

L'exemple d'aquells pioners de la Unió Catalanista ens marca un camí a seguir a tots els que de veritat estimem la nostra terra i ens sentim catalans.

BABAR

i els seus amics a la masia

BABAR TORNA DE LA MA D'EDICIONS BEASCOA

Zèfir, Pom, Flora i Alexànder van al rebost a buscar tot el que falta encara per sopar.

-La està penjada molt amunt, no hi arribo! -es queixa Alexànder.

Pom li diu que s'enfili a una .

-Això és tot el que hem de pujar? -es pregunta

Alexànder. - Ah, no! Em deixava el !

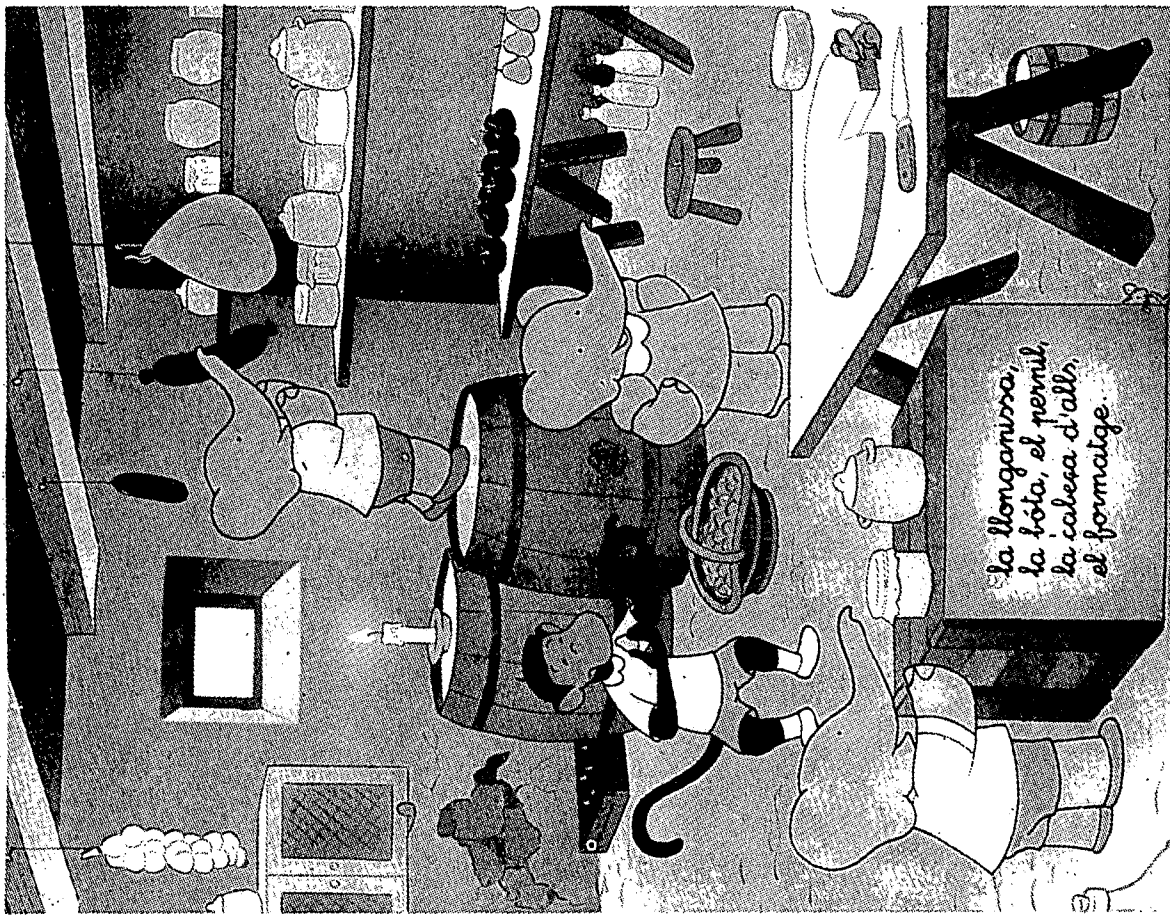
-Què és això tan estrany? -exclama

Zèfir, tastant una . Ecs!

-Hauries d'haver fet com el ratolí -li diu Flora.

És molt més bo el , oi?

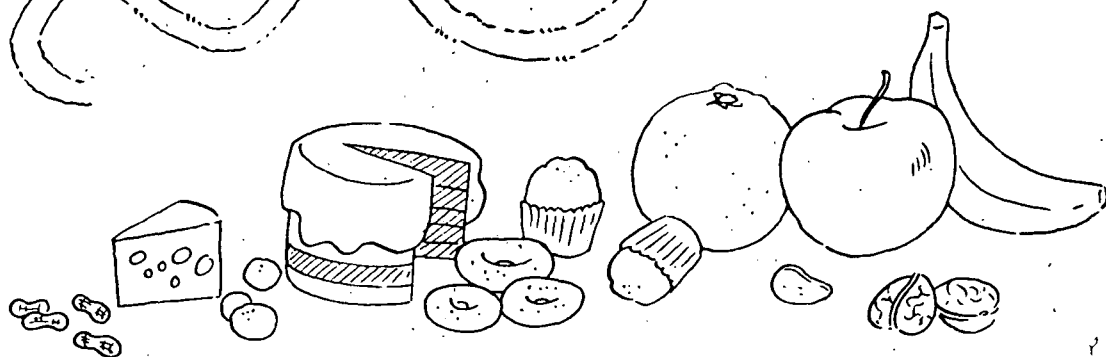
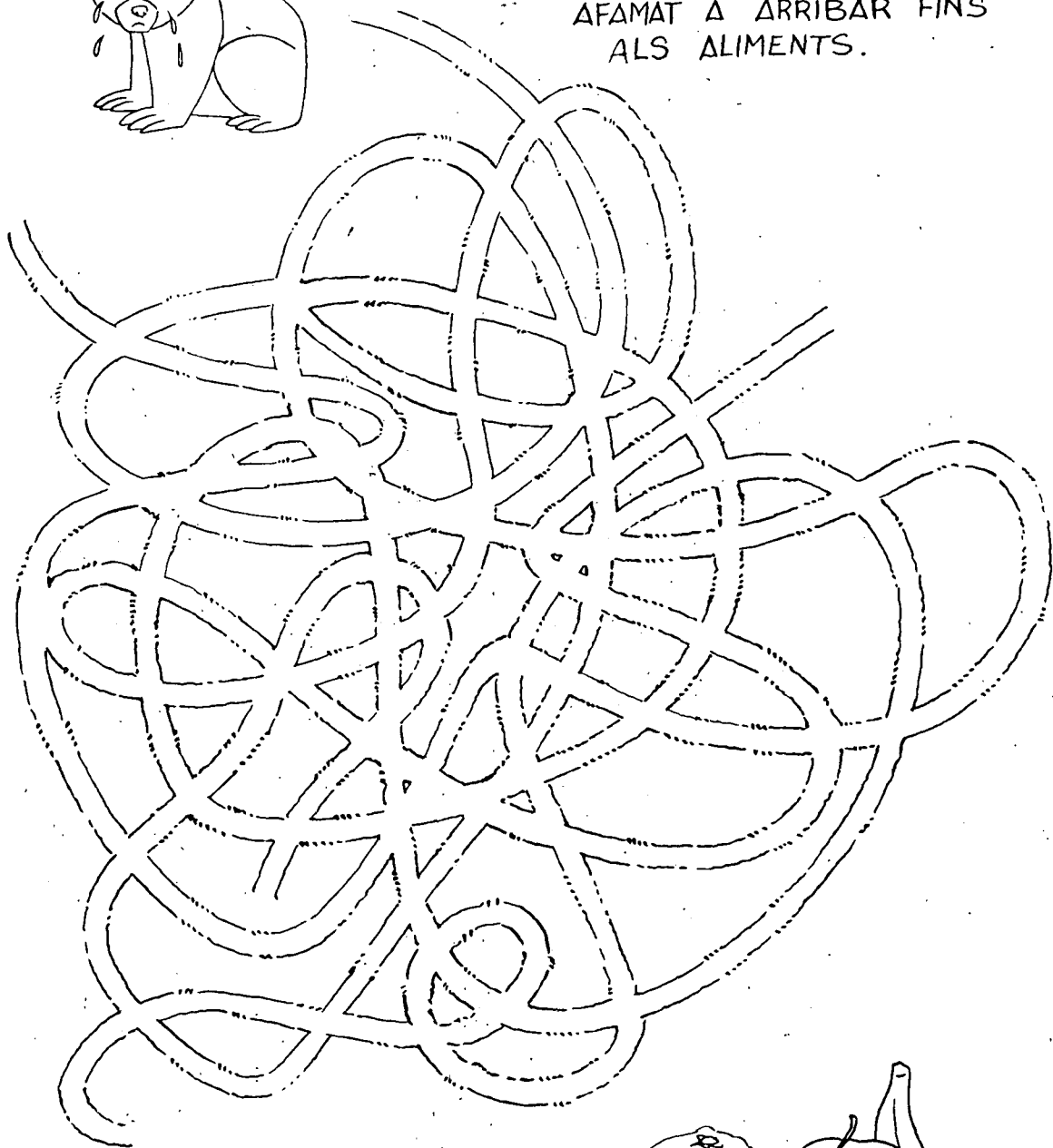
Basat en els personatges creats per Jean i Laurent de Brunhoff

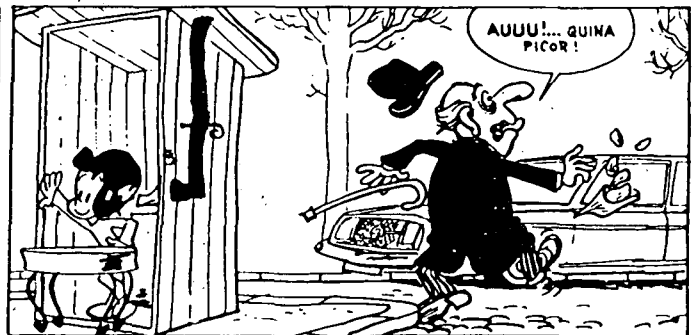
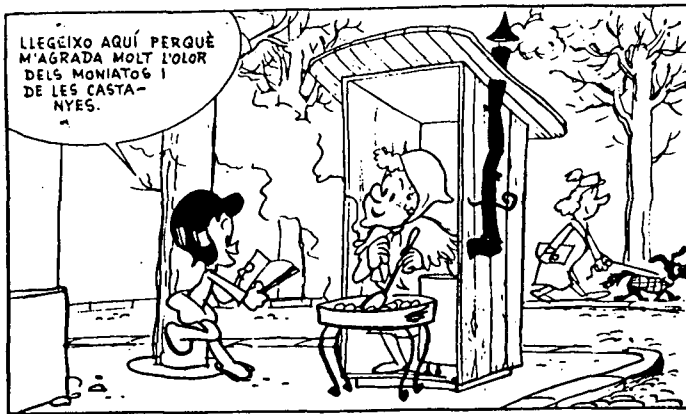
MISCE L. LÀNIA

AJUDEU AQUEST ÓS PETIT,
AFAMAT A ARRIBAR FINS
ALS ALIMENTS.

LA MARIONA

Cafarí © LORENÇ

AQUEST DOBRE
ANIMAL TAN
GROS, ENCARA EN
DEU PASSAR
MÉS QUE
JO.

